

ஜீரா

P. RAYA
87, RUE DE COLUMBES
92000 ASNIERES SUR
SEINE ; FRANCE

இந்த இதழில்..

அந்த கிராமத்தை நினைத்து...

- சோலைக்கிளி

கறை

- ஞானசீலன்

எனது சூரியன்

- எம். எல். எம். அன்ஸார்

விமர்சனக்குறிப்புக்கள்

- சி. சிவசேகரம்

நன்றியுடன் - நான்

முகமட் அபார்

வ.ஐ.ச.ஜெயபாலன் கவிதை

பாரிஸ் இலக்கியச்சந்திப்பு

- அசோக்

ஐரோப்பாவில் நாங்கள்

- ரதி

பாரிஸ்

- அநாமிகள்

சினிமா விமர்சனம் "தேவர்மகள்"

- பிரபாமணுடன்

இன்னும் இரண்டு வருடம்...

- வாசுதேவன்

"வயலின்" எல்.சுப்பிரமணியம்

- அ. யோகநடராசா

நினைவுகளில்...

- பி. ரவிவர்மன்

வார்த்தை

- தமிழ்ச்செல்வன்

எனது பூமி மீண்டும் துளிர்க்கும் !

- கௌசல்யா

கணனி பதிப்பு : மாதவன்
வடிவமைப்பு : புவனன்

su secows

மார்ச் 21

RAYA
87 RUE DE COLOMBES
92600 ANTOINETTE SUR -
SEINE, FRANCE

ஓசை

காலாண்டிதழ்

1993

தை - பங்குனி

ஓசை - 4
ஒலி - 1

இதழ் 11

ஆசிரியர் குழு

தொடர்புகளுக்கு :

'OOSAI'
C. L. A. L. P
B. P : 701 - 09
75425 PARIS CEDEX,
FRANCE.

அந்தக் கிராமத்தை நினைத்து..

கட்டிலில் படுத்திருந்த நான்,
எழுந்து துள்ளினேன்.
சுவரில் ஓடிப்போய் முட்டினேன்.
மேசையில் ஒருதரம்
கையால் அடித்தேன்.

கதவுக்கு இரண்டு
உதை கொடுத்தேன்.
தரையைக் குதிக்காலால் இடித்தேன்.
கிட்ட இருந்த காகிதத்தைக் கிழித்து
எறிந்தேன்.

அப்பாவிக்கிராமம் !
பனியும் கூதலால் படுத்திருந்தபோது
சிதைக்கப்பட்ட ஊர்!

நிலவு, அந்தக்கிராமத்தில் இருந்து
உயிர்தப்பி
என் வானத்தில் நின்றது,
அதனது உதட்டில்
இரத்தம் வழிய.
காற்று
ஓடி வந்த ஓட்டத்தில்
களைத்து தண்ணீர் கேட்டது,
என்னிடத்தில்.

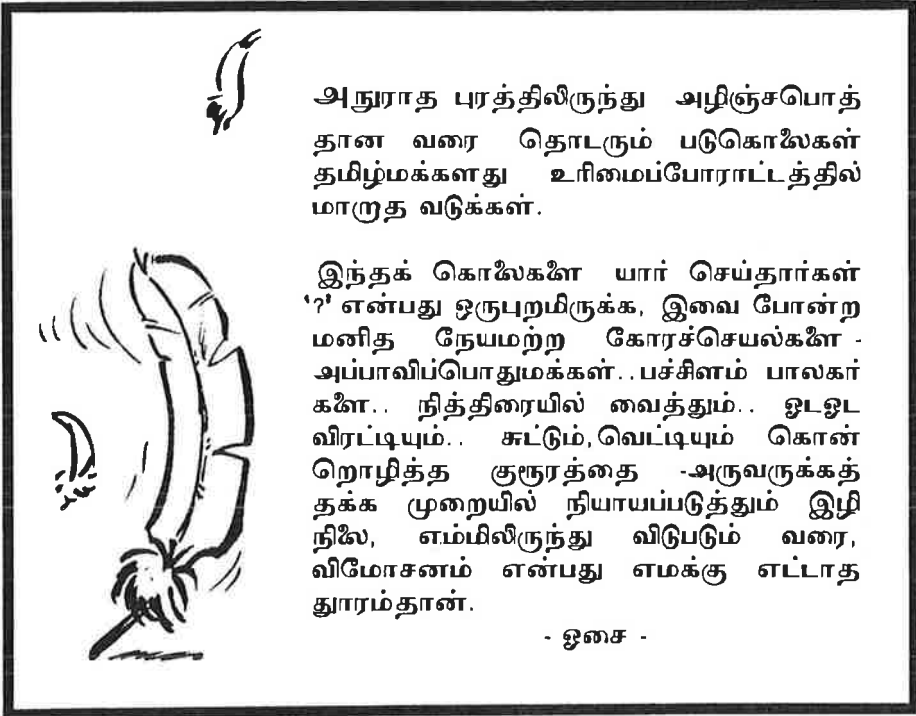
அந்தக்கிராமத்தின் குழந்தைகளை
பேய்கள் சப்பியதாக
நட்சத்திரங்கள் சொல்லிச் சொல்லி
விழுந்தன
என் தலையில்.

ஒரு நாய்
துயரத்தில்,
ஊழையிட்ட வேகத்தில்,
அதன் வயிற்றுக்குள், கருவரைக்குள், இருந்த குறைக்குட்டி-
வழுக்கி வாய்க்குள்ளால் விழுந்தது தரையில்,
கட்டியாய்.

நான் வானத்தில் ஒங்கிப் பலமுறை குத்தினேன்.
தூரியனைக் காலுக்குள்
போட்டுக் கசக்கினேன்.
இந்தத் துயரிலும் உனக்கு மகிழ்ச்சியா
என்று என்றே
இரைந்த கடலை எரித்தேன்.
என்னில் இருந்த அனல்பட்டு அந்த
மாபெரிய விரிகுடா கருகியது எரிந்து,
பனை ஓலைப் பாய்போல.

சோலைக்கிளி

17. 08. 1992

அநுராத புரத்திலிருந்து அழிஞ்சுபொத்
தான வரை தொடரும் படுகொலைகள்
தமிழ்மக்களது உரிமைப்போராட்டத்தில்
மாறாத வடுக்கள்.

இந்தக் கொலைகளை யார் செய்தார்கள்
'?' என்பது ஒருபுறமிருக்க, இவை போன்ற
மனித நேயமற்ற கோரச்செயல்களை -
அப்பாவிப்பொதுமக்கள்.. பச்சிளம் பாலகர்
களை.. நித்திரையில் வைத்தும்.. ஓடஓட
விரட்டியும்.. சுட்டும், வெட்டியும் கொள்
றொழித்த குரூரத்தை - அருவருக்கத்
தக்க முறையில் நியாயப்படுத்தும் இழி
நிலை, எம்மிலிருந்து விடுபடும் வரை,
விமோசனம் என்பது எமக்கு எட்டாத
தூரம்தான்.

- ஓசை -

கறை

- ஞானசீலன்

போர்முனையில் காயமடைந்து இரண்டு மாதங்களுக்கு மேலாகிவிட்டது. என்னுடன் மருத்துவமனையிலிருந்த பலர் முகாம்களுக்குத்திரும்பிவிட்டனர். சிலர் எல்லைப்புறக் காவல் நிலையங்களுக்குக்கூடச் சென்றிருக்கக்கூடும். என்னால் ஒழுங்காக எழுந்து நடமாடவே முடியவில்லை.

விமானக்குண்டின் சிதறிய துண்டுகளில் ஒன்று எனது இடப்புற எலும்புப்பகுதியை கீறிக்கிழித்து இடது முழங்கையை யும் முறித்துச்சென்றிருந்தது. வேறொருதுண்டு வலது முழங்காலின்கீழ் பின்புறமுள்ள தசைப்பகுதியைப் பிளந்திருந்தது. இதனால் காலை இன்னும் நன்றாக நிலத்தில் ஊன்ற முடியாத நிலையில் இடது கையை கழுத்தில்கட்டி தொங்கவிட்டபடி நாள்முழுவதும் கட்டிலில் படுத்திருப்பதைத் தவிர என்னால் எதுவும் செய்யமுடியாமல் இருந்தது.

ஒரு மாதத்திற்குமேல் மருத்துவமனைப்படுக்கை எனக்கு வெறுப்புத்தந்தது. காயமடைந்தவர்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்ட அந்த வாட்டுக்குரிய இரத்த நெடிலையும் மருந்துகளின் மணங்களையும் என்னால் சகிக்க முடிந்தாலும் காயமடைந்த போராளிகளைப் பார்வையிடவந்த உறவினர்களைப் பார்த்ததும் எனக்கு ஏற்பட்ட வீட்டு நினைவு என்னை வாட்டியது. மட்டக்களப்பில் எங்கோ ஒரு மூலையில் அகதிமுகாமிலோ அல்லது காட்டுப்புறங்களிலோ அஞ்சி அஞ்சி வாழும் அவர்களுக்கு எனது நிலையைத் தெரியப்படுத்துவது யார்? அப்படித் தெரிவித்தாலும்கூட அவர்களால் வந்து பார்க்க முடியுமா? ஏக்கம் என்னை வாட்டியது. பயிற்சிமுகாமிலும் போர்முனையிலும் வராத இந்த உணர்வுகள் காயமுற்று பலவீனமடைந்ததும் என்னிடம் எழுந்தது.

அந்தவேளையில்தான் மருத்துவமனையிலிருந்து "மெடிக்ஸ்" என்று அழைக்கப்படும் போராளிகளுக்கான மருத்துவ விடுதிக்கு என்னை மாற்றினார்கள். அங்கு வந்ததும் எனக்கு மிகவும் ஆறுதலாக இருந்தது. புதிதாகக்கட்டப்பட்ட அழகான பெரிய வீடு. பூசப்பட்ட பெயின்ரின் மணங்கூட இன்னும்

சிறுகதை

மங்கவில்லை. அந்தவீட்டின் சொந்தக்காரர்கள் யுத்தநிலைமைகளுக்குள் நின்று அவதியுற விரும்பாமல் கொழும்புக்கோ வெளிநாட்டுக்கோ சென்றிருக்க வேண்டும். வீட்டின் முன்புறம் முற்றமில்லாமல் தெருவோடு நெருங்கியிருந்தது. அதற்குப் பதிலாக வீட்டின் இடது பக்கத்தில் நீண்டவிறாந்தையோடு கூடிய முற்றம் குறோட்டன் செடிகளையும், பூமரங்களையும் எல்லைகளாகக் கொண்டு அழகாகக்காட்சி தந்தது.

அறைக்குள்ளும் அந்த நீண்டவிறாந்தையிலும் கட்டில்கள் போடப்பட்டிருந்தன. விறாந்தையின் நடுப்பகுதியில் உள்ள கட்டிலில்தான் நான் படுத்திருந்தேன்.

முற்றத்தின் நடுவில் தொலைக்காட்சி அன்ரனாவைப் பெயர்த்து நட்டு கொடிக்கம்பம் அமைத்திருந்தனர். அதனைச்சுற்றிக் கங்கிற்ற்கற்களை வட்டமாக அடுக்கி அதற்குள் வெள்ளை மணலைப்பரப்பி அழகுபடுத்தியிருந்தனர். நோயுற்ற நிலையிலும் எழுந்து நடமாடக்கூடியவர்கள் அனைவரும் ஒவ்வொருநாளும் கொடிகளை ஏற்றி காலையிலும் மாலையிலும் சத்தியப்பிரமாணம் செய்வர். என்னைப்போன்ற ஒருசிலர் மட்டும் கட்டிலோடு சாய்ந்தபடி இறங்கிநின்று கொடிவணக்கம் செலுத்துவோம்.

அன்றுகாலையிலும் கொடிவணக்கம் செலுத்துவதற்காக கட்டிலைவிட்டு இறங்கிய நான் அந்த உற்சாகத்துடன் கழுத்தில் கட்டித் தொங்கவிடப்பட்ட இடதுகையை வலதுகையால் கழுத்துநோவைக்குறைப்பதற்காக தூக்கிப்பிடித்தபடி வலதுகாலை இழுத்துக்கொண்டு முற்றத்திற்குச் செல்வதற்காக படிக்களால் இறங்கமுயன்றேன். அப்பொழுது தான் கொடியேற்றி சத்தியப்பிரமாணம் செய்துவிட்டு வந்த சைமன் எனது சிரமத்தை

உணர்ந்தவனாக என்னைப்பிடித்து மெதுவாக முற்றத்தில் இறக்கிவிடுகிறான்.

"என்ன துசை... உசாராத்தான் இருக்கிறீர்... அடுத்த அற்றாக்குக்கும் ஆயித்தம்போலை"
"ஓ...கால் மாறின உடனே போறுததான்"
சைமனின் தோழமையான கிண்டலுக்கு அதேவகையில் பதில் கூறிவிட்டு முற்றத்தில் இறங்கி நடந்தேன். சிறிது தூரம் நடந்ததும் கால்வலி எழுந்தது. கட்டிலுக்குச் செல்லும் எண்ணத்துடன் படியை நோக்கித்திரும்பினேன்.

அப்பொழுதுதான் விறாந்தையில் இருந்து வேகமாகக்குதித்தோடினான் சைமன். திரும்பிப் பார்ப்பதற்கிடையில் அவனது கையிலிருந்த பொல்லு பக்கத்துவீட்டு வேலிக்கூடாக வந்த நாய்க்குட்டியின் தலைமீது பலமாக விழுந்தது. பலத்த அலறலுடன் நாய்க்குட்டி நிலத்தில் கிடந்து துடித்தது. அந்தக் கொடூர நிகழ்வால் ஆத்திரமடைந்த நான் அடுத்தஅடியையும் அடிப்பதற்கு ஒங்கிய சைமனின் கைகளைப்பிடிப்பதற்காக கால் நோவையும் பொருட்படுத்தாமல் பாய்கின்றேன். அதற்குள் அடுத்த அடியும் விழ வாய்க்கூடாகப் பெருகிய இரத்தத்துடன் அதன் உயிர்த்துடிப்பு அடங்கிவிடுகிறது.

"சைமன்! ஏன்ரா இந்த நாயைக் கொண்டனி"
உரத்துக்கத்தியபடி கழுத்தில் தொங்கிய இடக்கையை நெஞ்சோடு அணைத்தபடி இடதுகையால் அவனது சேட் கொலரைப்பிடிக்க முயல்கிறேன்.

"எட... நாயைக் கொண்டதுக்கு ஏன்ரா துசை இப்படி ஆத்திரப்படுறா..."
நான் ஆத்திரப்படுவதை அலட்

சியம் செய்தவனாக அந்தக்கொடு
ரச் செய்கையைச்செய்த கூச்ச
உணர்வோ கோபஉணர்வோ எது
வுமின்றி நட்புரிமையோடு என்
னைப் பார்த்துக்கேட்கிறான்.

அவனது கொலரைப்பிடிக்க
உயர்ந்த கை தளர்கிறது. எதுவும்
பேசாமல் இறந்துகிடக்கும் நாய்க்
குட்டியை ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு
கலங்கிய கண்களோடு கால்களை
இழுத்தபடி படிக்கட்டில் ஏறுகி
றேன். சைமன் ஓடிவந்து பிடித்து
விடுகிறான்.

'சைமன்... என்னை விடு நான்
ஏறுவன்'

'என்னடா துசை... ஆற்றையோ
நாயைக் கொண்டதுக்கு... ஏன்ரா
இவளவு வருத்தப் படுறா...'

நான் சொல்லியும் அவன் விட
வில்லை. பின்புறமாக நின்றபடி
மெதுவாக விராந்தையில் ஏற
உதவிவிட்டுச்செல்கிறான். அவ
னது அந்த நடத்தைகூட அவனது
செய்கைமீது எனக்கு ஏற்பட்ட ஆத்
திரத்தைச் சிறிதும் குறைக்க
வில்லை. அந்த நாயின் சாவுக்கு
நானும் ஒரு வகையில் காரணமாக
இருந்திருக்கிறேன் என்ற மனஉறுத்
தலோடு சோர்வுடன் கட்டிலில்
சாயமுனைகிறேன்.

'ஐயோ... எங்கண்டை நாய்க்
குட்டி'

கேற்றடிப்பக்கமிருந்து ஓடிவந்த
பக்கத்துவிட்டு ரீச்சரின் அலறல்
என்னைத் திடுக்குற வைக்கிறது.

'ஐயோ... ஆசையோடை நாய்கள்
வளத்த நாய்க்குட்டியைக் கொண்டு
போட்டாங்களே'

கொடிக்கம்பத்துக்கருகே நாய்க்
குட்டிமீது விழாதகுறையாக தலை
யில் கைவைத்துக் குழறி அழுகி
றான் ரீச்சர். ரீச்சருக்குப்பின்னால்
ஓடிவந்து அங்குநின்ற சிறுவனது
கன்னங்களும் கண்ணீரில் நனைகி
றது.

'அம்மா... தவறுதலா நடந்துபோச்
ச... அவனுக்கு நாங்கள் தண்டனை
குடுக்கிறம்'

அங்கு வந்த விடுதிப் பொறுப்
பாளர் கூறுகிறார்.

'தண்டனை குடுத்தாலும்
தம்பி... எங்கடை நாய்க்குட்டி

உயிர்க்கவா போகுது'

'அதுக்கென்னம்மா செய்யிற
து... தற்செயலா கார் சைக்கிள்

அடிச்சா பொறுக்கமாட்டங்க
ளா... இப்ப இதை நாங்கள்

புதைக்கவா... இல்லை...'

'அதை நாங்கள் புதைப்பம்'

விடுதிக்காப்பாளரின் கேள்விக்குச்
சடுதியாக சற்றுக்கோபத்துடன்
பதில் சொன்ன ரீச்சர் நாய்க்குட்
டியை மெதுவாகத்தாக்கி வேலிக்
கூடாக வைத்துவிட்டு மகனையும்
அழைத்துக்கொண்டு செல்கிறான்.

'சைமன் இஞ்சை வா...'

விராந்தையில் குந்தி அமர்ந்தபடி
குறோட்டன் இலையொன்றைப்

பிடுங்கிப் பிய்த்துப் போட்டுக்கொ
ண்டிருந்த சைமனை விடுதிக் காப்

பாளர் அழைக்கிறார். அவனும்
எவ்வித பதற்றமும் இன்றி ஒரு புன்

முறுவலுடன் எழுந்து செல்கின்
றான். வேலிக்கு அப்பால் அந்த

நாய்க்குட்டியை இழுத்துச்சென்று
புதைக்கும்வரை மீண்டும் அழுகை

யும் ஒப்பாரியும் அங்கு தொடர்கின்
றது.

மற்றவர்களைவிட நான் அந்த
நாய்க்காகக் கவலைப் படுவதற்குக்

காரணம் இருந்தது. விடுதிக்குவந்த
முதன்நாளே எனக்கு அந்தச் சூழல்

நன்றாகப் பிடித்திருந்தது. ஆனால்
பொழுதுபோக்குவதற்குப் பத்திரி

கைகளோ புத்தகங்களோ அங்கு
கிடைக்கவில்லை. ஏதாவது உண

வுப்பண்டங்களை வாய்க்குள்
போட்டு மென்றுகொண்டிருப்பது

தான் ஒரே பொழுதுபோக்காக
இருந்தது.

இத்தகைய துழலில்தான் கொடிக்கம்பத்துக்கு அப்பால் உள்ள கிடுகுவேலிக்குக் கீழாக அந்த நாய்க்குட்டி தலையை நீட்டியது. பால் வெள்ளை நிறம். இடையிடையே மண்ணிறப் பொட்டுக்கள். மயிர் நிறைந்து மடிந்து தொங்கும் செவிகள். பின்புறமாக வளைந்து குஞ்சம்போல தொங்கியாடும் வாலும், நட்புடன் உருட்டி உருட்டிப் பார்க்கும் கரிய கண்களும் கழுத்தைச் சுற்றிப் போடப்பட்டிருந்த கறுப்புப்பட்டியும் அதற்குக் கவர்ச்சியைக் கொடுத்திருக்கவேண்டும். கட்டிலில் படுத்தபடியே வலக்கையை ஊன்றி நிமிர்ந்து ச்... ச்... ச்... என்று மேல்வாயுடன் நாக்கை இணைத்து ஒலி எழுப்பினேன். சிறிதுநேரம் அந்தப் பொட்டுக்குள் படுத்திருந்தபடியே தலையைத் தூக்கிப் பார்த்தது. தலையணைக்குப்பின்னால் பைலிருந்த பிஸ்கட்டில் ஒன்றை எடுத்து வீசினேன். அஞ்சி அஞ்சி வருவது போல மெதுமெதுவாக பதுங்கி வந்து பிஸ்கட்டைக் கௌவிக் கொண்டு ஓடியது.

அன்றிலிருந்து அவர்கள் கட்டை அவிழ்த்துவிட்டதும் ஒருமுறை வேலிக்கூடாக வந்துபோவது அதன் வழக்கமாகிவிட்டது. அதைக் கைகளிற் பிடித்து அதன் மடிந்த செவிகளை தடவிப்பார்க்க வேண்டும் என்று விரும்பியபோதும் நான் கால்களை இழுத்து நடப்பதற்கிடையில் அது ஓடிவிடும்.

எனக்கு நாய்க்குட்டியில் தான் ஏதோ அலாதியான பிரியம் என்றில்லை. எல்லோரையும்போலவே என்னிடம் உள்ள மனித உணர்வு தான். சிறியகுழந்தைகள், சிறிய பிராணிகள், பறவைகளில் பெரியவைகளைவிட குஞ்சுகளில் எனக்குப்பிரியம் அதிகம். அவற்றின் மென்மையான உடலமைப்பும்,

தீங்குசெய்ய எண்ணாத குழந்தைத் தன்மையும் அதற்குக்காரணமாக இருக்கலாம். வீட்டில்கூட ஆட்டுக்குட்டி, கன்றுக்குட்டிகளைத் தூக்கிவைத்திருப்பதில் மகிழ்ச்சியடைவேன்.

ஒரு கோரமான எதிரியை அடித்துக்கொல்லுவது போல ஏதுமறியாத அந்தச் சிறிய நாய்க்குட்டியை எனது கண்களுக்கு முன்பாகவே அடித்துக்கொன்ற காட்சியை மறந்து விடமுயன்றபோதும் என்னால் முடியவில்லை. அதுவும் எனது நன்றிக்குப்பாத்திரமான சைமன் அதைச் செய்ததுதான் எனது வேதனையை அதிகரித்தது.

அந்த விடுதிக்கு வந்த பின்னர்தான் அவன் எனக்கு அறிமுகமானான். அவனுக்கும், போர்முனையில் காதுக்கு மேற்புறத்தில் தலையை ஆழமாக உராய்த்துச் சென்ற துப்பாக்கி ரவையின் காயம் சரியாக ஆறவில்லை. எந்த இரவிலும் நான் வலியில் முன்கும் போது தனது தூக்கத்தையும் பாராமல் மற்றவர்களுக்கு உதவுவதுபோலவே என் அருகிலும் வந்து நிற்பான்.

"என்ன துசை... ஏதாவது உதவி வேணுமா?"

என்று அன்போடு கேட்பான். ஏதாவது கேட்டால் சினமடையாமல் மிகுந்த பொறுப்புணர்வோடு செய்துதருவான். போராளிகளுடன் இப்படி அன்போடு பழகும் இவன் ஏன் அப்படி வெறியனாக நடந்து கொள்கிறான் என்பது எனக்குப் புதிராகவே இருந்தது.

அடுத்த வீட்டில் அன்று முழுவதும் அவர்களுக்குத் தெரிந்தவர்கள் வந்த போதெல்லாம் நாயைப் பற்றிய நினைவுச் சலிப்பும் அழகையும் தொடர்ந்தது. காலையில் செய்த அந்த வெறித்தனமான

கொலைக்கு என்னால் எந்தவிதமான நியாயத்தையும் கற்பிக்க முடியாவிட்டாலும் ஒரு நாய்க்குட்டிக்காக அவர்கள் நாள் முழுவதும் வருத்தப்படுவது பொறாமை கலந்த ஒருவித எரிச்சலை ஊட்டியது.

ஆணையிறவுப் போரில் ஐநூற்றுக்கு மேற்பட்ட போராளிகள் உயிர் நீத்ததாக எமது இயக்கவானொலியே அறிவித்திருந்தது. இந்த ஒரு நாய்க்குட்டியின் இறப்புக்காக நாள் முழுவதும் கண்ணீர் விடும் இவர்கள் இவ்வளவு பெருந்தொகையாக இறந்துபோகும் போராளிகளுக்காக எவ்வளவு கண்ணீரைச் சிந்தவேண்டும். இப்படி எண்ணியபோது அந்த உணர்வு மேலீட்டால் எனது கண்கள் கலங்கின.

அன்று அந்தப் போர்முனையில் வேகமாகத் தாளப்பறந்து குண்டுகளை வீச வந்த விமானத்தைக் கண்டதும், என்னிடமிருந்த ஜி-3 ரைபிளால் விமானத்தை நோக்கிச் சுட்டபடி, சிறிது தூரம் ஓடி முன்னே பாய்ந்து வீழ்ந்துபடுக்க நாள் முனைந்திருக்காவிட்டால், பின்னால் வந்த எனது அணியைச் சேர்ந்த அந்த நான்கு போராளிகளோடு நானும் ஒருவனாக இறந்திருப்பேன். யுத்தகளத்தின் அந்தக் கோரக்காட்சிகள் எனது மனதில் மீள்கிறது.

மாலை நேரம் வந்ததும் வழமைக்கு முன்பாகவே சைமன் சீருடைகளை மாற்றிக்கொண்டு கொடியை இறக்குவதற்குத் தயாரானான். வேறொரு போராளியும் அதற்குத்தயாரானபோது இருவருக்கிடையிலும் வாக்குவாதம் எழுந்தது.

"பணிஸ் - மென்ரிலை இருக்கிறவர் கொடியிறக்கிறதா?" காலையில் சைமனுடன் நான் கோபப்பட்டதாலோ என்னவோ என்னிடம் நியாயம் கேட்பதுபோல்

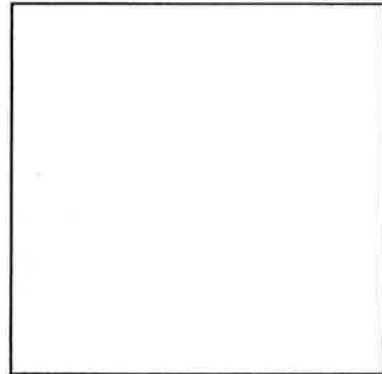
என்னைப் பார்த்துக் கேட்டான் அவன்.

"இண்டையோட காம்ப் மாறுகிறனான் தானே நான் ஏத்தின கொடியை நான் இறக்கிறன்" சைமனும் என்னைப் பார்த்தபடி கூறுகிறான். நான் எவ்வித உணர்வுகளையும் வெளிக்காட்டாமல் கட்டிலில் அமர்ந்தபடி மௌனமாக அவர்களைப் பார்க்கின்றேன்.

"சரி நீரே இறக்கும்" அவன் கேட்டவிதம் அந்தப் போராளியை நெகிழ வைத்திருக்கவேண்டும். சைமனை விட்டு விட்டு அவன் நிரையில் நின்ற மற்றவர்களுடன் வந்து நிற்கிறான். நானும் சோர்ந்துபோன மனதை திடப்படுத்திக்கொண்டு கட்டிலை விட்டு இறங்கி நிற்கிறேன். கொடியின் கீழ் நிமிர்ந்து நின்று வலதுகையை உறுதியாக உயர்த்தியபடி சைமன் உரத்துச் சொல்கிறான்.

"எமது புரட்சிகர இலட்சியமாம் சுதந்திர தமிழீழத்திற்காக...." சத்தியப்பிரமாணம் தொடர்கிறது.

ரீச்சரின் கணவன் அப்பொழுது தான் வேலைமுடிந்து வீட்டுக்கு வந்திருக்கவேண்டும். மீண்டும் அந்த வீட்டில் அழகை ஒலி கேட்கின்றது. கொடிக்கம்பத்துக்கு அருகே மூடிய மணலையும் மீறி வெளித்தெரியும் அந்த இரத்தக்கறை எனது மனதை உறுத்துகிறது.

எனது சூரியன்

என்னிடம் நோகிறது
முள் கம்பிச் சுருள்களாய் அநீதி
வாழ்க்கை
நெருப்புக்குள் விழுந்து அழுது பதறுகிற
அப்பாவிப் பூனையாக அதற்குள்.

சோகம் இன்னும் புயல் அடிக்கிறது
வீரம் இன்னும் இடி பொழிகிறது
எனது
சுதந்திரத்தில் விசப் பாம்பு கொத்துகிறவளே
நான் செய்வேன்
உனது இருப்பில் துனியம்.

ஓயவில்லை அலைச்சல்
நீண்ட புற்களின் ஒடுங்கிய இடவுக்குள்
காட்டுக்குள்
மடுகளுக்குள்
எனது போராட்டத்தின் இருப்பு
இன்னும் அலைவேன்,
மண்ணில் இரத்தத்தின் வண்ணம் பூசுவேன்
அஸ்தமிப்பேன் தளையை
எனது சூரியனை உதிப்பேன்
அலைவேன்.

இறப்பு என்னையும்
என்னோடு அனைவரையும் தைரியம் பண்ணும்
உன் அநியாயம் செய்த கோபங்களை
தீட்டித் தீட்டி
உன்னை அறுப்பேன்.
எனது சிவப்பு மரணத்திலும்
உன்னை எதிர்க்கின்ற ஆர்வத்தை
சிரித்து உச்சரிப்பேன்
எனது தோழனுக்கு

சோகம்தான்,
இந்த வாழ்வு நிம்மதி அழிந்துதான்
நாளை
எனது மக்களின் நிரந்தரம் - அது
நான் அதற்காகத்தான்.

எம். எல். எம். அன்ஸார்
காத்தான்குடி

"முகம் கொள்"

கவிதைத்தொகுதி
கீதாஞ்சலி வெளியீடு
சென்னை 21, தமிழ்நாடு,
1992 நவம்பர் [96ப]

விமர்சனக் குறிப்புகள்
- சி. சிவசேகரம்

தமிழிலே வேறெதையுமே எழுத இயலாதவர்கள் புதுக்கவிதை எழுதுகிறார்கள் என்ற கருத்து மிகப்பெரும்பான்மையான புதுக்கவிதையாளர்கட்குப் பொருந்தும். மரபுக் கவிதை எழுத மொழி அறிவும் சொல்லாற்றலும் தேவைப்பட்டது. ஆயினும் செய்யுள் வடிவில் சடத்தன்மையான சொல்லடுக்குகள் எல்லாமே கவிதையாக உலா வந்தன. புதுமைப்பித்தன் * அண்ணாந்து - கொட்டாவி விட்டதெல்லாம் கூறுதமிழ்ப் பாட்டாச்சே முட்டாளே இன்ன முமா பாட்டு * என்று சாடியவை அந்த உயிரற்ற செய்யுள்கள் தான். மரபு வடிவிற்குள் இருந்தே புதுமையைச் சாதிக்கலாம் என்று நிரூபித்தவர் சுப்பிரமணிய பாரதி. பாரதிதாசன் தமிழ்த் தேசியவாதத்தினுட்தன் தலையை ஆழ்ப்புதைத்துக் கொண்டாலும் அற்புதமான கவிதை வீச்சைக் காட்டினார். மகாகவியும் முருகையனும் ஈழத்தில் மரபிற்குள் நவீனமான நல்ல கவிதைகளை வடித்தோரில் முக்கியமானவர்கள். மரபின் சிறப்பான அம்சங்களை, முக்கியமாகச் சந்த வலிமையை, முதன்மைப்படுத்திப் புதுக்கவிதைக்கும் மரபுக்கும் பாலமாக நின்றவர்களுள் உடனே நினைவுக்கு வருபவர்கள் ஸ்ரீமான், ஜெயபாலன்.

மரபுக் கவிதையை முற்றாக நிராகரிப்பது தான் புதுக் கவிதை என்ற கருத்தும் புதுக் கவிதை ஒவ்வொன்றும் தனக்கான இலக்கணத்தை வகுத்துக்கொண்டே போகிறது என்றும் எங்கோ கேள்விப்பட்ட விஷயங்களை அரைகுறையாக விளங்கிக் கொண்டு சிலர் எழுதியுள்ளவற்றைக் கண்டிருக்கிறேன். ஆயினும் புதுக் கவிதைக்கும் மரபுக்கும் ஏன் உறவு இருக்கக் கூடாது என்றோ எவ்வாறு ஓசை நயம் அவசியமற்றுப் போகிறது என்றோ ஒவ்வொரு புதுக் கவிதையும் தனக்காக வகுத்துக் கொள்ளும் இலக்கணம் என்ன வென்றோ உருப்படியாக இவர்கள் எவருமே விளக்குவதில்லை.

அதே வேளை, மகாகவி, முருகையன் போன்றோர் புதுக் கவிதையைப் புரிந்து கொள்ள அதிகம் முயலவில்லை. அவர்களைப் பொறுத்தவரை பேச்சு மொழியின் சொற்களையும், சொற்றொடர்களையும், சில சமயம் வாக்கியங்களையும், மரபுக்கியைவான சந்தத்துடனோ அல்லது சீரான புதிய சந்தத்துடனோ, எதுகை மோனையுடன் எழுதுவதே கவிதையிற் பேச்சு மொழியின் பிரயோகமாக இருந்தது. பேச்சு மொழிக்கு ஒரு ஓசை நயம் இருக்கிறது.

அதிலும் சந்த அமைப்புக்கள் உள்ளன. அவற்றைத் தெரிந்தெடுத்து வேறுபடும் முறைகளில், மரபிந்ர்போல் ஒரு சீராக இல்லாமல், பாவிக்க முடியுமென்ற உண்மை ஏனோ போதியளவில் நமக்குத் தெளிவுபடுத்தப்படவில்லை. மரபுக் கவிஞர்கள் கூடத், தாம் வெளிப்படுத்த விரும்பும் உணர்வுக்கமையவே கவிதையின் சந்த அமைப்பைத் தெரிந்தெடுக்கிறார்கள். (ஒரு சந்தத்தை தெரிந்தெடுக்கிறார்கள் என்பதை விட அவர்களது கவிதையாக்கத்தில் அது வந்து அமைகிறது என்பது கூடப் பொருந்தும்). ஒரு சோகமான பாடலின் தாள அமைப்பும் குதாகலமான பாடலினதும் எவ்வாறு வேறுபடுகின்றன என்று கவனித்தாற் தெரியும்.

ஒரு காலத்திற் கவிதைகள் யாவுமே பாடக்கூடியவையாக இருந்தன. ஒவ்வொரு கவிஞரும் சொல்லும் பொருளுக்கும் தன் உணர்வு நிலைக்கும் ஏற்றபடி சந்தங்களை அமைத்தனர். அது மட்டுமன்றிச் சில கவிஞர்கள் சில செய்யுள் வடிவங்களையே நாடினர். சந்தமும் எதுகை மோனையும் சொற் தெரிவு மீது கட்டுப்பாடுகளை விதித்தன. ஆயினும் நல்ல கவிஞர்களால் இந்தக் கட்டுப்பாடுகட்கு உட்பட்டு உன்னதமான கவிதைகளை அமைக்க முடிந்தது. மொழி வளர்ச்சி உரைநடை இலக்கியத்தின் தோற்றத்துக்கு வழி வகுத்தது. கவித்துவம் என்பது உரைநடை மூலமும் வெளிப்படுத்தக் கூடிய ஒன்றாகியது. ஆயினும் கவித்துவமான உரைநடை கவிதையாகி விடவில்லை.

ஐரோப்பிய இலக்கியத்திற் புதிய கவிதை நெறி (இறுக்கமான சந்த விதிகளும் எதுகையும் இல்லாத கவிதை ஆக்கம்) படிப்படியாக விருத்தி பெற்றது. ஆயினும் ஓசை நயம் என்பது முற்றாகவே நிராகரிக்கப்படவில்லை. மரபு அடையாளங் கண்ட ஓசை நயத்தினின்று வேறான முறையிற் புதுக் கவிதை ஓசை நயத்தை வலியுறுத்தியது. தமிழில் ஏற்பட்ட புதுக் கவிதை இயக்கம் அயலிலிருந்து பெற்ற சில கருத்துக்களை அரைகுறையாகப் புரிந்து கொண்டவர்களால் முன்னெடுக்கப்பட்ட காலத்திற் தான் கவிதையின் சில கூறுகளையே கவிதையாகக் காணும் பண்பு மேலோங்கியது. குறியீடுகளும் படிமங்களும் புதிர்களும் அதிமேதாவித்தன்மையான சிந்தனைகளும் சொற்சிலம் பமும் தம்மளவிலேயே கவிதைகளாகக் காணப்பட்டன. இந்த நோயினின்று தமிழ்ப் புதுக் கவிதை விடுபட நீண்ட காலம் எடுத்தது. இன்னமும் கூடத் தமிழில் 'ஹைக்கூ' போன்ற முயற்சிகளில் இவ்வாறான போக்குகளைக் காணலாம்.

ஈழத் தமிழ் இலக்கியத்தில் மரபு சார்ந்த சந்தம் தன் பிடிப்பை இழக்கத் தொடங்கினாலும் "உணர்ச்சிக் கவிதைகள்" என்று சொல்லக் கூடிய, வலிய சந்தத்தையுடையதும் பாடவும் மேடைகளில் வாசிக்கவும் உகந்ததான ஆக்கங்களிற் தன் இடத்தைப் பேணியே வந்தது. உணர்ச்சிக் கவிஞர்களிடம் உணர்ச்சியும் சொல்லாற்றலும் இருந்த அளவுக்குக் கவித்துவம் இல்லாதது போய் விட்டது. உரைநடை இலக்கியத்தில் அதிக பரிச்சயமுடைய புதிய எழுத்தாளர் பரம்பரையைப் பொறுத்த வரை மரபு சார்ந்த கவிதை வடிவங்களும் மரபின் ஓசை நயமும் நமது மொழிக்கு அந்நியமாகவே தோன்றின. மஹாகவியோ முருகையனோ நீலாவணனோ வழங்கிய கவிதைகளின் உள்ளடக்கத்தின் சமகாலத் தன்மையைக் கூட அவர்களது கவிதைகளின் மரபு சார்ந்த தன்மை கவர்ச்சிக் குறைவானதாகிற்று. ருஃமானும் சண்முகம் சிவலிங்கமும் மரபின் சந்தத்துடனும் பேச்சின் ஒலி நயத்துடனும் பரிச்சயமானவர்களாக இருந்தனர். தமிழ் இலக்கியம் அவர்கட்குப் பழக்கப்பட்ட முறைக்கும் பிற்காலத்தவர்கட்குப் பழக்கப்பட்ட முறைக்கும் இருந்த வேறுபாடு பின்னைக் காலத்தவர்களது படைப்புக்களில், பெருமளவுக்கும், மரபின் சாடையே இல்லாதவாறு செய்துவிட்டது.

மரபுக் கவிதையின் அழகியலை விளக்கக் கூடியவர்கள் போலப் புதுக் கவிதையின் அழகியலை விளக்கக் கூடியவர்கள் அதிகம் பேர் இருக்கவில்லை. விளக்க முனைந்த பலரும் ஆணை பார்த்த குருடர் போல 'கட்புலன்வழிக் கவிதை -செவிப்புலன்வழிக் கவிதை', 'நேரடியாகப் பேசுதல்', 'படிமங்களின் முதன்மை' போன்று எதையெதையோ எல்லாம் புதுக் கவிதையின் வரைவிலக்கணமாக்கினர். இந்த வகையின் புதுக் கவிதையில் ஈடுபட்டவர்கட்குத் தாம் வாசித்த கவிதைகளின் அடிப்படையிலேயே தம் கவிதையைக் கண்டுபிடிக்கும் தேவை ஏற்பட்டது. உருப்படியான விமர்சன மரபும் கவிதாரசனை பற்றிய பரிச்சயமும் இல்லாததால் எதையோ எவரையோ பின்பற்றி எழுதுவதாக எண்ணி இடறினோர் பலர். தம்மையும் தம் கவித்துவத்தையும் கண்டறிந்து வளர்ந்தோர் வெகு சிலர். அவர்களுள் ஒருவர் கி.பி. அரவிந்தன். பதினேழு கவிதைகளையும் எஸ்.வி.ராஜதுரையும் வ.கீதாவும் எழுதிய முன்னுரையையும் தமிழக நண்பர்கட்கு அரவிந்தனின் திறந்த மடல் ஒன்றையுங் கொண்டது அவரது கவிதைத் தொகுப்பான 'முகம் கொள்'.

கவிதை எடுத்த எடுப்பிலேயே விளங்கப்படக் கூடாது என்று சிலர் கருதலாம். பொதுவாகவே ஒரு கவிதையை ஒரு வாசிப்பிற் பூரணமாக உணர முடியாது. இதற்கான காரணங்களுட் கவிதையின் செறிவும் இறுக்கமான தன்மையும் உள்ளடக்கங்களும் குறியீடுகளும் படிமங்களும் உவமைகளும் சிலசமயம் கவிஞர் கருதியதற்கும் மேலான பாதிப்புகளை வாசகரிடம் ஏற்படுத்தலாம். ஒரு கவிதையின் ஓசை நயங் கூட ஒவ்வொரு வாசகருக்கும் ஒவ்வொரு விதமான உணர்வைத் தரலாம். ஆனாற் கவிதை சிக்கலான ஒன்றாகவே இருக்க வேண்டும் என நினைப்போர் கவிதையை அறியாதோர். சாராம்சத்தில் அவர்கட்கும் சொற் சிலம்பத்தில் ஈடுபடும் பண்டித மரபில் வந்த கவிராயர்கட்கும் கவிதை பற்றிய பார்வையில் அதிக வேறுபாடில்லை. அரவிந்தனுடைய கவிதைகள் எளிமையான அமைப்பை உடையவை. இடையிடையே பரிச்சயமான மரபின் சந்தத்தைத் தொட்டும் பிற இடங்களிற் பேச்சோசையின் சந்தத்திலும் அமைந்தவை. புதிய படிமங்கள், குறியீடுகள் என்று அதிகம் காண முடியாது. ஆயினும் அன்றாட வாழ்க்கையின் அனுபவங்களும் மன ஓட்டங்களும் பழைய நினைவுகளும் எதிர்பார்ப்புக்களும் ஐயங்களும் கேள்விகளுமே கவிதை அனுபவமாக வந்து அமைகின்றன.

புலம்பெயர்ந்த கவிஞர்கள் பலரின் எழுத்துக்களிற் தெரியும் அவல உணர்வுமும் நம்பிக்கையின்மும் அரவிந்தனுடைய எழுத்திலும் தெரிகின்றன. ஆயினும் அநீதிக்கெதிரான கோபம் ஒவ்வொரு கவிதையிலும் இழையோடுகிறது. தன் நிலையைப் பற்றித் தனக்குள் இரங்குகிற தன்மை பரவலாகவே இருந்தாலும் கவிதைகளிற் சக மானுடர் பற்றிய உணர்வு ஒங்கி நிற்கிறது. அகதி வாழ்வின் அனுபவங்களின் பின்பும் சாதியத்தைப் பேணும் மனங்களையும் அதிகாரபூர்வமாக அகதி என்று புகலிட அரசால் ஏற்கப்பட்டதையிட்டுப் பெருமைகொள்ளும் கீழ்மையையும் வெள்ளை நிற வெறியையும் அதற்குச் சற்றேனுஞ் சளைக்காத நமது மனத்தடைகளையும் அவரது கவிதைகள் சாடுகின்றன.

பாரிசின் 'மலர்கள் தூவிய பீடங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் கூர்வாள் உயர்த்திய' குதிரைமேலமர்ந்த வீரர்கள்

'சிலையிலும் முறைப்புடன்
செவிகளில் அறைவர்
'வெளியேறு'

சிலைகள் உயிர்க்கும்
வாள்முனை மினுங்கும்
தாயகம் துறந்தவனே
உனக்கு ஏது இருப்பிடம்?

சொந்த மண்ணிற் பட்ட வதைகளை எல்லாம் நினைவு கூரும் 'வதை மொழி' என்ற கவிதையின் இறுதியில் அகதியாக ஏற்கப்பட்டதையிட்டு மகிழும் மன நிலை பற்றி வரும் வரிகள் நமது சுய அடையாளம் பற்றிய ஒரு பெரிய கேள்வியை எழுப்புகின்றன.

முகமுறிஞ்சிப் பெருத்தவரின்
பாதங்களிற் தெண்டனிட்டு
இறைஞ்சிப் பெற்ற
முகத்திரை
முண்டத்திற்கு மொட்டாக்கு
இதிலென்ன குதூகலிப்பு
சவலையாய் நாமானதற்கா?

ஆகா ஆகா
அகதிகள் நாமென்றா

பாரிசில் ஆங்காங்கே எலிவளைகளுடு (சுரங்கப் பாதைகளில்) குறுக்கும் மறுக்குமாக ஓடும் எஃகு அட்டைகள் (மெத்தோ ரயில்) நிற வேறுபாடின்றி மனிதரைக் காவும். குறுக்குக் கட்டும் நார்த்தகடமும் சுமந்தோரெல்லாரையும் இழிவாகக் கருதும் உயர் சாதிக்காரர்களான

என்னவர் அகங்கள்
தரமிங்கும் அளக்கும்
கறப்பினை இகமும்

காலணிகள் முகங்கள்
நசுங்கும் சிதையும்
அதனால் என்ன?
ஐரோப்பியக் காலன்றோ
மோதிரக் கையன்றோ
தோத்திரங்கள் சொல்வோம்
Thanks, Merci, Danke

இங்கு எஃகு அட்டையும் எலிவளையும் புதிய படிமங்கள். ஆயினும் இக் கவிதையின் வலிமை இப் படிமங்களைச் சார்ந்திருக்கவில்லை. பாரிசில் உதாசீனமாக நடத்தப்படும் கறுப்பு இன மக்களுடைய அவலநிலை பற்றிய இக் கவிதை அன்றாட வாழ்வை எளிமையாகச் சித்தரிப்பதிலேயே தன் வலிமையைப் பெறுகிறது.

எதிர்காலம் பற்றிய நம்பிக்கைகளை அரவிந்தன் தனது தாலாட்டில்

உன் கையிலும் நெருப்பு வரும்
கண்ணுறங்கு கண்ணுறங்கு

என்ற நம்பிகையுட்டும் மொழியிலும் நெருப்பை விழித்துப்

பற்று
மூண்டெழு
ஈரலிப்பு, நீர்மை
அனைத்திலுந் தாவு

பவுத்திரங்கள் பொசுக்கு

சீறிச் சினந்து
கங்குகள் விசுறு

ஒளிர் ...

வசந்த ருதுவென
தேசம் வணப்புற

என்றும் போராட்ட உணர்வுடன் சில இடங்களிலும் துரியனை நோக்கித்
தன் குறைகளைக் கூறி

செம்மணிச்
கடலையென
வேகும் என் தேசம்

.....
தரிசித்தாயா ?
உன் சினம் தணி
கருக்கிக் கொள்

.....
மழைக்கரங்களால் நீராட்டு

என்று அமைதி வேண்டியும் தெரியப்படுத்துகிறார்.

விடுதலைப் போராட்டம் பற்றி அவரது நம்பிக்கை இழப்பு அனுபவவா
யிலானதாக இருக்கலாம். ஆயினும் துரியனையும், நெருப்பையும் விட
ஒடுக்குமுறைக்குட்பட்ட மனிதன் வலியவன். அந்த மனிதனுக்கு நம்பிக்கையுட்
டவல்ல சொற்கள் வெற்றிகளிலும் எழுச்சியிலும் மட்டுமன்றிக் தோல்விகளி
லும் வீழ்ச்சியிலுங் கூட ஒரு விதமான பசப்பும் பம்மாத்தும் இல்லாமலே
வழங்க முடியும். இந்த வகையில் அரவிந்தனது கவிதைகள் இன்னமும் செய்ய
வேண்டியது அதிகம்.

அரவிந்தன் இசைத் தன்மையுடைய சந்தத்தையும் நாடுகிறார். 'மாலை
விழுந்த பின் முன்னிராப் பொழுதினில்' என்ற கவிதை எனக்கு மிகவும்
பிடித்த ஆக்கம். ஆயினும், இங்கும் சீரான சந்தத்தைப் பொதுவாகவே நாடும்
தோற்றமுடைய பிற சில கவிதைகளிலும் இடையிடையே ஓசையில் முறிவு
ஏற்படுகிறது. இது அவர் தேவை கருதி ஏற்படுத்திய முறிவாகத் தெரிய
வில்லை.

மரபு சார்ந்த படிமங்களையும் பழமொழிகளையும் அவர் மற்றச் சமகால
ஈழத் தமிழ் கவிஞர்களை விட அதிகமாகவும் நேர்த்தியாகவும் பிரயோகித்த
போதிலும் எப்போதுமே அவை சிறப்பாக அமையவில்லை. சில இடங்களில்
அவை கவிதைக்கு ஊறாகவே உள்ளன. உதாரணமாக

ஆற அமர்ந்து
திரை தனை விலக்க
வண்டியும் மாடும்
சுப்பற்ற கொல்லைக்குள்

என்ற வரிகளில் சுப்பற்ற கொல்லை என்ற யாழ்ப்பாணப் பேச்சு மொழிச் சொற் பிரயோகத்தின் உடன்பாடிண்மையையும் அந்தச் சொற்றொடர் குறிக்கும் கருத்து சேர்ந்து வரும் கவிதை வரிகளுடன் இசையாமையும் கவனிக்கத் தக்கன.

இவ்வாறே அவரது புதிய படிமம் ஒன்று எனக் கூறத் தக்க முறையில் பிணைந்து நழுவும் கயிற்றிரவு

என்ற வரிகளில் இரவு கயிறாக வருகிறது. எதனுடன் பிணைகிறது. எவ்வாறு நழுவுகிறது என்றெல்லாம் யோசித்தேன். எவ்வாறோ இந்தப் படிமம் கவிதை அசை போடும் காதலின்ப உணர்வு பற்றிய ஏக்க மிகுந்த வரிகளுடன் இசைவில்லாது உள்ளது.

சில இடங்களில் அவரது வரிப் பிரிப்பு, முக்கியமாக வரிக்கு ஒரு சொல்லாக வரும் கவிதைகளில், கவிதைக்கு வலுவூட்டுவதாக இல்லை. அதை விடக், கவிதையைப் பலவீனப்படுத்தும் முறையில்

செம்மணிச்
கடலையென
வேகும் என் தேசம்

என்ற இடத்தில் செம்மணி ஏன் கடலையிலிருந்து பிரிய வேண்டுமென விளங்கவில்லை.

உயிர் உனக்கு
மயிராயிற்று

என்ற வரிகளின் சொற் தெரிவில் வரும் எதுகையை விட ஓசைநயம் இல்லை. அதையொட்டி வரும் வரிகளுடன் ஒலியிலும் அமைப்பிலும் உடன்பாடற்று விடுவதால் அந்த எதுகையே கவித்துவத்தின் எதிரியாகி விடுகிறது.

தலையெடுத்த
பூக்களை மட்டுமா
நசித்தாய்?

உயிர் உனக்கு
மயிராயிற்று.

உடன்பாடற்ற
சமன்பாடு.

சாதியத்தினதும் நால்வர்ண முறையினதும் கொடுமையை நன்குணர்ந்த அரவிந்தன் ராஜ ராஜனின் குதிரையின் குளம்புகளதிர்த்த மண் பற்றிப் பேசும் போது மனம் கொஞ்சம் துணுக்குற்றது. அந்தப் 'பொற்காலத்தின்' இருண்ட பக்கத்தை அரவிந்தன் கவனிக்கத் தவறிவிட்டாரோ என்றே தோன்றியது. தொகுதியின் பிற கவிதைகளில் உள்ள சமுதாயப் பார்வையோ மானுட சமத்துவஞ் சார்ந்து, மனித நேயத்தை வலியுறுத்துவது, ஒடுக்கலுக்கு எதிராக மனத் தளர்ச்சியூடுகூட மறுத்துப்பேசுவது.

நான் அண்மைக் காலத்தில் அறிய வந்த இலங்கைத் தமிழ்க் கவிஞர் களுள் அரவிந்தன் முக்கியமான ஒருவர். அவரது கவிதைகளின் எளிமையும் தெளிவும் கட்டுக்கோப்பான அமைப்பும் புதுக் கவிதை எழுதுவோர் படித்துக் கற்க வேண்டிய சிறப்பம்சங்கள். அவரது கவிதை இன்று நம்மைச் சூழும் அந்தகாரத்தை ஊடறுத்து ஒளிமிகுந்த எதிர்காலத்திற்கான போராட்டப் பாதைக்கு ஒளியூட்ட வேண்டும். பலஸ்தீனக் கவிதைகளில் இருளும் ஒளியும் சேர்ந்தே தெரிகின்றன. பலஸ்தீனியரின் நாற்பத்தைந்து வருட அகதி நிலை அவர்களது உறுதியைக் குலைக்கவில்லை. புதிய சூழ்நிலைகளில் புதிய போராட்ட நிலைகளும் போராட்டத் தேவைகளும் அரவிந்தனது கவிதைக்கு உரமூட்டி வளம்படுத்த வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன்.

அவனுக்காக.

வழமைபோலவே, ஓடும் பஸ்ஸிலிருந்தபடி என் மனைவிக்குக் கடிதம் எழுதிக்கொண்டிருந்தேன். பக்கத்து ஆசனம் வெறுமையாய் இருக்க, ஒரு தமிழ் அன் பன் வந்து அமர்ந்துகொண்டான். அவன் கையிலும் புத்தகம் இருந்தது.

நான் தொடர்ந்தேன். அவனும் தொடர்ந்தான்(!)

சரிந்தான் - நெளிந்தான் - திரும்பவும் சரிந்தான். அடிக்கடி கடைக்கண்ணால் என்னை நோட்டமிடுவதும், என் தானைப்பார்பதுமாக மிகுந்த சிரமம் எடுத்துக்கொண்டிருந்தான். நான் என்ன எழுதுகிறேன் என்பதை அறியாவிட்டால் அவனது மண்டை வெடித்து தூள்தூளாகி விடும்போலிருந்தது.

இவன் ஏன்தான் இப்படி அவஸ்தைப்பட்டுக் கொள்கின்றானோ தெரியவில்லை.

எனக்கு எரிச்சல் எரிச்சலாக வந்தது. எழுதியதை நிறுத்திவிட்டு - கொட்டை எழுத்தில் - "அவனுக்காக.." இந்தக் குறிப்பை எழுதிக்கொண்டிருந்தேன்.

சௌமி.

நன்றிடன் - நான்!

நாயே - நாயே

ஏன் என்னைப் பார்க்கிறாய்,
என்னதான் உனக்குச் செய்தேன்
ஏன் என்னைப் பார்க்கிறாய்?

குடும்பம் உனக்கில்லையா,
குமர் குட்டி உனக்கில்லையா?
கொய்யா மரத்தைப்பார்த்து
கொட்டாவி விடாமல்
பசித்தால் - இதை
புசித்துக் கொள்.

ஆளைப் பார்த்தால்
அந்த நாளில் - நல்ல
அழகியாய் இருந்திருப்பாய்!
இப்போது மூக்கால் அழுது - உனது
முழு அழகும் கெட்டுவிட்டது.

இந்த-
சனங்களை பார்க்காதே!
பார்ப்பதற்கு பசுமரந்தான்
ஆனால்-
உனது இனத்தைப்போலல்ல
மறு இரவில் உனக்கும்
மரணக்குழி தோண்டுவார்கள்.

நாயே!

எனது கல்யாணத்தை
உன்னோடு கட்டிக்கொள்ள ஆசைதான்.
ஆனால் நீ
எனது சாதியை சாரவில்லையே!
என்ன செய்வது?
ஊரார் சொல்வதைப் போல்
மறுபிறப்பாவது இருந்தால்
உன்னை மணந்து கொள்வேன்!
இப்போது நீ
எனது வீட்டுக்கு வா!
கத்திக்காவல் செய்யத் தேவையில்லை
துப்பாக்கி தருகிறேன்
உனது "கவுட்டுக்குள்" வைத்து
காவல் செய்யலாம்.

- முகமட் அபார்

கல்முனை

வ. ஐ. ச. ஜெயபாலன் கவிதை

வணக்கம்.

பரிசுக்கும் , பரிஸ் வாழும் தமிழருக்கும்,

பேச்சுரிமை, எழுத்துரிமை

பிறந்து வளர்ந்திட்ட

தொட்டிலிந்த பரிஸ் நகரம்.

தனிமனித உரிமைகளின் தாய்வீடு.

நாம் யார்க்கும் குடியல்லோம் என்கின்ற தத்துவத்தின் பாதையிலே

போராடி ஓரளவு முன்நடந்து நிலை பெற்றோர் மண்ணுக்கும்

இந்தத் தேசத்தில் வந்து புகலடைந்த உங்களுக்கும்

என் வணக்கம்.

என்னுடைய தாய்நாட்டில்

60பதிலே சாதி ஒடுக்குதலை நிராகரித்து

போராடி வீழ்ந்த என் தோழர்களின் கனவுகளை

என்னுடைய தாய்நாட்டில் 70பதுகள் தொட்டு

பால் மணக்க அணிநடந்து

எதிரியினால்

உட்பகையால்

மாவீரராய் வீழ்ந்து மண்புதைந்த எங்களது

பல்வேறியக்கத்து

பாலகரின் கனவுகளை

போருக்குத் தப்பி புலம் பெயர்ந்த எங்களுக்கு

தங்களது மண்ணில் ஒரு தாழ்வாரம் தந்தவரை

மீண்டும் வணங்குகிறேன்.

இச்சபையில், நாளை தம்

பிள்ளைகட்கு சொத்தாய் இத்

தாழ்வாரம் தன்னை

தரை கழுவும் துடைப்பத்தை

நித்தமும் குற்றேவல் சிந்தனைகள்

கணந்தோறும் கனடாக் கனவுகள்

தொலைக்காட்சி தொலைபேசியோடு

கள்ளக் குடித்தனங்கள்.

அரிசிவிலை, கோழிவிலை ஆராட்சிக் கட்டுரைகள்.

முன்னே முறுவல்
முதுகுக்குப் பின்னால்
இன்ன உஷ்... இது சாதி என்று குசுகுசுப்பு.
இப்படியே இப்படியே
தாய் நாட்டை எண்ணாமல்
இந்தப் பனிவனத்தில் மண்ணாகிப் போவோமே.

கறுப்பன் என்ற பட்டத்தை
கலாச்சார முக இழப்பை
விட்டு விட்டு சாவதில்லை
என்று முடிவெடுத்து என்றேனும்
வீடு திரும்ப விடியும் நாள் பார்த்திருக்கும்
பீடுடையார் ஒருவர் இருந்தாலும் அவருக்காய்
எல்லோருக்கும் உண்டென் வணக்கம்.

முந்தநாள் நோர்வேயில்
மூட்டை முடிச்சோடு புறப்பட்டபோது
கல்லாக நீருறைந்து காலை இடறுகின்ற
பொல்லாக் குளிர்ங்கே....
வெள்ளை விரித்து வெண்பனி தெரு நீழ்....
ஈழத்தைப்போல இலையுதிர்ந்த மரங்களெல்லாம்
சாலை நெடுக....
காற்றோடு சற்றுக் கலங்கி அவை அழுவதுபோல்
ஒரு தோற்றம் மனக்கண்ணில்
தேசத்தை நான் நினைத்தேன்.

தமிழ் பேசும் மக்களது தாய்மண்ணாய்
வடகிழக்காய்
நீண்டு கிடக்கின்ற ஈழத்தை நான் நினைத்தேன்.
கோவில் மணியோசை
சேச்சுகளில் துதிப்பாடல்
பள்ளிவாசல்களின் பாங்கோசை.

மெல்ல எம்மை
தொட்டுத்துயிலெழுப்பும் மரபுள்ள எம்முடைய
தேசத்தை நான் நினைத்தேன்
மனமுடையும்.

சேட்டு நாலுமுழம் தோழில் ஒரு சீலைப்பை
செருப்பு
தடவ ஒரு குறுந்தாடி
யாழ்ப்பாணத் தெருக்களிலே நண்பருடன் நானன்று
கேட்பாரில்லாமல் சுதந்திரமாய் உலவிவந்த
நாட்கள் நினைவு வந்து நெஞ்சை துயரடைக்கும்....

அன்று
நேரடி மோதலில்லை.

குண்டு பொழிகின்ற விமானமில்லை.
 தெருக்களிலும் மின்சாரக் கம்பியிலும் சாவில்லை.
 அப்படியோர் காலத்தில் அரசொடுக்கு முறைக்கெதிராய்
 சத்தியாவேசத்தை வளர்த்து
 விடுதலைப் பயிர் வளர்க்க நம் மண்ணை உழுத அந்த
 நண்பர்களோடு நான் வளர்த்த விவாதங்கள்
 எல்லாம் நினைவு வரும்
 இன்று அவருட்சிலரில்லை
 சிலரின்று நாட்டிலில்லை.
 நாட்டிலுள்ள சிலரோடு நமக்கின்று தொடர்பில்லை.

தொலைந்துபோன ஒரு கோல்ப் பந்துபோலெங்கோ
 துருவத்தில் வந்து விழுந்து கிடக்கின்றேன்.
 முட்டையும் போட இயலாத ஒரு லெக்கோன் கோழியைப்போல
 பெரிய இடத்து அல்சேசன் நாயைப்போல்
 வயிறாரத்தின்று
 வாழாது இருக்கின்றேன்.

என்நாட்டின் விடுதலையை
 எம்மக்கள் சுதந்திரத்தை
 பேச்சு எழுத்து சுருத்துச் சுதந்திரத்தை
 மீட்டெடுக்கும் நாளை கணாக்கண்டு பாடுகிறேன்.

நானும் ஜபாரும், சித்திக்கும் சுதந்திரமாய் கைகோத்து
 மீண்டும் யாழில் தெரு நடக்கும் நாள் வரைக்கும்
 நிச்சயம் என் கண்கள் நீர் வடிக்கும்.
 என்கவிதை கோபமுறும்.

நித்தி, புஸ்பன், நந்தன், சபா, சுகி, சாள்ஸ், பழனி என்றிங்குள்ள
 இளவயதின் நண்பர்களை மீண்டு எங்கள் வேப்பம்பூ உதிரும்
 தெருவழியில் சந்தித்து
 கள் பிழாவோடு கதைபேசும்
 காலம் வரும் வரைக்கும்
 என் கவிதை ஏக்கம் நிறைந்திருக்கும்.....

சிந்திச் சிதறியுள்ள என்குடும்பம் தாய்நாடு
 மீண்டு வேர் ஊண்டும் நாள் வரைக்கும் என் கவியில்
 தனிமைத் துயர் தெரியும்.....
 இப்படித்தான் சுதந்திரத்தை
 தரிசிக்க விரும்புகிறேன்.

ஜபாரோடு ஊர் சுற்றல்
 நித்தியோடு முற்றவெளி
 மீதிருந்து விவாதித்தல்
 சகோதரத்தை வீட்டுக்கு
 அழைத்து ஒரு விருந்துண்ணல்
 கொழுத்தும் வெடிகேட்டு

குதூகலிக்கும் விழாப்பார்த்து
ஏறும் கொடிவணங்கி
பிரகடனம் செவிமடுத்து
இப்படிக்கு மட்டுமல்ல இப்படிக்கு அல்ல

ஜபாரோடு ஊர்சுற்றல்
நித்தியோடு முற்றவெளி
மீதிருந்து விவாதித்தல்
சகோதரத்தை வீட்டுக்கு
அழைத்து ஒரு விருந்துண்ணல்

இப்படிக்கும் சுதந்திரத்தை
தரிசிக்கவிரும்புகிறேன்.

அன்றுவரை வாழ்வேன் அந்நாளை உருவாக்க
செந்நீர் உதிர்த்த நம் தேசத்தின் புதல்வர்களை
காவியமாய் பாடாமல் கண்ணுறங்கமாட்டேன் நான்.

(26.12.92 சனிக்கிழமை பாரிஸில் நடை
பெற்ற இலக்கியச் சந்திப்புத் தொடரின்
போது வாசிக்கப்பட்ட கவிதை)

මානව අයිතීන් සුරැකීමේ ගීණ සංවිධානය
සමාජ உரிமைகளுக்கு பாதுகாப்பளிக்கும் மாணவர் அமைப்பு
STUDENTS FOR HUMAN RIGHTS

SRI LANKA

- * இலங்கையில் படுகொலைகளை நிறுத்து !
- * அடக்குமுறைச் சட்டங்களைத் தகர்!
- * தமிழர்களுக்கெதிரான யுத்தத்தை நிறுத்து !
- * வடக்கில் வெடிகுண்டுத்தாக்குதலை நிறுத்து!
- * அரசியல் கைதிகள் யாவரையும் விடுவி !

மேற்படி கோசங்களை முன்வைத்து பெப்ரவரி 4ம் நாள்
ஸ்ரீலங்காவின் சுதந்திரதினத்தை நிராகரித்து சிங்களமாணவர்
அமைப்பு பாரிஸிலுள்ள இலங்கைத்தூதரகம் முன் ஆர்ப்பாட்டம்
நடாத்தியது.

பாரிஸ் இலக்கியச்சந்திப்பு

- அசோக்

ஐரோப்பா நாடு ஒன்றில் என் புதிய வாழ்நிலையின் 'இருத்தல் நிலை' தொடர்பாக பலதரப்பட்ட முரண்பாட்டுத்தன்மை. நான்வாழ்ந்த -நேசித்த சமூகம் -தமிழகச்சூழல்என்னைச்சுற்றியிருந்த நண்பர்கள் , கிராமிய மக்கள் - மண்வாசனை பதிந்த முகங்கள், சூழ்நிலைகள் -இலக்கிய உலகம் அதன் சார்பான விவாதங்கள், தர்க்கங்கள், இவைகளின் பலனும் மகிழ்வும் இங்கே அற்ற ஒரு துனியத்தன்மை. ஐரோப்பா தமிழிலக்கிய உலகம் தொடர்பாக என்னுள் பலதரப்பட்ட கருத்துபேதங்கள். சந்தித்த இலக்கிய நண்பர்கள் ஒவ்வொருவரிடமும் பல்வேறு முகங்கள். நிஜமான முகம் எதுவென்று அடையாளம் கொள்வதில் எனக்கு போதிய தேர்ச்சியற்ற குறைநிலை. குறைந்த பட்சம் இலக்கிய உடன்பாடுகளிலாவது இம்முகங்களுள் உடன்பாடு அற்ற நிலைகண்டு ஆதங்கம். இவ்வேளையில்தான் இலக்கியச் சந்திப்பின் 14வது சந்திப்பு பாரிசில் நடைபெற இருப்பதற்கான நிகழ்ச்சிநிரல் படித்ததும் சந்தோசம். நிகழ்ச்சித்லைப்புகள் நிறைய விடயதானங்கள் கொண்டிருக்கும் என்ற நினைப்பு.

என்னால் "தரமான" இலக்கியம் படைக்க முடியாவிட்டாலும் ஓரளவு நல்ல வாசகனுக்குரிய தேடல்தன்மை என்னிடம் உண்டு என்பதாகவும் என்னுள் ஓர் நினைப்பு.

இவ்விலக்கியச்சந்திப்பு தொடங்கப்பட்டு 4 ஆண்டுகள் பூர்த்தியாவதாகச் செய்தி. கால அளவில் இது ஓர் சாதனை. 1 ம் நாளில் 'தமிழ் நாடக அரங்கு அங்கும் இங்கும்' எனும் தலைப்பில் பேராசிரியர். மு. நித்தியானந்தன் அவர்களின் கருத்தமைவு இடம்பெற்றது. விடயதானம் தெளிவு மிக்கதாக இருந்தது. நாடக உலகம் தொடர்பான தேடல்களில் நித்தியானந்தனுக்கு உள்ள ஆர்வமும் - அவரின் ஆதங்கங்களும் நியாயமானவை. தமிழில் நாடக அரங்கின் செயற்பாடு மந்தகதியாகவே உள்ளது. நிச்சயம் அது ஊக்கப்பட்டு வளர்க்கப்படவேண்டியது அவசிய நிலை. யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழகத்தில் 'நாடக அரங்கியந்துறை' தொடர்பான பட்டப்படிப்பு மீதான ஆர்வம் சமீப காலங்களில் உற்சாகம் ஊட்டுவதாகவுள்ளது. தேசம் எரிந்து கொண்டிருக்கும் இன்றைய கோரச்சூழலில் சிதம்பரநாதனும், சண்முகலிங்கமும், புதுசு ரவியும் , களுதாவளை சண்முகமும் நாடக அரங்கம் தொடர்பான ஆக்க முயற்சிகளில் ஈடுபடும் தன்மை நாடகம் மீதான எதிர்கால வளர்ச்சியை நிச்சயம் காட்டும். பேராசிரியர். நித்தியானந்தன் அவர்களிடம் ஓர் குறை. அக்குறைபாடு

ஐரோப்பா வாழ் தமிழ் இலக்கியவாதிகளிடம் நிறையவே உண்டு. (அரசியல் வாதிகளுக்கும் இது பொருந்தும்) தமிழ்ப்பேசும் மக்கள் என்பபடுவோர் ஆனையிறவுக்கப்பால் இல்லை என்பதாக இவர்களுக்கு ஓர் நினைப்பு. எவ் ஆய்வுகளும் -எவ்விசயங்களும் யாழ்குடா நாட்டினுள்ளேயே அலசப்படும். நித்தியானந்தனும் அவ்வாறே. நாடக அரங்கியல் துறையில் மன்னாரும், திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு பிரதேசங்களும் எவ்வளவு தூரம் முயற்சிகளில் ஈடுபட்டிருந்தன. இவைகள் மறக்கப்பட்டு விடுகின்றன. ஆய்வுகள் - கருத்துக்கள் மேலெழுந்த வாரியாக கூறப்படுதல் தவிர்க்கப்படல்வேண்டும்.

"ஐரோப்பிய இலக்கியங்களும் நாடும்" எனும் தலைப்பில் ஜேர்மன் இலக்கியம் தொடர்பாக உரையாற்றிய திரு. ந. சுசீந்திரன், பிரான்சு இலக்கியம் பற்றி பேசிய திரு. க. கலாமோகன் இருவரினதும் கருத்துக்கள் ஐரோப்பிய இலக்கியங்கள் மீதான ஆர்வத்தையும், தேடலையும் கொடுத்தது. எதிர்வரும் காலங்களில் இது தொடர்பாய் நிறைய விடய தானங்களை இருவரிடமும் இருந்து பெறமுடியும் என நம்பலாம்.

இச்சந்திப்பில் பங்கு கொண்டோர்களில் பெரும்பான்மையோர் ஐரோப்பிய நாடுகளில் வெளிவரும் சஞ்சிகைகளோடு ஏதோ ஒரு வகையில் உறவுநிலை கொண்டவர்கள் என்பது உண்மை. ஆனால் இவ்வெண்ணிக்கையில் எத்தனைபேர் சமூகப் பிரக்ஞைகளில் அக்கறைகொண்டவர்கள். படைப்பிலக்கியம் தொடர்பான செறிவான-தெளிவான கருத்தமையப் பெற்றவர்களாக உள்ளனர் என்பது ஆராய்தற்குரியது. ஐரோப்பிய நாடுகளில் "தமிழிலக்கியம்" படைக்கவேண்டும் என்ற ஒரே காரணத்திற்காகவே நிறைய எழுத்துக்கள் உற்பத்தியாகின்றன. இதனால் கனமான படைப்பிலக்கியம் பிறக்கும் முன்னே மரணித்து விடுகின்றது. வாசகர்களும் அவர்களது நுகர்வுத்திறனும் உருவாகும் இலக்கியத் தரத்திற்கேற்ப இசைவாக்கத்துள்ளாக்கப் படுகின்றது. சிந்தனை வளர்ச்சியிலும் தேக்கம் கொண்ட மாறுதல் நிலை. இதன் எதிரொலியே தவறான கருத்து கட்டு பலமான கரகோஷங்களின் பிரதிபலிப்புத் தன்மை. இத்தன்மை அபாயகரமான முன்னெச்சரிக்கை. நாம் சற்று விழித்து அக்கறை கொள்ளல் நலம்.

இலக்கியச் சந்திப்பும், உரையாடல்களும் வெறும் பொழுதுபோக்கு அம்சமாக நாம் கருதிவிட முடியாது. இந் நிகழ்வுகளின் முடிவுகள் சமுதாயத்தின் இன்றைய யதார்த்த பூர்வ தேவைகளை பூர்த்திசெய்யா விட்டாலும், அவற்றினைத் தொடும் வண்ணம் சில அர்த்தங்களையாவது பெற்றிருத்தல்வேண்டும். படைப்பிலக்கிய சமூகப்பார்வை தொடர்பாக இலக்கியச் சந்திப்புக் குழுவினர் கொள்ளும் குறைந்த பட்ச கோட்பாடுகள் யாது? அன்றைய இரண்டுநாள் சந்திப்புக்களும் -உரையாடல்களும் -கருத்துக்களும் படைப்பிலக்கியம் தொடர்பாக எந்த அளவிற்கு பிரக்ஞையை தோற்றுவித்தது.

படைப்பிலக்கியம் பலவிதமான கூறுகளைத் தன்னகத்தே கொண்டது. இக்கூறுகளை சமூகப் பிரக்ஞை சார்ந்த முற்போக்கு நிலைநோக்கி நகர்த்த வேண்டிய துழ்நிலை இன்றைய இலக்கியகர்த்தாக்களுக்கு உண்டு. எம்மிடம் இருக்கும் குறைந்தபட்ச சமூக உணர்வுகளை -சமகாலப் பிரச்சனைகளை சிதைப்பதற்கு இச்சந்திப்பு துணைபுரியுமானால் இதைவிட பிற்போக்குத்தன்மான செயற்பாடுகள் வேறு எதுவும் இருக்கமுடியாது. உதாரணமாக "மனிதனும் மாசுபடும் துழ்லும்" எனும் தலைப்பில் உரையாற்றிய நெதர்லாந்து

பல்கலைக்கழக விஞ்ஞானியான கலாநிதி. பத்மமனோகரனின் கருத்துக்களையும், அவரின் பார்வையையும் எடுத்துக்கொள்ளலாம். ஐரோப்பிய நாடுகளில் தங்களது பேத்திமார்கள் அனைத்தும் பெற்று பெருவாழ்வு வாழவேண்டும் என்பதற்காக (இது அவரின் கூற்று) ஐரோப்பிய நாடுகளில் தூழல் மாசுபடும் தன்மை நிலைபற்றி மிகவும் துயர் கொள்ளும் அவர் ஈழத்தின் போராட்ட நிகழ்வுகளுள்ளும், அரசின் திட்டமிட்ட நடவடிக்கைகளினாலும் சுற்றுப்புறச் சூழலும், எம்மூல வளங்களும் மாசுபடும் நிலைபற்றியோ மூச்சு விட சிறிதளவுகூடத் தயாரில்லை. தங்களின் நலன்பேணும் குணாம்சங்களில் இவர்கள் தெளிவாகவும் முனைப்போடும் இருக்கின்றார்கள். ஆனால் நாம்...?

வாழ்க்கையை நிராகரித்த, அழகியலை மாத்திரம் குறியாகக்கொண்ட எத்தகைய படைப்பும் போலித்தன்மையானவையே. இவையனைத்தையும் பூரணமாக புரிந்து கொண்டவர்கள் கூட இச்சந்திப்பில் ஏற்பட்ட பிற்போக்குக் கருத்துக்களுக்கு "முண்டு" கொடுத்த அவலத்தின் கோரத்தைத் தரிசிக்க முடிந்தது.

நிகழ்ச்சிகளில் தங்கள் கருத்துக்களை சந்தேகங்களை கூறவிழைந்தவர்களின் கருத்துச்சுதந்திரங்களில் நிறையவே குறுக்கீடுகள். குறிப்பாக 'புகலிட வாழ்வும் பெண்களும்' தலைப்பிலான கருத்துரையாடலின்போக்கு பெண் நிலை வாதம் தொடர்பான புரிதல் அற்ற தன்மையினை காட்டுவதாக அமைந்திருந்தது. இதை நெறிப்படுத்தி சரியான திசைவழி கொண்டுசெல்ல முயன்றவர்களின் கருத்துக்கள் புறக்கணிப்புக்குள்ளாகிய பரிதாபநிலை. மரபுவழிச் சட்டம்பியார் போக்குத்தன்மை.

புகலிடவாழ்வில் தோன்றும் அடிப்படைப்பிரச்சனைகளை விஞ்ஞானம், வரலாற்று நோக்கு, சமூகவியல் பார்வை இவற்றிலிருந்து அணுகுவதே நடைமுறை யதார்த்தமாக இருக்கமுடியும். பெண்களின் கோஷங்களும் உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்புகளும் வரவேற்கப்படவேண்டியவை. ஆனால் இவைகளை மாத்திரம் செவிமடுப்புக்கு உள்ளாக்குவதின் மூலம் பிரச்சனைகளுக்கு தீர்வுகாணமுடியாது.

ஓவியம் தொடர்பான கருத்துக்களும் - கண்காட்சியும் சிறப்பான அம்சம். ஓவியக்கலைமீது நாம் பாரம்பரிய வெறுப்புத்தன்மை ஒன்றைக் கைக் கொண்டு வந்துள்ளோம். மத்தியதர வர்க்கத்தின் பொருளாதாரத் தேடலின் குறிக்கோள் அடிப்படையில் அமையும் கல்வியமைப்பு முறமையின் தாக்கத்தினால் நிராகரிப்புக்குள்ளாக்கப்பட்ட ஓர் கலைவடிவம் ஓவியம். இதன்மேல் அக்கறை கொள்ளவைத்த கணேஷ்ராஜ், சாம்சன், தேவதாஸ் பாராட்டுக்குரியவர்கள்.

'பிரெஞ்சுப் புரட்சியும் சமகால இலக்கியங்களும்' நிறைய எதிர்பார்த்த ஒரு தலைப்பு. படைப்பிலக்கியத்தின் மற்றும் வர்க்க நிலைப்பாடுகளின் முற்போக்கு நிலையை ஒரு கசப்பாய் உணர்த்தலைப்படும் நம்மவர்களுக்கு இத்தலைப்பின் மூலம் பெறப்படும் விடயதானங்கள் ஒரு ஆசானாய் இருக்க முடியும் என எதிர்பார்த்தேன். ஆனால் இது பற்றிப்பேசிய வாசுதேவனுக்கு கொடுக்கப்பட்ட 15 நிமிட நேரங்களில் எதைத்தான்சாதிக்க முடியும்? நேரமின்மையை உணரமுடிந்த அதேவேளை திட்டமிடல் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டிருப்பின் இத்தவறை நிவர்த்தி செய்திருக்கமுடியும்.

இச்சந்திப்பில் தவறான கருத்துக்களின் மீது ஆரோக்கியமான விமர்சனங்களை, கருத்துக்களை சந்தேகங்களை கூற விழைந்த ஒரு சிலரின் அணுகுமுறை விமர்சன நிலைக்கு உள்ளாக்கப்படவேண்டி அமைந்திருந்தது. இவ்வணுகு முறையின் தவறினால் அவர்களின் சரியான கருத்துக்கள்கூட பெறாமதியிழந்து நின்ற நிலை. உணர்ச்சிவசப்படல், கோபம்கொள்ளல், வெளியேறுதல் போன்ற அம்சங்கள் இவ்வாறான கலந்துரையாடல்களில் தவிர்க்கப்படல் அவசியம்.

ஐரோப்பிய வாழ்நிலைகளின் தாக்கம் எம்மை நிறையவே கலாச்சாரச் சீரழிவுத்தன்மையுள் ஆழ்த்திவிடும் நிலை அபாயம் மிக்கது. மேற்கத்திய நாடுகளின் ஆரோக்கிய விடயங்களை சுவீகாரம் கொள்வதை விட்டுவிட்டு அவர்களால் நிராகரிக்கப்படும் "தவறுகளை" நாம் ஏற்றுக்கொள்ளும் "பேறு" கொண்டவர்களாக மாறிவிடுகின்றோம். இவ்வாறான நிலைகொண்ட இவ்வேளையில், பாரம்பரிய கலைப்பொக்கிஷமான நாட்டுக்கூத்து மீது வட்டுக்கோட்டை நண்பர்களின் பார்வை சென்றிருப்பது வரவேற்கப்பட வேண்டியதொன்று. பெருமைப்பட்டதக்கது. நமது ஆடல் வடிவங்கள் மீதான கவனம் ஆழமாகச் செலுத்தப்பட வேண்டிய தேவையை நாம் உணரவேண்டும்.

இதுவரை நடந்தேறிய 14 இலக்கிய சந்திப்புக்களும் ஓர் "ஆரோக்கியமான இலக்கிய மனநிலை கொண்டவர்களினால்" மீளாய்வு செய்யப்படல்வேண்டும். இதன் மூலம் இவ்விலக்கிய சந்திப்புக்களின் குறைவு நிறைவுகளை எதிர்கால நிவர்த்தி நிலைகளை கவனத்தில் கொள்ளமுடியும்.

இவ்விலக்கியச் சந்திப்பு ஏற்பாட்டுக்குமுவினரின் ஏற்பாட்டு நடவடிக்கைகளை நிச்சயம் பாராட்டியே ஆகவேண்டும். பல தடைகள், குறுக்கீடுகள் மத்தியில் பாரிசில் இவ்வாறான சந்திப்புக்கு ஒழுங்கு செய்தல் என்பது மிகவும் முயற்சிக்குரிய செயலே. இவ்வாறான இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு இலக்கிய ஆர்வலர்கள் ஆதரவு கொடுக்கும் அதே வேளை தவறுகள் மீதான கருத்துக்களையும் தெரிவிப்பது அவசியம். பேர்லினில் நடைபெறும் 15 வது இலக்கியச் சந்திப்பு நிறைய மாற்றங்களைத் தாங்கி நிற்கும் என நம்பிக்கையோடு காத்திருப்போம்.

இலக்கியச் சந்திப்பு தொடர்பான பார்வையின் முடிவு நிலையில் ஓர் ஆதங்கம். மனதில் எழுந்த எண்ணங்களை இலக்கியச் சந்திப்புக்குமுவினரின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகின்றோம்.

* இதுவரை நடந்தேறிய 14 சந்திப்புக்களையும் மீளாய்வு செய்தல் :

இச்சந்திப்புக்களின் வெற்றி தோல்வி - பலாபலன்கள் மீள்பரிசீலனை செய்தல்.

* பொதுவான இலக்கியவேலைத்திட்டம்:

எமது தேசம் தொடர்பான நிலைப்பாடு - இலக்கியம் தொடர்பான கோட்பாடு வரையறை கொள்ளல்.

* 'இலக்கிய பொது நிதியம்' உருவாக்குதல் :

பொருளாதார சூழ்நிலை காரணமாக நூல் வடிவம் பெறமுடி

யாத நிலைக்கு உள்ளாகும் தரமான படைப்பிலக்கியங்கள் தொடர் பான கவனம்.

எமது தேசத்தில் வாழும் நலிவுற்ற கலைஞர்களுக்கு ஆதரவு . இதுவரை சந்திப்புக்களில் இடம் பெற்ற தரமான விடயதானங் களை நூல் உருவில் கொண்டுவருதல்.

ஓசைக்கு !

..... "ஓசை" யை, கையில் எடுத்தவுடனேயே வாசிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத் தூண்டுதல் உண்டாகின்றது. அமைப்பும், கணணி முறையும் மிகவும் தெளிவாக இருக்கின்றன. இலக்கிய சஞ்சிகைகள் காலத்தால் மதிக்கப் படுபவை. எனவே -அவற்றின் தரம் கருத்தில் கொள் ளப்பட வேண்டியது. இது "ஓசை" யில் இருக்கிறது.

பிரசுரமாயிருக்கின்ற கவிதைகள் எல்லாமே தரமானவைதான். என்றாலும், பயாத் ஜேமிஸின் கவிதை தருகின்ற உணர்வு பெறுமதியா னது. சிவரமணி -தமயந்தி ஆகியோரது கவிதைகளும் இழக்கப்பட்ட வாழ்வுக்கு மனிதர்களை அழைப்பதாய் அமைந்திருக்கின்றன. இது மாதிரி கவிதைகளுக்குத்தான் முன்னுரிமை தரவேண்டும். கிடைக்கின்ற எல்லாக் கவிதைகளுமே பிரசுரமாகின்றன போலிருக்கின்றது. கவிதைகளைத் தேடிப் பிரசுரிக்கும் போதும் மனித வாழ்வை-மனிதத்துவத்தை உண்டு பண்ணக் கூடிய கவிதைகளை அல்லது அவற்றைப் பிரகடனஞ் செய்யக்கூடிய கவிதைகளையே பிரசுரிக்க வேண்டும். நல்ல கவிதைகளாக அமைந்து, நல்ல உணர்வுகளைத் தந்தாலும் பெறுமதியான உணர்வுகளை -வாழ்க்கை யைத் தருகின்ற கவிதைகளே மகத்தான -உன்னதமான கவிதைகளாக அமைகின்றன. அ. சந்திரகாசனின் கவிதை இந்த வகையைச் சார்ந்திருக் கிறது. கி. பி. அரவிந்தனின் கவிதைகளும் அற்புதமானவை.

எம். எல். எம். அன்லாரர்
காத்தான்குடி

..... ஓசையின் வளர்ச்சி குறித்து மிகவும் மகிழ்ச்சி. சிவரமணி அக்காவின் கவிதைகளை வாசித்தபோது மிகவும் கவலையாகவிருந்தது. அநியாய இழப்பு. ரொம்ப நல்ல சபாவம். இதுதான் விதியா? "அன்புள்ள நன்னனுக்கு" நன்றாயிருந்தது. உண்மைதான். இன்று வெளிநாடுதான் எமது சொந்த நாடு போல பாவித்து இங்குள்ளவர்கள் ஈழம் ஏதோ சிறைபோல வும் தாங்கள் கைதிகள் போலவும் இவங்கள் விடுறாங்களில்லை. எங்களுக்கு ஒரு கஸ்டமுமில்லை. கொழும்புக்குப் போனா அங்காலை போயிடலாம். எதுக்கும் இவங்கள் PASS தர வேணாமல்லோ... என்று கூறித்திரியும் யாழ்ப்பாண வீரத்தமிழருக்கு இந்தக்கதை எங்கும் கஷ்டமே என்பதை மனதில் பதியச் செய்திருக்கும்.

ஓசையின் ஒவ்வொரு பக்கமும் ரொம்பவே ரசனைக்குரியதாயிருந்தது. அதில் குறிப்பிட்டது போல கவிதைக் கதம்பமாகிவிட்டது. அசராதி பற்றிய விமர்சனத்தில் தலைச்சொற்கள் என்றொரு வார்த்தை பிரயோகிக் கப் பட்டிருந்தது. ஆனால் எங்கள் பாடப்புத்தகத்தில் அதற்குக் கலைச் சொற்கள் என்றே வழங்கப் பட்டிருக்கின்றது. எது சரி? அல்லது இரண்டும் சரியா?

கௌசல்யா
கோப்பாய்

ஐரோப்பாவில் நாங்கள்

- ரதி

16ம் நூற்றாண்டுக்காலப் பகுதியில் இருந்தே பெண்கள் பெண்விடுதலை சம்மந்தமான கருத்துக்களும், தத்துவார்த்தங்களும், போராட்டங்களும் நடைபெற்று வருகின்றன. இன்றைக்கும் பெண்விடுதலை, பெண்உரிமை என்ற போஷங்கள் ஓய்ந்தபாடில்லை. பெண்கள் அடக்கப்படுகின்றார்கள். அவர்கள் ஒரு மனித ஜீவனாக மதிக்கப்படுவதில்லை என்ற விசயத்தை ஆதாரங்களுடன் அழுத்தி மற்றவர்களுக்கச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பதுதான் பெண்கள் தமக்குள்ள உரிமைகளை வென்றெடுப்பதற்கான ஒரே வழி என்று எம்மில் பலர் நம்புகின்றோம். ஆனால் பெண்களுடைய உரிமைகளை வென்றெடுப்பதற்கான ஆக்கபூர்வமான வழி ஒன்று அல்லது கருத்தொன்று இன்னும் முன்வைக்கப்படவில்லை.

16 ம் நூற்றாண்டில் ஐரோப்பிய நாடுகளில் ஏற்பட்ட சமூக மாறுதல்களின் விளைவாக விவசாயமும், நிலத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட தொழில்களும் குன்றிப்போய் தொழிற்சாலைகளும், இயந்திரத் தொழில்களும் வளர்ச்சி பெற்றுவந்த காலத்தில் தொழிற்சாலைகளில் வேலை செய்வதற்கு ஆயிரக்கணக்கில் மனிதர்கள் தேவைப்பட்டார்கள். இந்த நிலையில் மனித குலத்தின் அரைவாசிப்பகுதியான பெண்களின் சேவை இந்தச் சமுதாயத்திற்குத் தேவைப்பட்டது. இதற்காக அடக்கப்பட்டு வீட்டுக்குள் பூட்டி வைக்கப்பட்டுக் கிடந்த பெண்ணினத்திற்கு ஒரு குறித்த அளவு சுதந்திரம் வழங்கவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. இதனால் பெண்கள் விடுதலைக்கான கோஷம் தீவிரமாக முன்வைக்கப்பட்டது. குறிப்பாக ஐரோப்பிய நாடுகளும் இக்காலப்பகுதியில் நடந்த சமூக மாற்றத்தையொட்டி அம்மாற்றத்தின் தேவைக்காக முன்வைக்கப்பட்ட இந்தக்கோஷம் பெண்களை வீட்டுக்குள் இருந்து வெளியில் கொண்டு வந்தது. தொழிற்சாலைகளிலும், நிறுவனங்களிலும் இலட்சக்கணக்கில் பெண்கள் வேலை செய்தார்கள். சட்டத்திலும் பெண்கள் உரிமைக்கான மேலதிக மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டன. விவாகரத்துரிமை போன்ற உரிமைகள் வழங்கப்பட்டன. பெண்களுக்கு வழங்கப்பட்ட இந்த உரிமைகள் ஒரு சமூகமாற்றத்துடன் கூடிய புதிய சமூகத்திற்கு தேவையான உரிமைகளாகும். அதாவது நிலத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட விவசாயம், சிறு கைத்தொழில் போன்றவையே பிரதான தொழில்களாயிருந்த ஒரு சமூகத்திலிருந்து இயந்திரங்களோடு சம்பந்தப்பட்ட ஆலைத் தொழில்களும், வியாபாரமும் பிரதான தொழில்களாயிருக்கும் ஒரு சமூகத்தை நோக்கி மாறும்போது புதிய சமூகத்திற்குத் தேவையான அரசியல், சமூக, கலாச்சார மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன. இந்த மாற்றத்தின் ஒரு பகுதியே பெண்களுக்குக் கிடைத்த இந்த விடுதலையுமாகும்.

இன்றைக்கு முன்றாம் உலக நாடுகளில் முழுமையாக ஆலைத்தொழில் களும், இயந்திர உற்பத்திகளும் வளர்ச்சியடையாத ஒரு தூழ்நிலையில் ஐரோப்பாவில் பெண்களுக்குக் கிடைத்துள்ள இந்தச் "சுதந்திரம்" நமது நாடுகளில் இல்லை. அங்கே விவசாயத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட வியாபாரச் சுழற்சியைக் கொண்ட ஒரு வித்தியாசமான சமூக அமைப்பொன்று காணப்படுகின்றது. இங்கே பெண்களுக்கு பெரிய அளவில் சுதந்திரத்தை வழங்கவேண்டிய தேவை இந்தச் சமூகத்திற்கு இருக்கவில்லை. மனிதவளம் ஐரோப்பாவில் தேவைப்படுகின்ற அளவிற்கு எமது நாடுகளில் தேவைப்படுவதில்லை. இவ்வாறான முன்றாம் உலக நாடுகளில் இருந்து ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு வருகின்ற பெண்கள் இந்தச் சமூகத்தின் தேவைகளுக்கு ஏற்ப தம்மை மாற்றிக்கொள்ளவேண்டிய ஒரு கட்டாயம் எழுகின்றது. ஐரோப்பிய நாடுகளின் கலாச்சாரம், அந்த நாடுகளின் சமூகத்தேவைகளோடும் பௌதீகத்தேவைகளோடும் ஒன்றியதாகவே காணப்படுகின்றது. உதாரணமாக குளிர்காலத்தில் ஒரு பெண் சேலை கட்டமுடியாது. பாரிய இயந்திரங்களோடு வேலை செய்யும் ஒரு பெண் தலை மயிர் நீளமாக வளர்த்துக்கொள்ள முடியாது. இங்குள்ள பொருளாதாரச் சூழ்நிலையில் பெண்ணும் வேலைக்குப் செய்கின்ற ஒரு ஜடம் என்ற நிலையை மாற்றி விடுகின்றது. வேலைக்குப் போகின்ற ஒரு பெண் ஆயிரக்கணக்கான மனிதர்களையும், நூற்றுக்கணக்கான புதிய கருத்துக்களையும் பெற்றுக் கொள்கிறாள். எமது நாட்டுப் பெண்களுக்கு இயல்பாகவே இருக்கின்ற அச்சம், மடம், நாணம், பயிப்பு போன்ற "நற்குணங்கள்" இயல்பாகவே இல்லாமல் போகின்றன. தான் விரும்பிய ஆண்களையே தனக்கு விரும்பியபடி தானே தெரிவு செய்து கொள்ளுகின்ற மனோதையத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளுகின்றாள். இவைகள் எந்த அளவுக்கு நடைபெறுகின்றனவோ இல்லையோ இவற்றை நோக்கிய மாற்றங்கள் தமிழ்ப்பெண்கள் மத்தியில் காணக்கூடியதாகவுள்ளது.

இன்றைக்குத் தமிழ்ப் பெண்கள் மத்தியில் இருந்து இம்மாறுதல்களை வேண்டி ஒலிக்கின்ற குரல்கள் சிறிதளவாயினும், இவற்றை நாம் கேட்கக் கூடியதாகவுள்ளது. ஆண்களுக்கு எதிராகவும், சமூகத்திலுள்ள பெண்களுக்கு எதிரான அடக்குமுறைகளுக்கு எதிராகவும் ஆக்ரோஷமாக எழுகின்ற இந்தக் கோஷங்கள், "நமது குரல்" "ஊதா" "சக்தி" "கண்" போன்ற பத்திரிகைகளையும் "பெண்கள் சந்திப்பு" போன்ற முக்கிய நிகழ்வுகளையும் வெளிக்கொணர்ந்திருக்கின்றன.

ஐரோப்பிய நாடுகளில் முன்னரே குறிப்பிட்டது போன்ற பெண்களின் சுதந்திரம் என்பது உண்மையான பெண் சுதந்திரம் தானா? என்றால் இல்லை என்பதே உண்மை. இந்த நாடுகளில் உள்ள சமூகத்தின் தேவைகளுக்காக பெண்கள் பண்டங்களாகப் பாவிக்கப்பட்டார்கள். இதற்காக பெண்களுக்கு குறித்தளவு சுதந்திரம் மட்டுமே வழங்கப்பட்டது மட்டுமல்லாது பெண்கள் வெறும் பயன்பாட்டுப் பண்டங்களாகவும் மாற்றப்பட்டார்கள். இந்த நிலை தெருவெங்கும் விபச்சார விடுதிகளையே தோற்றவித்திருக்கின்றது. குடும்பம் அலகுகளாகப் பிரிக்கப்பட்ட நிலையில் இருந்து மாறி மனிதர்களிடையே இருந்த மனித நேயத்தைத் துடைத்தெறிந்து பெண்ணினத்தை வியாபாரத்துக்கும், உடல் உறவுக்கும் பயன்படுத்துகின்ற கவர்ச்சிப்பொருளாகவும், இறைச்சிப் பண்டங்களாகவும் மாற்றியிருக்கின்றது. தெருவெங்கும் பெண்களின் நிர்வாணப்படங்களையும் உலகெங்கும் எய்ட்ஸ் போன்ற கொடிய நோய்களையும் உலாவ விட்டிருக்கின்றது. உண்மையான பெண்களின் சுதந்திரம் உண்மையிலேயே விழுங்கப்பட்டு விட்டது. பெண்களின் இரும்பு விலங்கு உடைக்கப்பட்டு பொன் விலங்கு மாட்டப்பட்டிருக்கின்றது.

இந்த நிலையில், இந்த அனுபவங்களில் இருந்து பெண்களின் உண்மையான விடுதலை என்னவென்பதை அறிந்து கொள்ள வேண்டிய தேவை எம்முன்னால் எழுந்துள்ளது. ஐரோப்பாவில் தோன்றிய புதிய சமுதாயத்தின் தேவைகளுக்கேற்ப கலாச்சாரமும், பெண்ணினமும் மாற்றப்பட வேண்டியிருந்தது. ஆனால் இந்தச் சமுதாயம் கலாச்சாரச் சீரழிவை விளைவாக்கிக் கொண்டது. எனவே பெண்களின் விடுதலையில் கலாச்சார மாற்றமும் சமூகத்தின் மாற்றத்தோடு சம்பந்தப்பட்டதே என்பது தெளிவாகின்றது. எனவே பெண் விடுதலையைப் பற்றி உணர்வு பூர்வமாகச் சிந்திக்கின்ற ஒவ்வொரு மனிதனும் சமூகத்தின் மாற்றத்தையும் இணைத்துச் சிந்திக்க வேண்டிய தேவை முன்நேவையாகவுள்ளது.

ஆனால் ஐரோப்பிய சூழலில் தமது சொந்த மண்ணைவிட்டு அன்னியப்பட்டு வாழ்கின்ற தமிழ்ப்பெண்கள் மத்தியிலிருந்து எழுகின்ற பெண்விடுதலைக் குரல்கள் எந்தத் திசைவழியும் அற்று வெறுமனே ஐரோப்பிய சீரழிவுக் கலாச்சார சூழலை எதிர்கொள்வதற்கானதாகவே இருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. இவ்வாறான கோஷங்கள் இந்தப் பிற்போக்குச் சமுதாயத்திற்குப்பயன்பட்டு அதன் பிற்போக்குத் தனங்களுக்குள் அமிழ்ந்துபோய் விடும். குறிப்பாக இளம் சந்ததியினர் மத்தியில் இருந்து எழுகின்ற இக்கோஷங்களை இந்தச் சமுதாயத்தில் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்ற தனிநபர்கள் தங்களுடைய நலன்களுக்காகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுகின்ற பரிதாபகர நிலையையும் காணக்கூடியதாகவுள்ளது.

சாதி அடக்குமுறை, பெண் அடக்குமுறை போன்றவை சமூக அடக்கு முறைகளே. இவ்வாறான சமூக அடக்கு முறைகளுள் பெண் அடக்குமுறை என்பது சில வித்தியாசமான பண்புகளைக் கொண்டிருப்பினும், எவ்வாறு சாதி அடக்குமுறை என்பது இலங்கை போன்ற நாடுகளில் நிலவுகின்ற குறித்த சமூக அமைப்பினுள் தீர்க்க முடியாதோ அவ்வாறே பெண் அடக்கு முறையையும் இந்தச் சமூக அமைப்பினுள் வைத்துத் தீர்த்துக்கொள்ள முடியாமலே யிருக்கும். இங்கு வாழ்கின்ற பெண்கள் சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சனைகளில் அக்கறை செலுத்துகின்ற சிலர், தாங்கள் வாழுகின்ற குறித்த காலத்தினுள் பிரச்சனையைத் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறார்கள். ஆனால் இவர்களின் முயற்சிகள் சரியான திசைவழி நோக்கிச் செல்லவில்லையாயின், எதிர்காலச் சந்ததியினை இருளின் விளிம்புக்குள் தள்ளிவிடுவதாகவே முடியும். மனித குலத்தின் விடுதலை என்பது மேசையில் தட்டி உணர்ச்சி கொந்தளிக்க பேசி கைதட்டி, ஆரவாரம் செய்வதல்ல. தியாகங்களும், அர்ப்பணங்களும் உயிர் இழப்புக்களும் கொண்ட நீண்ட நெடும் பயணம். இந்தப் பயணத்தின் ஓர் அங்கம்தான் பெண்விடுதலை என்பதும். மனித குலத்தின் விடுதலையில் பெண்விடுதலை சாதிக்கப்பட வேண்டுமாயின் -பெண்கள் சரியான சிந்தனைப்போக்குள்ள ஒரு பெண்கள் அமைப்பை உருவாக்கிக்கொள்வது, அல்லது அதன் வழிமுறைகளைக் காண்பதோ அவசியமானதாகும். இன்றைக்கு ஈழவிடுதலைப் போராட்டத்தில் பெண்களும் களத்தில் இறங்கி துப்பாக்கி தூக்கி சண்டை பிடிக்கிறார்கள். ஆனால் பெண்விடுதலை கிடைப்பதற்கான எந்தச் சாத்தியக்கூறுகளுமே தென்படவில்லை. உண்மையில் முதலாளித்துவத்தின் தேவைகளுக்காக பெண்கள் பயன்பட்டதுபோல இங்கும் இயக்கத்தின் தேவைகளுக்காக பெண்கள் பயன்படுத்தப் படுகின்றார்கள். அதாவது இயக்கத்திற்கு மனித சக்தி தேவைப் பட்டபொழுது மனித குலத்தின் அரைவாசிப் பகுதியான பெண்கள் மத்தியில் இருந்தும் மனிதவளத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. இதனாலேயே பெண் விடுதலைக் கோஷமும் முன்வைக்கப்பட்டது.

இவ்வாறே காலத்திற்குக் காலம் பெண்ணினம் இந்தச் சமுதாயத்தால் அதன் தேவைகளுக்கேற்ப பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இதற்கு மத்தியிலிருந்து பெண்விடுதலை பெறப்படல் வேண்டுமாயின் நியாமான பெண்களின் நலன்களை முன்வைத்து சரியான திசை வழியுடைய பெண்கள் அமைப்பொன்று அவசியமாகின்றது.

கொழும்பில் அரசு ஆதரவான பெண்கள் அமைப்புக்கள்கூட தீவிரமான பெண்விடுதலைக் கோஷங்களை முன்வைக்கின்றன. ஆனால் சரியான, பெண்களின் உண்மையான உரிமைகளை வென்றெடுப்பதற்கான ஒரு மாறுபட்ட பெண்கள் அமைப்பொன்று இன்றைக்கு அவசியமாகின்றது. சொத்து அல்லது பணமே பிரதானமான காரணிகளாக இருக்கின்ற இந்தச் சமுதாயத்தில் பெண் என்பவள் சொத்துக்குரிய அடுத்த வாரிசை உருவாக்குகின்ற ஒரு மனித உற்பத்தி இயந்திரமாகவே கருதப்படுகின்றாள். இந்த இயந்திரம் ஒரு மனித ஜீவனாக மதிக்கப்படும்போது சமுதாயத்தில் இருந்து சொத்துரிமையும் அற்றுப்போய்விடும் என்பதையும் கருத்தில் கொள்ளவேண்டும்.

இறுதியாக, விஷயங்களையும், வளங்களையும் மிகுதியாகப் பெற்றுக்கொள்ளக் கூடிய ஐரோப்பிய சூழலில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றோம். எம்மால் நிச்சயமாக நிறையவே சாதிக்க முடியும் - உணர்வு பூர்வமாகவும், யதார்த்தநிலையைப் புரிந்துகொண்டும் செயற்படும்போது...

சிவரமணி (?)

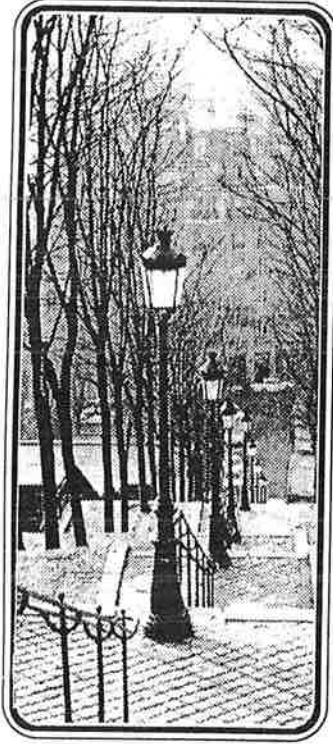
ஓசை 10 ல் - சிவரமணியினுடையதாக இருக்கலாம் என்ற குறிப்போடு - பிரசுரமான "OCT 87" என்ற கவிதை அருந்ததி சபாநாதனுடையது என அறியமுடிகிறது.

இதேபோல "நிகழ்வுகளில் முகங்கள்" கவிதையும் மதியழகனுடையதாகவே இருக்கலாம்.

இதனை ஓசையின் கவனத்திற்குக் கொணர்ந்த நண்பருக்கு நன்றி.

- ஓசை

P A R I S

- அநாமிகன் -

‘பாரி’பற்றி ஏன் என்னால் நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது? எப்படி வாழ்ந்தேன்; ஏன் புறப்பட்டேன்? ஏன் இங்கே ? எவ்வளவு காலம் இந்தப் புலம் பெயர்வு? இதையெல்லாம் அலசிப்பார்க்கும் மன நிலையுடனா இருக்கிறேன்! புலம் பெயரும் பறவைகளெல்லாம் தம்மைப் பற்றி சிந்திப்பதுண்டோ?

உல்லாசப் பயணியானாலும் ஒரு உற்சாகம் தனித்து நிற்கலாம்- பயணக்கட்டுரையொன்று ‘பாரி’ஸைக்கு தவிடு வாங்கப்போனேன்’ எழுதிவிடலாம். பறவையாக சொந்தப் பலத்தில் இயற்கையின் இயல்பான இழுப்பிற்கு சுயமாக வந்திருந்தாலும் மனசுக்கு ரம்மியமான இடங்களில் தரித்திருக்கலாம். முகவர்களின் ஏற்றுமதி இறக்குமதி ‘சந்தைப்பொதி’ களாகவல்லவா வந்து கொண்டப்பட்டுள்ளோம்.

சுயமாக இரசிக்க முடியவில்லை. ஆனாலும் பதிவுகள்-புதிய அனுபவங்கள்-தகவல்கள்-செய்திகள்-அறிவியல்கள் -இன்னும், இன்னும்..... ‘யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்’. ‘திரைகடல் ஓடியும் திரவியம் தேடு’. ‘எட்டுத்திக்கும் சென்றிடுவீர் கலைச்செல்வம் கொணர்ந்து இங்கு சேர்த்திடுவீர்.’ சிறு வயதில் பாடமான வாசகங்கள் ஞாபகத்தில் ஒரு மின்னல்.

பாரீஸ் (PARIS)என்று பொதுவாக செவிவழியாலும், வரலாறு, இலக்கிய நூல்கள் வழியாலும் முன்பே அறிமுகம். இங்கு வந்தபின்பு தான் பாரி(PARIS) என்ற தெளிவு. சென்னையில் பாரிமுனை நினைவுக் கோட்டுக்குள் ஒரு சிறு கீறல். ஏதாவது தொடர்பு இருந்திருக்கலாமோ? அட-விடு! இதையெல்லாம் போய் கிளறிக்கொண்டு....

TOUR EIFFEL(ஈபிள் ரவர்) பாரி என்றதுமே முதலில் துருத்தும். அருகில் சென்றால் பிரமாணம் மயக்கும். எப்படி இதெல்லாம் என்றாலோ-முன்னோர்களின் அடிமை உழைப்பு முனாகும். தூரச்சென்று ஆற்றோரங்கரையில் பார்த்தால் ஒரு ரம்மிய அழகு தெரியும்.

நவீன கவர்ச்சி உலகமா? LA DEFENCE பளிச்சிடும் கட்டிடக்கலையின் வல்லமை. கொட்டிக்கிடக்கும் பணத்திமிர். MONTPARANASSE 56 மாடிக் கட்டிடம் -அதன் கீழ் சுரங்கத்தில் தனி உலகம். மேலே பார்த்து கழுத்துச் சுழுக்கும். கீழே விஞ்ஞானம் படுத்தும் பாட்டை - 20ம் நூற்றாண்டை-பறைசாற்றும்.

பாரியின் பழமையை இவை பொய்ப்பித்துக் காட்டும்.

CHARLES DE GAULLE - ETOILE இல் அமைந்த 12 வீதிகளின் சந்தி. வெற்றி வளைவு. அணையாத தீபம். இதில் முக்கிய வீதியாக அமையும் CAMPS ELYSEES (ஸாம்ப் எலிசே) நேர் கோடாக நீண்டு நிற்கும். பாரியின் பழமையைக் குறியீடாக்கும் தெருவிளக்குகள். ஆங்காங்கே சிலைகள் ஏதோ சொல்லும்.

CENTRE BEAUBOURG GEORGES POMPIDOU என்ற மையம் பாரியில் கலை ஆர்வலர்களுக்கும், விஞ்ஞானப் பிரியர்களுக்கும் ஒருங்கே காதலிவிடாக இருக்கும். ஒரு வாசிக சாலையாக, நவீன ஓவியக் கலை மையமாக, நூதன சாலையாக, மனிதனின் திறமையான கட்டிடக்கலையின் சாதார்த்தை அழகுடன் வெளிப்படுத்தி நிற்கும். இதன் இருமருங்கிலும் இருவேறு மணிக்கூடுகள். ஒன்று 2000 ம் ஆண்டை நோக்கிசெக்கணாகக் குறைந்து செல்லும். மற்றது ஒவ்வொரு மணிக்கூடுக்கும் வாள்வீச்சு ஆளின் சிலை இயற்கை அனர்த்தங்களை எதிர்த்து(மணி) அடிக்கும் பாங்கு மயிர் கூச்சடையச்செய்யும்.

பாரி நீண்ட வரலாற்றுப் பாரம்பரியம் கொண்ட நகரம்-திரும்பும் இடமெல்லாம் இந்நினைவு அடிக் கடி எழும். பாரியிலுள்ள 60 க்கும் மேற்பட்ட நூதன சாலைகளை படிமுறை படிமுறையாகச் சென்று

பாராமல் இங்கிருந்து வெளியேற முடியுமா -இவற்றுள்தான் எவ்வளவு அரிய பொக்கிஷங்கள். மூதாதைகளின் ஜீவமரணப்போராட்டத் தடயங்கள்.

வரலாற்று ஆர்வலர்களுக்கு பிரஞ்சுப் புரட்சி வழியாக பாரி தனித்து நிற்கும். 18 ம் நூற்றாண்டில் பறைசாற்றிய பல்வேறு நினைவுகள் -PLAIS ROYAL ராசமாளிகை. LE LOUVRE என்ற இடத்தில் வரலாற்றுச் செயலகம் இன்று நூதனசாலை. 16 ம் லூயி மன்னனை தூக்கிலிடும் கழுமரம் அமைக்கப்பட்ட PLACE DU CARROUSEL ன் நினைவு. அரச குடும்பத்தினரை சிறைவைத்த Les Tuilleries பழையகால குதிரைச்சத்தங்களை நினைவூட்டும் -HOTEL DE LA VILLE பிரெஞ்சுப் புரட்சியையும், பாரியையும் குறிக்கும் சின்னங்களைக் கொண்ட கொடியேற்றப்பட்ட இடமாம். LA BASTILLE இங்கு அரசியற் கைதிகளின் சிறை -புரட்சியின் போது மக்களால் உடைக்கப்பட்டு பின் தீயூட்டி அழித்த நிகழ்வின் நினைவிடம். இப்படியாக எவ்வளவோ.....

இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கு PLACE DES VOSGES (பிளாஸ் தெவொஸ்ஜ்) இல் அமைந்த ஓவியக் கலைஞன் நினைவு இல்லம். MAISON DE VICTOR HUGO வும் வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க OPERA (ஒபேரா) மண்டபமும், ஆங்காங்கே இருக்கும் சிற்பங்களும், ஓவியங்களும் புல்லரிக்க வைக்கும். பாரி ஒரு கலையின் நகரம். இயந்திரமயமாக்கிய நிலத்தடிச் சுரங்கப்பாதைத் தரிப்பிடங்களே எவ்வளவோ சொல்கின்றன. வரலாற்றைப் பறைசாற்றும் ஓவியங்கள் -நூதனசாலையில் காணும் சிற்பங்கள் -விஞ்ஞானத்தை வெளிப்படுத்தும் தொழில்நுட்பக் கருவிகளின் அணிவகுப்பு -எத்தனை தரிப்பிடங்கள் -ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறுவிதமான வடிவமைப்பு -எழுத்துக்களின் அலங்காரம்.

எல்லாம் பாரிநகர்(PARIS) பாரி புறநகர் (OUT OF PARIS) என்று எட்டு வலயங்களாக வகுக்கப்பட்ட பெரிய நகரத்தின் கோலங்கள் ஆகிவிடமுடியுமா? மேலே கட்டிடக் காடு. கீழே சுரங்கத்தில் தண்டவாள உலகம். எட்டுத்திக்கிலிருந்தும் இரும்புப்பாதைகளால் தனியான இணைப்பு. METRO. RER. SNCF. TRAM. TGV இதன்மேல் எவ்வளவு இயந்திரங்கள். போக்குவரத்தைச் செழுமைப்படுத்திய நீண்ட சாலைகள் வாகனங்கள் இவற்றின் அசைவுகளால் கொட்டப்படும் மனித வெள்ளம் ஏனோ மனிதன் மீது இரக்கம் வருகிறது. இவ்வளவையும் உருவாக்கிய அவன் சிறிய எறும்புக்கூட்டமாக தனக்கான வேலைகளை நோக்கி செல்லும் வேகம் இவனும் இயந்திரமாகி விட்டானோ. நகரைப் பற்றி விலாவாறியான தகவல்களைத்தரும் கையடக்கம் முதல் ஆளுயர வரிப்படங்கள். எல்லாமே விஞ்ஞான வளர்ச்சியைப் பறைசாற்றி நிற்கும்.

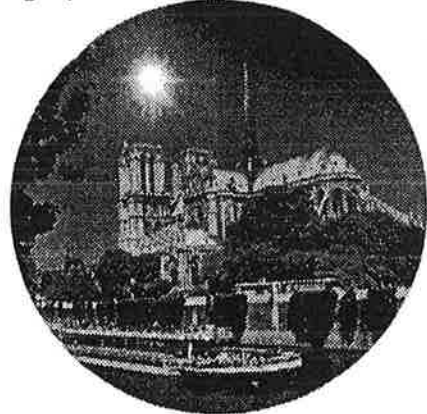
இவ்வளவு இருந்தும் ஒரு நெருடல் ஏன்? முகங்களில் சிரிப்பில்லை. குளிர் நாடாக அமைந்ததால் வாயை இறுக முடிவர்களாக புத்தகங்களில் மூழ்கிறார்களோ? அதென்ன இயந்திரத்தன்மையை மறக்க * WALKS MAN* இசைகாதைப்பிளக்கிறதே. அது சரி எங்கே இயற்கை? சுவாரசித்தில் நாணும் மறந்துவிட்டேன். இங்கே பாயும் ஆறுகூட மனிதன் கீறிய கோட்டுக்குள்ளேயேதான். ஒரு மௌன் நிலை.

மாணிடன் படும்பாடு அந்தோ பரிதாபம். வார நாட்களில் வாழ்வுக்கான உழைப்பு, பிரயாணங்கள் கூட சற்றுத்தவறினால் வாழ்நிலை இருப்பு தடம் மாறிவிடும். 24 மணிக்குறையும் கச்சிதமாகப் பிரிக்கப்பட்டு வேலை வகுக்கப்பட்டாயிற்று. வெள்ளி மாலை, சனியில் தான் காதல்கூட வரமுடியும்.

ஞாயிறில் நண்பர். உறவினர் நினைவு. எமக்கு ரத்தமும், சதையும் உண்டா? இக்கேள்வி கூட வார இறுதி நாட்களில்தான் எழ முடியும்.

ஐரோப்பிய நகரங்களில், வெள்ளை அல்லாதோர் சகஜமாக நடமாடும் தனித்துவம் பாரியில் தான். மொழிகூட இனிமையையும், மென்மையையும் ஒருங்கே வெளிப்படுத்துகிறது. நாணயத்தில் சுதந்திரம்(LIBERTE) சமத்துவம் (EGALITE) சகோதரத்துவம் (FRATERNITE) பொறித்து வைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனாலும் உலகெங்கணும் காலனி ஆதிக்கம் ஒழிக்கப்பட்டாலும் பல ஆயிரம் மைல்களுக்கப்பாலும் பிரான்சின் DEPARTMENTகள் துண்டு துண்டாக நீண்டு நிற்கிறதே எப்படிச் சாத்தியம்? இவர்களின் சின்னமாக * கப்பல்* வரலாற்று பரிமாண மாற்றங்களுடான தெரிவு. கடல்(கொள்ளை) வாணிபத்தால் கொழுத்த நினைவைப் பறை சாற்றிக்கொள்கிறதோ!

பளிச்சிடும் தெருக்களிலும் மின்னலடிக்கும் கட்டிடக்கவர்ச்சிகளின் மிடுக்கிலும், ஓடும் தண்டவாளப்பாதை இயந்திரங்களிலும் எத்தனை மூன்றாம் உலக நாடுகளின் நசுங்கல்கள். நினைவில் ஒரு அருவ ரூப்பு-கால்வைக்க கூச்சம் -நாமும்

அப்பாவிக்க கறுப்பர்கள், செவ்விற்கு
தியர்களின் முதுகில் பயணிக்கி
றோமோ?

நகரினாள் தட்டிப்பறிப்போர்,
கொள்ளை அடிப்போர்,
கடத்தல் பேர்வழிகள், ஏமாளிகள்,
பிச்சைக்காரர்கள், வைண்குடி
வெறியர்கள், காவல்துறையினர்
இன்னும் இன்னும்... இவற்றிலும்
வளர்ச்சிதான். பொது இடங்களில்
சலம் கழிப்பது தடைசெய்யப் பட்
டுள்ளது. ஆனாலும் நிறையவே
மீறல்கள். ஓ! பிடிபடாமல் குற்ற
மிழைக்கலாமோ?

நிலத்தடி செயற்கை உலகில்தான்
எத்தனை விந்தை. தனிக்கலைஞர்,
சிறு குழுக்களாகக் கலைஞர்கள்
எப்படி வெளிப்படுத்துகிறார்கள்!
செவ்விற்குதியர்களின் புல்லாங்குழல்
இசை, கறுப்பர்களின் "பொங்கோ"
இசை, பல்வேறு தேசத்தவர்களின்
இசைப்பாடல்கள்... நம்மூர் நாட்
டுக்கூத்தை நினைவூட்டும் கறுப்பர்
களின் ஆட்டங்கள்... யாரிடம்
கலைகள் வெளிப்படுகின்றன -இந்த
உயிரோட்டத்தையும், சுண்டி
இழுக்கும் இனம்புரியாத கலையைப்
படைத்திடும் இவர்கள் சொல்லவ
ருவதென்ன? யாரை இவர்கள்
நோகின்றார்கள்? ஒருவேளை ஒரு
குதூகலம் தனோ?

உணவுக்கூடங்களிலும், விற்பனை
மையங்களிலும்தான் எத்தனை
விதமான வியாபார உத்திகள்.
மனிதனின் உணவுகள்தான் எத்
தனை வகை -இதில் போட்டி -
கவர்ச்சியூட்டும் விளம்பர வரவேற்
புகள்.

நண்டு, நத்தை, மீன், கோழி,
எல்லாமே உயிருடன் இருப்பவை
போன்றே காட்சி. பன்றிக் கால்
களை அழகாக அடுக்கி குழந்தைக
ளின் கைபோல் தோற்றம். பன்றி
யின் தோலை மட்டும் உரித்து தடி

யில் கட்டி அப்படியே வாட்டும்
அழகு! இதைக்கண்டு நாக்கில் நீருறி
சாப்பிட விரைவு. என்ன விந்தை
யான உலகம். T. V சமையல் பகுதி
யில் மாட்டின் தலை, ஆட்டின்
தலை, உயிருடன் நண்டு, மீன்,
கோழி, எல்லாமே காட்சியாக -
மௌனம். முகம் இறுகும் மேல்
வாய் கீழ்வாயை அழுத்தும் -மனி
தன் ஒரு மிருகம் -உலகின்
அனைத்து உயிரினங்களையும்
அழித்து ஏற்பம் விடக்கூடிய மிரு
கம்.

ஓயாரமாக மாறும் பருவநிலை -
மாற்றம் -பெண்களில் பளிச்சிடும் -
கோடை மறைய மாரி-மரங்கள்
செடி கொடி எல்லாமே இலையு
தீர்ந்து நிர்வாணம். பனி உறையும் -
பெண்கள் ஆடைமேல் ஆடையாக
மூடி முகம் மட்டும் தெரியும் -மாரி
கலைய கோடைச்சூரியன் படிமு
றையாக தன்னை தன் சுயத்தை -
முழுமையாக வெளிப்படுத்தும்.
இயற்கை குதூகலிக்கும் -துளிர் -
பச்சைப்பச்சை எனக்காட்சி -பூக்கும்
-மலரும் -மனம் ரசிக்கும் -பெண்கள்
-மூடியஆடைகள் கபாரே நடன
பாணியில் கலையும் -கோடை -கண்
கள் கூசும்.

மனித முகங்களில் தான் எத்
தனை வகை -அவற்றின் வச்சுரங்க
ளில்தான் எவ்வளவு விதங்கள்.
ஆயிரம் இருந்தும் திரும்பிப்பார்க்க
வைக்கும் இழுப்பு, கறுப்பு,
வெள்ளை கலப்பினத்தில்தான். ஆகா!
மறுப்பாரும் உண்டோ! இவ்வருட
பிரஞ்சு அழகுராணி கறுப்பு
வெள்ளை கலப்பு அழகிதானே.

பளிச்சிடும் வியாபார விளம்பரங்
கள். பொருட்கள். அவற்றின் மதிப்
பீடுகளில்தான் எத்தனை ஏற்ற
இறக்கங்கள். எம்மால் சிலவற்றை
பார்க்க மட்டுமே முடியும். தரப்பி
ரிப்பு -தகுதி -பெருமூச்சு -இவை
பொருட்களில் மட்டும் தானா?

பாரியின் மத்திய பகுதியில் GARE DU NORD என்னும் ஓர் இடம். அதில் RUE DU FG. SAINT DENIS என்றொரு நீண்ட சாலை. காலார நடப்போம். ஆச்சரியம்.. மனதில் ஒருவித கிளுகிளுப்பு. இடத்தில் பரிச்சியமான ஒரு எண்ணம். சாலையின் இரு மருங்கிலும் தமிழ்ப் பெயர்ப்பலகையுடன் கடைகள். தமிழர்களின் கடைகள். விதம்-விதமாக-பலசரக்கு, ஜவுளி, வீடியோ, ஒடியோ, புத்தகங்கள், அச்சகம், சலூன், உணவகம் இன்னும் இன்னும்..... இலங்கை, தென்விந்திய பொருட்களில் எவைதான் இங்கு இல்லை. பாரி முழுவதமாக 200க்கு மேற்பட்ட கடைகள் உண்டாம். சுய முயற்சியில் நம்மவர்கள் முதற்படியில் வாரத்தில் ஒரு இதழ், ஈரிதழாகப் பத்திரிகைகள். அதை நிரப்பும் விளம்பரங்கள். சிறு குழுக்களைப் பிரதிபலிக்கும் சிறு சஞ்சிகைகள், தங்கள் மனோபாவங்களை வெளிப்படுத்தும் சங்கங்கள், கிளப்புகள். எம்மவர்களின் முயற்சியில் ஒரு மகிழ்ச்சி. ஆனாலும் வளையங்களாக தங்களைத் தாங்களே பிரித்து குறுகி நிற்கிறார்களோ! -கேள்வி என் மனதில்.

ஒவ்வொரு தேசியமும் தம் இனத்தவர்மீது ஒரு பாசத்தோடு உறவு கொள்ளும். அதுவும் புலம் பெயர்ந்து அந்நிய மண்ணில் தடம் பதியும் போது, இந்த உறவு மேலும் நெருங்கி இறுக்கமாகும். விதிவிலக்கும் உண்டல்லவா? முன்பு சொல்வார்களே 'இரண்டு அரபுக்காரர் சந்தித்தால் 'அரபில் கேவார்கள்; இரண்டு மலையாளி சந்தித்தால் மலையாளம் துள்ளி விளையாடும்; இரண்டு சிங்களவர்கள் சந்தித்தால் சிங்களம் உறவாடும், ஆனால் எமக்கு ...' மீண்டும் நினைவில். இப்படியாக வளர்ந்ததால்தான் நாம் வித்தியாசமாக இருக்கிறோமோ?

செவிவழிக்கதை..

ஒரு அழகிய கிராமத்தில் சில நாய்கள் சுகமே வாழ்ந்து வந்தன. ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு விதம். எசுமான விசுவாசம் கொண்டவை சில. அடுத்த வீடுகளிற்கு அலைபவை சில. தான் உண்டு தன் கரும் உண்டென தனியாய் சில. ஊரில் நடக்கும் நன்மை தீமைகளில் பங்குகொள்பவை சில. வயது அனுபவ முதிர்ச்சி . ஒன்றும் நியாத அப்பாவிக்கள்...

இவற்றுள் ஒரு நாய் கறுப்பும் வெள்ளையும் கொண்டது கொஞ்சம் வித்தியாசம். சற்று எடுப்பு. முகத்தில் கன வின்சஞ்சாரம். இதற்கு ஒரு அசைக்கமுடியாத விருப்பம். நிறையப் பார்க்க, ரசிக்க, அனுபவிக்க பட்டணம் போக வேண்டும். கிராமத்தில் ஒன்றுமே இல்லை என்ற பதாக அதன் தொனி ஊர் நாய்கள் சிலவற்றை கோபமுறச்செய்தன. ஊர் நாய்களின் சில அனுபவம் வாய்ந்தவை, பட்டணம் பற்றியும் அங்குள்ள நிலைபற்றியும் எடுத்துச் சொல்லியும் அதன் விருப்பத்தை போக்கிக்கொள்ள ஆலோசனை செய்தன. இந்த ஆசைகொண்ட நாயை, கிறுக்குப்பிடித்த நாய் என சில நாய்கள் கேலியுடன் ஒதுக்கின.

"பொந்து", "பொன்சுவா",
 "ஒவ்வா", "மெர்ஸி", "சவா",
 "வாலா", "ஓலல்லா... புதிய
 கலைச்சொற்கள் வட்டார வழக்
 கில். சமூக மதிப்பீடுகளெல்லாம்
 தலைகீழாகி நெட்டுக்குத்தாய்.
 அகதி வாழ்வின் அனுபவ வருடங்
 கள் மேலே உயர்ந்து நிற்கும். இது
 புதிய உறவின் அளவீடு முறை. கல்
 வியும், பட்டங்களும் "பூவலுக்குள்"
 (குப்பைத்தொட்டியுள்)

அறிமுகங்களில் விநோதம் -
 கைகுலுக்கும் -உதடு சிரிக்கும் -
 பார்வை அளவிடு -உருவம்,
 நடை, உடை பாவனை, அலங்கா
 ரம்-பெறுமதி,.....மதிப்பீடு மனக்க
 ண்ணில். விசாரிப்புகள், ஊர்,
 உறவு, குலம், கோத்திரம்,.....-
 பின் தீர்மானம் நட்பு, உதாசீனம்.

விஞ்ஞான உலகில், 20 ம்
 நூற்றாண்டின் கடைசித் தசாப்தத்
 திலல்லவா வாழுகிறோம். அந்த
 சயன்ஸ் (SCIENCE) எம்முள் புதிய
 பரிமாணம். ஒருவருடன் வேறொ
 ருவர் நேர்மையுடன், இதயசுத்தியு
 டன் பழகினால் அப்பாவி -பிழைக்
 கத்தெரியாதவன் -முகத்தில் முத்
 திரை பதியும். சயின்சாகப் பழக
 வேண்டுமாம்! நட்புகளும், உறவு
 களும்கூட இந்த வகையில்தான்.
 ஒரு விடயத்தை "நெஸாகப்" பேசி
 சயின்சாக வென்றுவிட்டேன் என்
 பதில் ஒருவித திருப்தி. புதிய வட்
 டாரச் சொல் "சயன்ஸ்". பாவம் SCI-
 ENCE.

ஒரு மாரிமுடிந்து கோடை
 ஆரம்பிக்கும் வேளை,
 பொழுதுகள் இனி
 மையாகச் சென்றன. ஒரு
 நாள் தான் பட்டணம்
 போகப்போவதாக அந்
 நாய் அறிவித்தது.
 கூடவே பலநாய்கள் கூடி
 அவன் 'ஆசைப்படியே
 சென்று அனுபவம் பெறட்
 டும்' என்ற முடிவுடன்
 வழியனுப்பின.

தன் வாழ்நாளின் இலட்
 சியக் கனவின் நிறைவு
 டன் பட்டணம் வந்தது
 ஊர் நாய். ஒவ்வொன்றும்
 புதுமையாய் -இனிமை
 யாய் இருந்தது. எவ்வ
 ளவு விதம்விதமான
 உணவுகள். வகை
 வகையாய் வர்ணம் பூசிய
 வீடுகளில் அல்லவா பட்ட
 ணத்தில் நாய்கள் இருக்
 கின்றன! அவ்வேளையி
 லும் ஏனோ ஊர் ஞாப
 கம். கிடுகு வேலிகளும்
 ஓலைக் குடிசைக
 ளும்..... பெருமூச்சுடன்
 தனது ஊர் நாய்களை
 அனுதாபத்துடன் நினைத்
 தது.

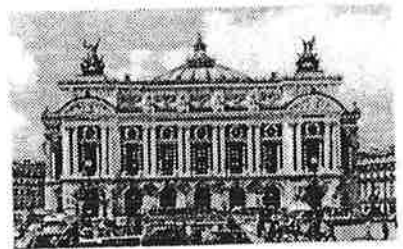
பட்டணத்தைச் சுற்றிச்
 சுற்றி பெருமிதத்துடன்
 வலம்வந்தது ஊர் நாய்.
 மாலை ஆகியது களைப்பு
 -வயிற்றில் நல்ல பசி.
 அருகில் இருந்த ஹோட்
 டல் குப்பைக்குள் விதம்
 விதமான உணவு.
 விரைந்தது ஊர் நாய்.
 எங்கிருந்து முளைத்தன
 இவ்வளவு நாய்கள். அவ்
 வளவும் பட்டண வாசிக
 ளாம்! ஒருவர் முகத்திலும்
 நட்பு இல்லை. பயங்கர

உதிரித் தொழிலாளர்கள் பெரும் வளர்ச்சி. புதிய சர்வதேச தொழிலாளி சந்தையில் போட்டி. மலிவான கூலிகள் நாம். கறுப்பர்களும், அடையாரும் எமக்குப் போட்டியாளர்கள். வெள்ளையர்கள் எம்மை மதிப்பாக எண்ணுவதாக ஒருபிரம்மை. கறுப்பர், அடையார் மீது ஒரு இளக்காரம் - ஒதுக்கல். எமது வாரிசுகள் பாடசாலையில் கூட பிரெஞ்சுப் பிள்ளைகளுடன் தான் விளையாடுவார்களாம்! புரிதலில் மனம் நடுங்கும் குளிரிலும் கொதிப்புறும் எதிர்காலம் புதிய பிரச்சனைகளை எதிர்கொள்ளும்.

புலம் பெயர்வில் ஆண், பெண் பாலினரில் பெரிய இடைவெளி. விளைவு இன்று கண்கூடு. இது 'ஐரோப்பியக் கலாச்சாரம்' என ஒரு சமாளிப்பு. வாழ்க்கையின் தேவைக்கு பணம் மட்டும் போதுமானதா? சந்தேகம் நடத்தையில் - உயர்ந்த கலாச்சாரத்தை நோக்கி அசைவோமா? நம்மவர் புரிதலில் கேள்விகள் பல. கலாச்சார மாற்றங்கள் படிமுறையாக நிகழ்பவை. எம்பிக்குதிப்பதால் நாம்தான் கீழே விழுவோம்.

மொழி - தாய் மொழி - தமிழ் - அடுத்த தலைமுறைகளுக்கு இல்லை. ஒரு மொழி படிக்கமறுத்த எம்மவர் நாக்கில் பிரெஞ்சு, ஜேர்மன், ஆங்கிலம், ஸ்பானிஸ். யாரை நோக்க எங்கே போய் முட்டுவது? மொழி கற்பதில் வறட்டுக் கொள்கை எனக்கில்லை. தமிழ் மறுக்கப்பட்டு ஒதுக்கப்படுவதில் தான் வேதனை - புதிய மொழியூடாக அந்தந்த இனங்களுடன் எதிர்காலத்தில் கலக்க விளையும் தவிப்பு - எம் தனித்துவம் கலைய எவ்வளவு ஆர்வம். ஆனாலும் எச்சங்கள் தொடரும். கல்யாணம், மதச்சடங்குகள், பெருமை-பழம் பெருமை மார்தட்டும் விழாக்கள்.

மான உறுமல்கள். குரைப்பு. ஊர் நாய் ஒருகணம் திகைத்து நின்றது. என்ன செய்வது - ஊரில் பெற்ற துணிச்சல் முன்னே செல்லத் தூண்டியது. அடியெடுத்தது. ஐயோ பாவம். . . . அவ்வளவுதான். ஊர்நாய் வேதனையில் முன்கியது. வேறு வழியில்லை! தனது கிராமம் நோக்கி சோகத்தடனும், - நல்ல பசியுடனும் நொண்டியவாறு திரும்பியது. இதன் நிலை கண்டு வருந்தின கிராமத்து நாய்கள். ஒரே குசலம் விசாரிப்பு. அன்பு, பாசம், உணவு எல்லாமே கிடைத்தன. கடைசியாக ஒரு கேள்வி "பட்டணம் எப்படி?" "பட்டணம் நல்லாத்தான் இருக்கு. ஆனால் நம்மாக் கள்தான். . . ." இழுத்தது ஊர்நாய். - அநாமிகள்

இதெல்லாம் எதைச்சுட்டும் .
பணவருவாயிலும் ஐரோப்பிய
இருப்பிலும் புதிய மெருகுதான்,
ஆனாலும் மௌனத்தில் ஒரு
சோகம்.

பனியும் உறையும் கட்டிடக்காடு
நகரில் கூடில்லாத புலம்பெயர்ந்த
பறவைகள். அவர்தம் கனவுகள்-
நிஜங்களை அறியா மாயைவலைக்
குள் கால்கள். வெள்ளையாய் பனி

படர்வதால் இங்குள்ள அனைத்
தையும் வெண்மையாய் தரிசிக்கும்
மனோபாவம். காக்கையாருக்கு கங்
கையில் நீராடிய மயக்கம் .

நெருடல் - எம்மவர் முற்றிலும்
வேறுபட்டவர் -மனது களக்கிறது.
விஞ்ஞான உலகில் கனவில் சஞ்
சாரமோ ? ஐரோப்பிய கிணற்றுள்
தவளைகள்.

பாரிஸில் நாங்கள்

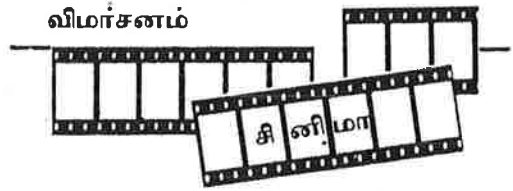
Monsieur le Directeur,

தமிழ் நண்பர் ஒருவரால்
பிரெஞ்சுத்தபாலகத்திற்கு
எழுதப்பட்ட கடிதம் இது.

மேற்குறிப்பிட்ட விலாசத்தில் கடந்த 7 வருடங்களுக்கு மேல்
வசித்து வரும் திரு, திருமதி ஆகிய நாம்
தங்களுக்கு அறியத்தருவது என்னவென்றால் கடந்த ஒன்றரை
வருடங்களுக்கு மேலாக எமது தபால் பெட்டியில் உள்ள பெயர்
கள் தொடர்ந்து நாம் ஒட்ட ஒட்ட கிழிபட்டுக்கொண்டே வருகி
றது. இதனால் எமக்குக்கிடைக்க வேண்டிய பதிவுத் தபால்களும்,
பல பிரதானமான கடிதங்களும் எமக்குக் கிடைக்கவில்லை.
இதனால் வேதனையடைந்த நாம் எமது தபால்பெட்டியில் உள்ள
பெயர்களை யார் கிழிப்பது என்பதை அறிவதற்கு இரகசியமான
முறையில் இரவு பகலாக கண்காணித்து யார் கிழிப்பது என்பதை
அறிந்து அந்த நபரிடம் அதைக் கேட்கச்செல்ல கடந்த சனிக்கி
ழமை (30 -01 -1993)அன்று அது பெரிய சண்டையில் முடிந்தது.
இதே கட்டிடத்தில் குடியிருப்பவரே(ஓர் தமிழ் அன்பர்) இதைச்
செய்கிறார். எனவே இனிமேலும் தொடர்ந்து எமது பெயர்
கிழிபட்டு வந்தாலும் தபால் பெட்டியில் பெயர் இல்லாவிட்டாலும்
04 இலக்கங்கொண்ட முதல் வரிசையில் மேலிருந்து கீழ் உள்ள
கடைசி அதாவது நாலாவது பெட்டியில் எமக்கு வரும் தபால்
களை தயவு செய்து தபால் கொண்டு வருபவர்கள் போடவும்.
அல்லாவிட்டால் நாம் இருக்கும் கீழ் அறை தபால் பெட்டிகளுக்கு
முன்பாக மாடி செல்லும் வழிக்கு அருகில் உள்ள பச்சை நிறக்கத
வின் அருகில் இருக்கிறது. எனவே தயவு செய்து தங்கள் தபால்
சேவையாளர்கள் எமது கதவைத்தட்டியும் தரலாம். இச்சம்பவம்
தொடர்பாக இங்குள்ள பொலிஸ் நிலையத்திலும் புகார் செய்துள்
ளேன். தங்களது சிரமத்தைப் பாராது எமது இந்தக்கடிதத்தை
கருத்தில் கொள்ளுமாறு கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

நன்றி

"தேவர்மகன்"

"போற்றிப்பாடடி பொண்ணே..."

- பிரபாமணுள்

அடுக்கடுக்கான பல நிகழ்வுகளோடு காலம் எத்தனை வேகமாக ஓடினாலும், மனதில் பதிந்துவிட்ட சில நிழ்வுகள் நீண்ட நாட்களுக்குப்பிறகும் நம்மைப் பாதிக்கும் என்பதென்னவோ உண்மைதான். சில மாதங்களுக்கு முன்னால் நிகழ்ந்த ஒரு நிகழ்ச்சி என்னை இன்று பேனாவும் கையுமாக இருக்கவைத்து விட்டது. "எனது பத்துவயது மூத்த மகன் 'இஞ்சி இடுப்பழகா' என ஆரம்பித்து 'மறக்கமனம் கூடு... தில்லையே.....' எனப்பாட இரண்டுவயது மகள் ஏ ஏ ஏ என்ற அசைவை இழுத்து இசைக்க நான் பிரமித்துப் போனேன். ஒரு தரம் திரையில் பார்த்து பல நாட்களுக்குப் பிறகு ஓடியோவில் அந்தப்பாடலைக் கேட்டு அடுத்தநாளே அந்த அபிநயங்கள் அசைவுகளோடு பாடுவதென்றால் அதுவும் இந்த வயதில்.....

இது இவர்களின் திறமையா அல்லது இந்தளவு பாதிப்பைத்தந்த படத்தின் தரமா என்று அப்போது எனக்கத் தெரியவில்லை. ஏனென்றால் இவர்களோடு படம் பார்க்கும் வாய்ப்பு எனக்குக்கிடைக்கவில்லை என்பது மட்டுமல்ல அன்றுவரை நான் 'தேவர் மகன்' படத்தைப் பார்க்கவில்லை. அதைத் திரையில்தான் பார்க்கவேண்டுமென என்மனைவிமுதல் நண்பர்கள் பலரும் சொல்லிவிட்டதனால் சரி காசெட் கிடைக்கும்போது பார்க்கலாம் எனவிட்டிருந்தேன். இந்த நிகழ்ச்சிக்குப்பிறகு உடனடியாக யார் யாரையோ தேடிப்பிடித்து கசெட் எடுத்துப் பார்த்தேன். பார்க்கும்போதுகூட இப்படி விமர்சனம் எழுதப்போகிறேன் என்று நினைக்கவில்லை.

ஏனென்றால் மேலைத்தேய ஜெட்வேக, வேலைச்சுமைகள் மத்தியில் அண்மைக்கால பெரும்பாலான தமிழ்த்திரைப்படங்களை இரண்டரை மணிநேரம் உட்கார்ந்து பார்ப்பது இறுதியில் நேரத்தையும் பொழுதையும் வீணாக்கிய ஒரு எரிச்சலூட்டும் அனுபவமாகவே முடிகிறதென்பது என் அபிப்பிராயம். இதில் அவைகளுக்கு விமர்சனம் வேறு எழுதுவது விமர்சனக் கலைக்கும் எழுத்துக்கும் இழைக்கப்படும் ஒரு அவமானம் என்றே நினைத்திருக்கிறேன். ஆனால் அந்தி பூத்தாற்போல் எங்காவது ஓர திரைப்படம் இதைப்பற்றிச் சொல்லியே ஆகவேண்டும் என்ற ஒரு தீர்மானத்தையே ஏற்படுத்திவிடுகிறது. தேவர்மகன் பார்த்து முடித்ததும் இந்தத் தீர்மானம் ஏற்பட்டதன் விளைவே இன்று இந்த விமர்சனம்.

மேலோட்டமாகப் பார்த்தால் படத்தின் கதை ஒருவகையான பழைய பல்லவிதான் எனத்தோன்றும். தமிழ்நாட்டின் ஒரு சமூகம். எடுத்ததெற்கெல்லாம் வெட்ரிவாள் தூக்கி வேலையை முடிக்கின்ற போக்கில் வைராக்கியமான குடும்பப் பகைகளில் ஊறி வாழ்கிறது. அந்தச் சமூகத்தின் படித்த இளைஞன் ஒருவன் இந்த நிலையை மாற்றி குடும்பங்களை ஒன்றுபடுத்தி சமூகத்தில் சுமுகமான வாழ்வையும் மேன்மையையும் ஏற்படுத்த தன் காதலையும் தியாகம் செய்து போராடுகிறான். ஆனால் ஊறிப்போன அந்த யதார்த்தம் அவனையும் பாதிக்க எதைத் தடுக்க நினைத்தானோ அதையே தானும் தவிர்க்க இயலாமல் செய்து பலியாகிப் போகிறான்.

கதையில் பெரிதாகச் சொல்லிக்கொள்ள ஒன்றுமில்லைத்தான். ஆனால் அது படைக்கப்பட்டிருக்கும் விதம் அதை நடத்தும் பாத்திரப் படைப்புக்கள் அது சொல்லும் மெசேஜ் நிச்சயமாக தனித்துவக் கலைநயம் இருக்கத்தான் செய்கிறது. தமிழ்த் திரையுலகில் ஒரு புத்திஜீவியாகப் பரவலாக ஒத்துக்கொள்ளப் பட்டிருக்கும் கமலஹாசனின் சொந்தத் தயாரிப்பு இது. கமலுக்கு இருக்கின்ற பல பரிமாணங்கள் இன்னும் வேறுயாராலும் எட்டப்படவில்லை. சிங்காரவேலன் போன்ற மசாலாத்தனமான படங்களில் நடித்திருந்தாலும் தனது சொந்தத் தயாரிப்புக்களை வியாபார ரீதியைக் கருத்திற்கொண்டாலும் வேறுபட்ட பரிசோதனை முயற்சிகளாக கலைத்துவத்தோடு செய்துபார்க்க கமல் தவறியதில்லை.

அந்த வகையிலேயே தேவர்மகன் திரைப்படமும் இருக்கிறது. ஒரு சமூக ஆய்வியலாளனைப் பொறுத்தவரையில் தமிழ்நாட்டின் குறித்த ஒரு சமூகம். அதன் வாழ்க்கைப்போக்கு, பேச்சு வழக்கு, சடங்கு சம்பிரதாயம் பழக்கவழக்கம் என்பனவற்றை இலக்கிய நயத்தோடு எடுத்துச்சொல்வதாக இந்தப் படம் அமைகிறது. தேவர் என்பது ஒரு ஜாதி. தமிழ்நாட்டின் பல்வேறு பாகங்களிலும் பரந்துவரும் ஒரு கூட்டம். நம்மவர்களைப் பொறுத்தவரை வெள்ளாளர் என்பது போல. இப்படி ஜாதிப் பெயரை வைத்து ஏன் படமெடுத்தீர்கள் என்று கமலிடம் கேட்கப்பட்டதற்கு "ஜாதி இருக்கிறது என்பது யதார்த்தம். அது கூடாது என்றுதான் சொல்லலாம் இல்லை என்று சொல்ல முடியாது" என்றார்.

இந்தளவு யதார்த்தமாக சிந்திக்கும் தன்மையினால்தான் படத்தின் பாத்திரப் படைப்புக்களை இயல்பாகவும் நுணுக்கமாகவும் முழுமையாகவும் கமலால் படைக்க முடிந்திருக்கிறது. பாத்திரப் படைப்பு மட்டுமன்றி அதற்கு ஏற்ற நடிகர் தேர்வையும் செய்திருப்பதனால் படம் முடிந்த பிறகும் பாத்திரங்கள் நம்மனதில் உலாவருகின்றன. பிரதான பாத்திரங்களில் மட்டுமல்ல துணைப்பாத்திரங்கள் சிறிய பாத்திரங்களிலும் கூட இந்த இயல்பும் நுணுக்கமும் கவனிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஒரு திரைப்படத்தில் நடிப்புப் பற்றி கவனிக்கும்போது கொள்ளவேண்டிய முக்கிய விடயம் நாம் அந்த நடிகரைக் காண்கிறோமா அல்லது கதா பாத்திரத்தைக் காண்கிறோமா என்பதுதான். ஸ்டார் ஆகிப்போன எந்த ஒரு நடிகருக்குமே ஒரு சினிமா இமேஜ் ஒரு ஸ்கிரீன் பர்சனாலிட்டி இருக்கும். இதை முழுதாகக் களைந்துவிட்டு அந்தக் கதாபாத்திரமாகவே மாறி நடிக்கும் அல்லது இயங்கும் தன்மையில்லாத வரையில் நாம் திரையில் அந்த நடிகரைத் தான் அவரது ஸ்கிரீன் பர்சனாலிட்டியைத்தான் காணமுடியுமே தவிர கதாபாத்திரம் செத்துவிடுகிறது. தனது இமேஜை களைந்துவிட்டு கதாபாத்திரம்

ரமாகவே வாழ்கிற இந்த அமைவுக்கு அந்த நடிகனுக்கு அழுத்தமாகப் படைக்கப்பட்ட யதார்த்தமான ஒரு கதாபாத்திரமும், அதைத் திறம்பட நெறிப்படுத்த ஒரு நல்ல இயக்குனரும் தேவை. இந்த மூன்றும் இணையும் போதே வாழுகின்ற உயிர்த்துடிப்புள்ள ஒரு பாத்திரத்தை நாம் காணமுடியும்.

தேவர் மகனில் சிவாஜியின் நடிப்பு பற்றி பிரபல கலைஞன் பாலும் கேந்திரா கூறியிருப்பது அப்படத்தின் ஏனைய நடிகர்களுக்கும் பொருந்துகிறது என்றே நினைக்கிறேன். "கதாசிரியர் கமல் அவர்களால் வெகு இயல்பாகவும் முழுமையாகவும் படைக்கப்பட்ட அந்தத் தகப்பனார் பாத்திரம் பரதன் என்ற கைதேர்ந்த இயக்குனர் துணையோடு சிவாஜி என்ற அந்தப் புடும் போட்ட கலைஞனால் இமாலய நுனிகளைத் தொட்டிருக்கின்றது" இந்தக்கூற்றில் சிவாஜி என்ற இடத்தில் கமல், நாசர், ரேவதி, கௌதமி, காக்கா ராதாகிருஷ்ணன், இசக்கி(நடிகர் பெயர் தெரியவில்லை) கொஞ்சநேரமே வந்து சிதறிப்போய் அந்தக்காட்சியின் கோரத்தை ஒரு விசுவல் பரிமாணத்தில் தரும் காந்திமதி என்ற பெயர்களையும் சேர்த்துக்கொள்ளலாம் என்று கருதுகிறேன்.

ஒரு சின்ன சதுரப்பெட்டியில் ஒரு திரைப்படத்தைப் பார்த்துவிட்டு கமெரா, எடிட்டிங் போன்ற தொழில் நுட்பங்களை விமர்சிப்பது அந்தக் கலைஞர்களுக்குச் செய்யும் துரோகம் எனலாம். இருந்தும் இதிலேயே இப்படி இருக்கிறது என்னும்போது சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும். ஸ்ரீராம் என்ற கமெராக்கலைஞன் பிரேம்களைக் கண்ணுக்குள் நிறுத்துகிறான். குறிப்பாக அணையுடைந்து அலைமோதும் சனக்கூட்டம், தேரில் குண்டு வெடிப்பு, சிதறிக்கிடக்கும் காந்திமதி (பெரும்பாலான இந்தியச் சஞ்சிகைகள் ஸ்ரீ பெரும் புத்தூர் பயங்கரம் என எழுதுமளவுக்கு) நாசரின் தலை வெட்டுண்டு முண்டம் துடிப்பது என்பவை இன்னும் கண்ணுக்குள் நிற்கின்றன. சினிமா என்பது ஒரு பார்வை இலக்கியம் என்றால் தேவர் மகனின் அந்த இலக்கியம் ஸ்ரீராமால் எழுதப்பட்டிருக்கிறது என்பது மிகையாகாது.

தமிழ்த் திரையுலகின் பரிசோதனை முயற்சிக்காரர்களில் இசையமைப்பாளர் இளையராஜாவும் ஒருவர். அவரது முயற்சிகள் சில விஷப்பரீட்சைகளாகவும் போய்விடுவதுண்டு. அதேவேளை மிகப்பொருத்தமான இசையமைப்பு இதுதான் என்ற பாராட்டையும் பெறுவதுண்டு. தேவர் மகனில் இந்தப்பாராட்டு நிச்சயமாக அவருக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. தேவர் சமூகப் பாடல்களின் போக்கு அவர்களின் இசைக்கருவிகள் ஆகியவறைக்கொண்டு மிகப் பொருத்தமாக இசை கோர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. கடத்தை முதன்மைப்படுத்தி "போற்றிப் பாடடி பொண்ணே" சோகமாக வெட்ரிவாள் தாங்கி" என ஒலிக்கையில் உளரில் எங்கேயோ கேட்ட கூத்து மெட்டு நினைவில் எட்டிப் பார்த்து உருக்குகிறது. கவிஞர் "வாலியும்" வளமான வரிகளால் இயல்பையும் கருத்தையும் வெளிக்கொணர பாடல் கேட்கும்பொழுதெல்லாம் மனத்திரையில் காட்சிகள் விரியுமளவுக்கு இசைக்கோலம் கோடப்பட்டிருக்கிறது.

கதைமட்டுமன்றி வசனத்தையும் கமலே எழுதியிருக்கிறார். பந்தி பந்தியாக அடுக்குவசனமாக செயற்கைத் தனங்கள் ஏதுமின்றி தேவைக்கேற்ப சொல்ல வேண்டியதைத் தெளிவாக அளவோடு சொல்கின்ற நறுக் வசனம். கமல்-சிவாஜி சாப்பிடும்போது உரையாடுவது பஞ்சாயத்து மேதால் இறுதிக்கட்டங்கள் போன்ற இடங்கள் ஆழமும் நயமும் சேர்ந்து அசர வைக்கின்றன. பொம்மலாட்டம் என்ற கலையில் பொம்மைகள் நூலால் ஆட்டப்பட்டு கதை நிகழ்வுகள் சொல்லப்படுகின்றன. அவைகளை ஆட்டுவிக்கின்ற கலைஞன் திரைக்குப்பின்னாலேயே இருக்கிறான். பார்வையாளருக்கு அவன் தென்படு

வதேயில்லை. ஒரு நல்ல இயக்குனருக்கு உரிய சிறப்பும் இதுதான். படம் பார்த்து முடிக்கும்வரை அறவே காணாமற்போய்விடுபவனே தேர்ந்த இயக்குனன். படம் பார்க்கின்ற போதே இது இந்த இயக்குனரின் முத்திரை சிறப்பாக விழுந்திருக்கிறது என்று எப்போது ரசிகள் நினைக்கிறானோ, அப்போது திரைப்படம் என்ற இலக்கியத்தையும் மீறி தன்னை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளும் இயக்குனர் தோற்றுப்போய் விடுகிறார். தேவர் மகனைப் பொறுத்தவரை இயக்குனர் பரதனை எனக்குத் தெரியவில்லை என்பதே அவரின் மிகப்பெரிய வெற்றியாகிறது. நடிகர்களின் நெறிப்படுத்தல், பிரேம்களின் வடிவமைப்பு காட்சிகளின் கோப்பு, கதைக்கருவின் இறுக்கம் ஆகிய இத்தனைகளுக்கும் பின்னால் நின்று அவற்றை இயக்கி தேவர் மகனைத்தான் நமக்கு காண்பித்து தன்னை முழுதாக மறைத்துக்கொண்ட அந்த தேர்ந்த நெறியாழ்கை பரதனுக்கு சபாஷ் போடவைக்கிறது.

எல்லாம் சரிதான் இந்தத் திரைப்படத்தின் சமூகப்பயன்பாடு என்ன என்ற கேள்வி எழுகிறது. ஒரு நல்ல இலக்கியம் சரியான ஒரு கதைக்கருவை சமூகத்திற்குப் பயன்படக்கூடிய ஒன்றாகப் படைத்துவிடுகிறபோது அது பயன்பாடு உள்ளதாகின்றது. வெறும் வன்முறை பயங்கரமான விளைவுகளைத் தரும் என்பதே தேவர் மகனின் கரு. இந்தக்கரு இலக்கிய நயத்தோடும் கலைத்துவக் கண்ணோடும் கையாளப்பட்டிருக்கிறது. வசனங்களும், காட்சிச் சித்தரிப்பும் நயமாக இதைப் புரிய வைத்திருக்கின்றன. தவிர ஒரு சமூகம் பற்றிய முழுமையான சித்தரிப்பு இயல்பாகவும் யதார்த்தமாகவும் கோர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. குறைகள் இல்லாமலில்லை. ஆனால் படைப்பின் பன்முகப்பட்ட பரிமாணங்கள் மண்வாசனை மிக்க ஒரு மையக்கருத்தை தேர்ந்த தொழில் நுட்பத்தோடு இலக்கியமாக்கியிருக்கும் விதத்தை ரசிக்கவும் நயக்கவும் வைக்கிறது. இருந்து பார்த்து முடிக்கும்வரை எரிச்சலூட்டாதது மட்டுமல்ல ஒன்றிப்போக வைத்திருப்பதும் பார்த்து முடித்தபிறகு மனதுக்குள் இனம் புரியாத ஏதோ ஒன்று குடைவது போன்ற உணர்வு ஏற்படுவதும் படத்தின் வெற்றிக்குச் சொன்றாகிறது. இன்றும் கூட கடம் ஒலிக்கும்போதும் 'போற்றிப்பாட்டி பொண்ணே' என என் இரண்டுவயது மகள் பாடும்போதும் தேவர் மகனும் இலக்கியங்களும் நாட்டுக்கூத்தும் சிதறிக்கிடக்கும் மனித அங்கங்களும் இன்னும் என்னென்னவோவும் மனதில் வந்து போய்க்கொண்டேயிருக்கின்றன...

பாரிசில் நாங்கள்

நண்பன் ஒரு "பகிடி" சொன்னான்.
வெடிச்சிரிப்பு அடங்க இதயம் அழுதது.

இரவு (?) 1.30 க்குப் படுத்து அதிகாலை 5.30 க்கு எழும்பி திரும்பவும் வேலைக்கு ஓடவேண்டியது அவனது 'தலைவிதி'.

அதிகாலையில் 5.30 க்கு 'எலாரம்' அடித்ததும் விழுந்தடித்து எழுந்து 'தட்டிட' என்று முகம் கழுவியது பாதி கழுவாதது பாதியாக முதல் Train பிடிக்க ஓடுவது அவனது வழமை. முதல் Train விட்டால் சம்பளத்தில் அரை மணித்தியாலம் துண்டு.

இதுவே வாழ்க்கையின் நியதியாகிப்போய்விட்ட நண்பன், சிலவேளைகளில் ஓடிப்போய் ஸ்ரேசனில் நின்றுதான் தடவிப்பார்ப்பானும் ! 'உள்ளுக்கு' போட்டிருக்கிறேனா ? என்று.

..சௌமி.

ஈழத்தாளன், கவிஞன், கட்டுரைவாதி, தத்துவஞானி என்ற எல்லா வகைக்குள்ளும் அடங்கக்கூடிய ஜேர்மனியரான HERMANN HESSE ஆரம்பத்தில் பால்சுராசுத் தேர்ச்சி பெற புரட்டஸ்தாந்து மதப்பாடசாலை யில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்த போதிலும் அங்கிருந்து தப்பியோடி, ஆசிரியரோ அல்லது வழிகாட்டியோவின்றி தானாகவே கல்வி பயின்று, பின்னர் கவிதை சென்று அங்கேயே பிரஜா உரிமையும் பெற்றார். "சித்தார்த்தா", "வயற்காட்டு நரி", "கிழக்கிற்குப் பயணம்", "சுவடுகள்", "டுமியான்" போன்ற அற்புத நாவல்களின் ஆசிரியரான HERMANN HESSE, பல வருடங்கள் இந்தியாவில் வாழ்ந்து, இந்துத்தத்துவ அறிவில் மிளிர்ந்தவர்களில் ஒருவராவார். இதன் ஆழமான, வியப்புமிக்க, செறிவான ஆதாரங்களை "சித்தார்த்தா" என்ற நாவலில் சித்திரிக்கின்றார். "கிழக்கு என்பது ஒரு தேசமோ அல்லது ஒரு புவியியல் குறியீடோவல்ல; அனைத்துக்கும் முதலில் அதுவோர் ஆத்ம இளமை, காலங்களை ஒருங்கிணைத்த இடத்தின் இன்னோர் நாமம்." என்று கிழக்கைப் பற்றிக் கூறும்போது HERMANN HESSE குறிப்பிடுவது கவனிக்கத்தக்கது. இந்துத் தத்துவங்களால் மேற்குலகம் ஈர்க்கப்பட்டிருந்த போதிலும், தாசுரின் இலக்கியத்திற்கான நேபால் பரிசு பெறலைத் தொடர்ந்து, மேற்குலக-குறிப்பாக ஜேர்மனிய புத்தி ஜீவிகளின் பார்வை இந்துத் தத்துவங்களின் மீது படரவாரம்பித்தது. உபநிடதங்களை வாசித்ததாவது எனது வாழ்வுடனான சமாதானத்தையும், தணியவையும் ஏற்படுத்தியது. அவ்வாறே மரணத்துடனும் ஏற்படுத்துமென்று பிரபல ஜேர்மனியத் தத்துவஞானி சொப்பனோர் கூறுவது கிழக்கின் மேற்கின் மீதான அறிவியல் தாக்கத்தை உறுதி செய்கின்றது. HERMANN HESSEன் ஆக்கங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு உலகம். தடுமாரிய உள்ளங்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் தனி வழி உண்டென்று கூறும் HESSE ஒரு சிறந்த சாத்வீக வாதியும்கூட. "முன்னையநாள் சிறுநகரம்" என்ற, ஏற்கனவே பிரஞ்சில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட, சிறுகதைத் தொகுப்பில் இருந்து ஒரு சிறுகதையை என்னால் இயன்றளவு சுத்தமாக தமிழில் மொழியாக்கியுள்ளேன். ஜேர்மன் மொழியிலேயே வாசிக்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைப்பவர்களுக்கு, HERMANN HESSE ன் புலமை நன்றாகப் புலப்படும்.

- வாசுதேவன்

ஹேர்மன் ஹேஸ்

இன்னும்
இரண்டு வருடம்
யுத்தம் நீடித்தால்....

எனது இளமைக் காலத்திலிருந்தே, வேறு உலகத்தில் சஞ்சாரம் செய்து என்னைப் புதுமைப் படுத்துவதற்காக காலத்திற்குக் காலம் மறையும் வழமை என்னிடம் இருந்தது. எல்லோரும் என்னைத் தேடுவதில் ஈடுபடுவதும் கூட வழமையாக இருந்தது. சிலகாலம் காணாமல் போய்விட்டு, மீண்டும் நான்

திரும்பி வந்தபோது, விஞ்ஞானம் அல்லது விஞ்ஞானம் என்று அழைக்கப்படுவது என்மீதும் எனது காணாமலநிலை அல்லது ஒருவித மயக்க நிலைமீதும் கொண்டிருந்த தீர்ப்பைக் கேட்பதானது எனக்கு எப்போதும் சிரிப்பை ஊட்டியது. எல்லா மனிதர்களுமே என்றாவது ஒருநாள் செய்கின்ற, எனது சுயத்திற்கு இசைவான ஒன்றையன்றி வேறொன்றையும் செய்யாத போதிலும், இந்த விசித்திரமான சனங்கள் என்னை ஏதோவொரு அபூர்வமானவனென்றும், ஒரு சிலர் என்மீது பிசாசையும் வேறுசிலர் கடவுளால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட மனித நிலையை மீறிய ஒரு ஜீவனையும் பார்க்கிறார்கள்.

எவ்வாறோ நான் மீண்டும் சிலகாலம் மறைந்து போனேன். இரண்டு மூன்று வருட யுத்தத்திற்குப் பின்னர், இப்போதைய உலகமானது என்னைப் பொறுத்த வரையில் எல்லாக் கவர்ச்சிகளையும் இழந்து போயிருந்தது. நானோ கொஞ்சக் காலம் வேறொரு காற்றைச் சுவாசிக்க எண்ணி விலகி மறைந்து போயிருந்தேன். வழமையான பாதையைத் தொடர்ந்து, நாங்கள் வாழ்ந்த வெளியைத் தாண்டி, வேறு வெளிகளில் சுற்றுலாக்காரன் என்ற வகையில் தங்கினேன்.

ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு, தொலைவான ஒரு இறந்தகால நினைவுகளுக்குள் வாழ்ந்துவிட்டு, திருப்தியற்று, காலங்களுக்கூடாகவும், மக்களுக்கும் கூடாகவும் எனது தேடுதலைத் தொடர்ந்தேன். நமது பூமியில் நடந்த சிலுவையறைவுகளையும், சச்சரவுகளையும், முன்னேற்றங்களையும், வழமையான மாற்றங்களையும் கண்டேன். மீண்டும் சிலகாலம் பிரபஞ்சத்துக்குள் பின் வாங்கிக்கொண்டேன்.

நான் மீண்டும் வந்தபோது 1920ம் ஆண்டாகியிருந்தது. ஒரே முட்டாள்தனமான பிடிவாதத்துடன் மக்கள் எங்கும் யுத்தத்தில் தொடர்ந்து மோதிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டு ஏமாற்றம் அடைந்தேன். சில நாட்டின் எல்லை

கள் நகர்த்திருந்தன. பழமையான, உயர்ந்த கலாச்சாரங்களைக் கொண்ட பிரதேசங்கள் சில கவனமாகத்தேடி அழிக்கப்பட்டிருந்தன. ஆனால் மொத்தத்தில் இவ்வுலகில் எதுவுமே வெளித்தோற்றத்தில் அதிகம் மாறியிருக்கவில்லை.

சமத்துவம் நமது பூமியில் ஆகக்குறைந்தது ஐரோப்பாவிலாவது கணிசமான முன்னேற்றங் கண்டிருந்தது. எல்லா நாடுகளிலும் எல்லாம் ஒரே மாதிரியாகவே இருந்தது என்று கதைத்துக் கொண்டார்கள். போராடுபவர்களுக்கும், அதில் பங்குகொள்ளாத நடுநிலையாளர்களுக்கும் இடையிலான வித்தியாசம் முற்றாக மறைந்துபோயிருந்தது.

பதினைந்து, இருபது கிலோமீற்றர்கள் உயரத்தில் இருந்து குண்டுகளைப் பொழியும் பலூன்களின் மூலம் இயந்திரவாக்கில் சாதாரண மக்களைச் சுட்டுத்தள்ளும் வழமை தோன்றியபின், எப்போதும் போன்று இறுக்கமாகக் காக்கப்பட்டிருந்த தேசிய எல்லைகளே வெறும் மாயைகளாக மாறிவிட்டிருந்தன. இவ்வாறான ஆகாயத்துடுகளின் அண்ணளவான விஸ்தீரணங்கள், பலூன்களில் இருந்து வரும் குண்டுகள் தங்கள் பிரதேசங்களில் விழாமல் இருந்தால் மட்டும் போதுமானதென்று, அந்த பலூன்களை அனுப்பியவர்கள் எண்ணிச் சந்தோசமாக இருந்த அளவிற்கு விசாலமாகவிருந்தது. நடுநிலை நாடுகளிலும், இணைந்து யுத்தத்தில் ஈடுபட்டிருந்த நாடுகளின் எல்லைகளுக்குள்ளும் எவ்வளவு குண்டுகள் விழுக்கின்றன என்று அவர்கள் அலட்டிக்கொள்ளவில்லை.

உண்மையைச் சொல்லுவதானால், இதுவொன்றுதான் யுத்தம் கண்டிருந்த முன்னேற்றமாகவிருந்தது. எப்படியோ, இங்கு யுத்தத்தின் அர்த்தம் சில தெளிவுடன் கூறப்பட்டிருப்பதைக் காணமுடிந்தது.

ஒரு நிரந்தர அமைதியை நிலைநாட்டுவது, வன்முறையை ஒழிப்பது, அடக்கப்பட்டவர்களுக்கு விடுதலை பெறுவது போன்ற ஒரே மாதிரியான ஆசைகளைக் கொண்ட காரணத்தால் ஒன்றையொன்று முற்றாக அழிக்க வெண்ணும் இரண்டு கூட்டங்களாக உலகம் பிளவு கண்டிருந்தது. தொடர்ந்து நீடிக்காத தற்காலிக அமைதி பிரயோசனமற்றதென எல்லாவிடமும் அறிவிக்கப் பட்டிருந்தது. நிரந்தர அமைதியை அணுகமுடியாத பட்சத்தில் தயக்க மின்றி நிரந்தர யுத்தத்தைத் தேர்வதென முடிவாகியிருந்தது. பிரமிக்கத் தக்க உயரத்திலிருந்து எக்கவலையுமின்றி பாலிகளின் மீதும் அப்பாலிகளின் மீதும் குண்டு மழை பொழிவதானது யுத்தத்தின் அர்த்தத்திற்கு அமைவதாகவிருந்தது. கணிசமான, இருப்பினும் அதிருப்தியான பழைய விதிமுறைகளினால் யுத்தம் தொடர்ந்தது.

இராணுவத்தினதும், தொழில் நுட்பவாதிகளினதும் எளிமையான கற்பனைத்திறனானது மேலும் புதிய அழிவுகளைக் கண்டுபிடித்திருந்தது.

புத்திலீவிகள், தீர்க்கதரிசிகள், கவிஞர்கள், கற்பனாவல்லுனர்கள் போன்றோர் யுத்தத்திற்கு ஆதரவான நடவடிக்கைகளில் இருந்து மென்மேலும் பின்வாங்கிக் கொண்டபின், எஞ்சியிருந்தவர்களில் இறுதியான தொழில்நுட்பவாதி குண்டுமழைபொழியும் பலூன்களைக் கண்டுபிடித்திருந்தான். நான் உங்களுக்குச் சொல்லியதுபோல், இந்த யுத்தம் இராணுவத்திடமும், தொழில் நுட்பவாதிகளிடமும் கைவிடப்பட்டிருந்தது. அதனால் தானோ என்னவோ யுத்தத்தில் மிகச்சிறிய முன்னேற்றமே ஏற்பட்டிருந்தது. இராணுவம் மட்டும் அசாதாரண உறுதியுடன் ஒன்றன்முன் ஒன்றாக எங்கும் பாசறை அடித்திருந்தது. நண்ட காலமாக உற்பத்திக்கான மூலப்பொருள் பற்றாக்குறையால் இராணுவ அலங்காரங்கள் இல்லாமல், வெறும் கடதாசியினால் அவை செய்யப்பட்டிருந்தபோதிலும், வீரர்களிடம் துணிச்சல் மட்டும் எவ்விதத்திலும் குறைந்திருந்ததாகக் காணப்படவில்லை.

எனது இருப்பிடத்தில் ஒரு பகுதி ஆகாயக்குண்டு வீச்சின்போது அழிக்கப்பட்டிருந்த போதிலும் அங்கு இன்னமும் நித்திரை கொள்ளக்கூடியதாக இருந்தது. உள்ளே குளிரடித்தது. எவ்வித சௌகரியமும்பற்றிருந்தது. இடிபாடுகள் வேறு, நிலத்தில் குவிந்திருந்தது. ஈரமான சுவர்களின் பூஞ்சணவாடையை நீண்டநேரம் தாங்கமுடியாமல் வெளியே புறப்பட்டு நடக்கவாரம்பித்தேன். பழைய நிலைகளுடன் ஒப்பிடுகையில் முற்றாக மாறிவிட்டிருந்த நகரவீதி ஒன்றினூடாக நடந்துகொண்டிருந்தேன். வீதி மரணித்திருந்தது. எவ்விதமான கடையையும் காணமுடியவில்லை. வீதியை விட்டு விலகி வெகுதூரம் நடந்தபின், தொப்பியில் வெள்ளிருப்பு இலக்கம் பதித்த ஒரு அதிகாரி என்னை அணுகி என்ன செய்கிறேன் என்று கேட்டான். நான் கும்மா நடந்து கொண்டிருக்கிறேன் என்று கூறினேன். இவ்வாறு நடப்பதற்கு நான் அனுமதி பெற்றிருக்கிறேனா என்று அவன் கேட்க, நான் ஒன்றும் புரியாமல் விவாதம் செய்ய, இறுதியில் அண்மையிலுள்ள அலுவலகத்திற்குத் தன்னுடன் வருமாறு கேட்டுக்கொண்டான்.

இலக்கங்களாலும் எழுத்துக்களாலும் வெண்பலகைகளில் அலுவலகமெனக் குறிப்பிட்டிருந்த பல வீடுகளைக் கொண்ட வீதியொன்றினுள் நடந்து, "வேலையற்ற குடிமகன்" இல. 2487. B. 4 என்று குறிப்பிடப்பட்டிருந்த அலுவலகம் ஒன்றிற்குள் நுழைந்தோம். வழமையான நிருவாகக்கட்டிடங்களைப் போல், தரித்துநிற்கும் முன்கூடம், கடதாசிக்கட்டுகள் அடங்கிய ஓடைகள், அலவலக ஆடைகள் என்பன இங்கும் காணப்பட்டன. பல கேள்விகள் கேட்கப்பட்டபின், மேலும் விசாரணைக்காக 72ம் இலக்க அறைக்கு மாற்றப் பட்டேன்.

ஒரு அதிகாரி என்முன்னிலையில் வந்து நின்று என்னை ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தான். உங்களால் உசார்நிலையில் நிற்கமுடியுமா? என்று என்னிடம் இறுக்கமாகக் கேட்க நான் இல்லை என்று பதிலளித்ததைத் தொடர்ந்து ஏன் என்று கேட்டான்.

-அவ்வாறு நிற்பதற்கு நான் இன்னும் பழகவில்லை, - அடக்கமாகக்கூறினேன்.

-உத்தரவின்றி நடந்து திரிந்ததற்காக நீங்கள் கைதுசெய்யப்பட்டிருக்கிறீர்கள் என்பதை உணர்ந்து கொள்கிறீர்களா?

-உண்மை. நீங்கள் சொல்வது மிகவும் சரி. ஆனால் பாருங்கள் நான் பலகாலமாகச் சுகவீனமுற்றிருந்ததால் எனக்கு இவ்விடயம் தெரியாமற் போய்விட்டது.

இதை மறுப்பது போன்ற பாவனை அதிகாரியிடம் தோன்றியது.

-இதற்குத் தண்டனையாக மூன்று நாட்களுக்கச் சப்பாத்துப் போடுவதற்கு உங்களுக்கத் தடை விதிக்கிறேன். உங்களது சப்பாத்துக்களை அகற்றுங்கள். ! எனது சப்பாத்துக்களை அகற்றினேன்.

-ஆ! ஐயா பெரிய மனிதரே! தோல் சப்பாத்துக்களா போட்டிருக்கிறீர்கள் ! எப்படி உங்களுக்குக் கிடைத்தது? உங்களுக்குப் பைத்தியமா? சீற்றத்துடன் அதிகாரி இரைந்தான்.

-சிலவேளை எனக்கு மூளைமாறாட்டமாக இருக்கலாம். இதை நானாகவே தீர்மானிக்கமுடியாது. இந்தச் சப்பாத்துக்களை நான் பல காலத்திற்கு முன்னரே வாங்கினேன்.

-எக்காரணங்கொண்டும் சாதாரணகுடிமக்கள் தோல் சப்பாத்துப் போடுவது தடை செய்யப்பட்டுள்ளது என்ற விடயம் உங்களுக்கத் தெரியுமா? உங்களது சப்பாத்துக்கள் இங்கே இருக்கட்டும். அவை பறிமுதல் செய்யப்படும். அது போகட்டும், உங்களது அடையாள அட்டையை எடுங்கள் பார்க்கலாம்.

தெய்வமே அப்படியொன்று என்னிடம் இருக்கவில்லை.

-ஒரு வருடத்திற்கு முன்னரும் இப்படித்தான் ஒரு கேஸ் என்னிடம் அகப்பட்டது! கோபத்தால் நடுங்கிய அதிகாரி ஒரு பொலிசை அழைத்து என்னை 194 ம் இலக்க அலுவலகத்திற்குக் கொண்டு செல்லுமாறு கத்தினான்.

வெறுங்காலுடன், பொலிசைப் பின் தொடர்ந்து, பின்னர் இன்னொரு வீதியிலுள்ள அலுவலகத்திற்குள் நுழைந்து குறுகிய ஓடையொன்றினூடாக, அலுவலகக் காகிதக்கட்டுக்களினதும், ஏமாற்றங்களினதும் மணத்தை நுகர்ந்த

வாறு சென்றபோது, இன்னோர் அறையொன்றுக்குள் தள்ளப்பட்டேன். அங்கு யூனிபோம் அணிந்த இன்னொரு அதிகாரியினால் மீண்டும் விசாரணைக்குள்ளானேன்.

-நீங்கள் அடையாள அட்டையின்றி வீதியில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டீர்கள். குற்றப்பணமாக இரண்டாயிரம் மார்க்குகள் கட்டுங்கள். உடனடியாக உங்களுக்கு ரசீது வழங்குகிறேன்.

-தயவு செய்து மன்னித்துவிடுங்கள். அப்படியொரு தொகை என்னிடம் இல்லை. அதற்குப் பதிலாக என்னைச் சிறியகாலம் சிறையில் அடைத்து வைக்கமுடியாதா?-அடக்கமாகக் கேட்டேன். அதிகாரி ஆகாவென்று சிரித்தான்.

-உங்களைச் சிறையில் அடைப்பதா? அவ்வாறு நினைக்காதீர்கள் அன்புக்குரியவரே! நிலைமையை மீறி அப்படியொரு பரிசை உங்களுக்கு வழங்கிவிடுவோம் என்று நினைக்கிறீர்களா?

இல்லை அன்புக்குரியவரே, இத்தொகையை நீங்கள் கட்டாவிட்டால் இதை விடக் கடினமான தண்டனை உங்களுக்குக் காத்திருக்கின்றது. உங்களது " இருத்தல் அனுமதிப்பத்திரத்தை" உங்களிடமிருந்து தற்காலிகமாக மீளப்பெறப்போகிறேன்.

தயவு செய்து தங்களின் "இருத்தல் அனுமதிப்பத்திரத்தை" காட்டுங்கள். அப்படியொன்று என்னிடம் இல்லையே !

அதிகாரி மௌனமாகினான். தனது இரண்டு சகபாடிகளை அழைத்துப் பலதடவை என்னைச் சுட்டிக்காட்டி அவர்களிடம் இரகசியமாக நீண்டநேரம் உரையாடினான். மூவரும் என்னைப் பய உணர்வுடனும், ஆழமான அதிர்ச்சியுடனும் பார்த்தார்கள். என்னைப் பற்றிய தீர்மானம் ஒன்று எடுக்கப்படும் வரையிலும் வெளித்தரிப்பிடத்தில் கொண்டு சென்று அமர்த்தப்பட்டேன்.

அவ்விடத்தில் இருந்தவர்களும் நின்றவர்களுமாகப் பலர் காணப்பட்டார்கள். கதவருகில் ஒரு காவலாளி நின்றுகொண்டிருந்தான். சப்பாத்துக்களைத் தவிர, மற்றெவ்விதத்திலும் எல்லோரையும்விட நான் நன்றாக உடுத்திருப்பதை அவதானித்தேன். ஒரு சிறிய மரியாதையுடன் என்னை உட்காரவைத்திருந்தார்கள். இந்நேரத்தில் ஒரு சிறிய தோற்றமுடைய அடக்கமான மனிதர் என்னை நோக்கி நகர்ந்தார். மிகவும் கவனமாக என்பக்கம் சாய்ந்து இம்மனிதர் காதுகளில் முணுமுணுத்தார்.

-இதோ பாருங்கள், நான் உங்களிடம் ஒரு மலிவு வியாபாரம் செய்யப்போகிறேன். பழுதடையாத, முழுமையான மூன்று கிலோ எடைகொண்ட சீனி பீற்றுாட் கிழங்கொன்றை வீட்டில் வைத்திருக்கிறேன். எவ்வளவு கொடுத்து அதை நீங்கள் வாங்குவீர்கள். ?

இவ்வாறு கூறிவிட்டு அவர் தனது காதுகளை எனது வாய்க்கு அண்மையில் கொண்டுவந்தார்.

-நீங்களே அதற்கு ஒரு விலையைச் சொல்லுங்கள். எவ்வளவு வேண்டும். ?
-நூற்றிப் பதினைந்து மார்க்குகள் கொடுக்கமுடியுமா?- தாழ்வான குரலில் கூறினார்.

தலையை ஆட்டிவிட்டு சிந்தனைக்குள் ஆழ்ந்துபோனேன். மிகவும் நீண்டகாலம் நான் இங்கு இல்லாமல் போயிருந்ததை என்னால் உணரமுடிந்தது. புதிய சூழ்நிலைக்கு என்னை மாற்றுவது கடினமாக இருந்தது. சரமான வீதியால் நடந்ததால் மிகவும் கோரமாகக் குளிர்டைந்து விட்டிருந்த எனது கால்களுக்கு யாராவது ஒரு சோடி சப்பாத்துக்கள் கொடுத்திருந்தால் எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் அவர்களுக்குக் கொடுத்திருப்பேன். அனைவரும் சப்பாத்துக்கள் அணிந்திருந்தபோதும் யாரும் அவைகளை விற்க முன்வரவில்லை.

சில மணிநேரம் கடந்து மீண்டும் என்னை அதிகாரி ஒருவர் தேடிவந்து. - 285ம் இலக்க அலுவலகத்தின் 19 Fஅறைக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டேன். இத்தடவை எனக்கும் அதிகாரிக்குமிடையில் ஒரு பொலிஸ் நின்று கொண்டிருந்தான். என் முன்னிலையில் நின்றவர் ஒரு உயர்ந்த அதிகாரி என்பதை உணர்ந்து கொண்டேன்.

-நீங்கள் மிகவும் சிக்கலான ஒரு நிலைக்குள் அகப்பட்டிருக்கிறீர்கள். - அதிகாரி ஆரம்பித்தார்.

இந்த நகரத்தில் வாழ்கிறீர்கள். ஆனால் உங்களிடம் "இருத்தல் அனுமதிப் பத்திரம்" இல்லை. அறிந்து கொள்ளுங்கள்.

-இலேசாகத்தலையை ஆட்டினேன்.

-ஒரேயொரு விடயத்தையெல்லாம் சொல்லுவதற்கு அனுமதியுங்கள். நிலைமையைச் சமாளிக்கும் வாய்ப்பு எனக்கு இல்லையென்பது மட்டுமன்றி, எனது நிலைமை இன்னமும் சிக்கலாகவே முடியும் என்பதையும் நான் உணருகிறேன். எனக்கு மரணதண்டனையையே வழங்கமுடியுமானால் மிகவும் நன்றியுடையவனாக இருப்பேன்.

நலன் விரும்புவரைப் போன்று அவ்வயர் அதிகாரி என் கண்களைப் பார்த்தார்.

-உங்களின் நிலைமை எனக்குப் புரிகின்றது. எப்படியிருந்தாலும் முதலில் உங்களுக்கு "இறப்பதற்கான அனுமதிப்பத்திரம்" வழங்கப்படல் வேண்டும். இம்முடிவை எல்லோரும் எடுக்காமல் இருப்பதற்காக, இவ்வாறு முடிவெடுப்பவர்களிடம் 4000 மார்க்குகள் கட்டணமாக அறவிடுகின்றோம். உங்களிடம் இத்தொகையுள்ளதா?

-என்னிடம் அவ்வளவு பணம் இல்லை. ஆனால் இருக்கும் பணம், சொத்து முழுவதையும் தந்துவிடுகிறேன். இறக்கவேண்டுமென்ற பேராசை என்னுள் எழுந்துவிட்டது.

அதிகாரியிடமிருந்து ஒரு விசித்திரமான சிரிப்புத்தோன்றியது.

- நீங்கள் சொல்வதை நம்புகிறேன். இவ்வாறு ஆசை கொண்டவர்கள் நீங்கள் மட்டுமல்ல. இருந்தபோதும் இறப்பது என்பது அவ்வளவு இலகுவானதல்ல. நீங்கள் அரசுக்குச் சொந்தமானவர்கள். உங்களது வாழ்க்கையாலும், உடலாலும் அரசுக்குக் கடமைப்பட்டவர்கள். இவ்விடயம் உங்களுக்கு ஏற்கனவே தெரிந்திருக்கும் என்றுதான் எண்ணுகிறேன். அதமட்டமல்ல. நீங்கள் சின்னிடார் எமில் என்ற பெயரில் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளதை இப்போதுதான் அவதானித்தேன். நீங்கள்தான் அந்த எழுத்தாளர் சின்னிடார் எமிலா என்ற சந்தேகம் எழுகின்றது. ?

-ஆமாம், நிச்சயமாக அது நான்தான்.

மிகவும் சந்தோசம். உங்கள் மீதான கடினப்போக்கைக் கைவிடலாமென எண்ணுகிறேன். பொலிஸ், ஒரு கணம் வெளியே செல்கிறீர்களா?

பொலிஸ் வெளியே செல்ல அதிகாரி என்னிடம் கையைக்குலுக்கினார்.

-நான் உங்களின் புத்தகங்களை மிகவும் நாட்டமுடன் படித்தேன். - மரியாதையுடன் கூறினார். என்னால் முடிந்தளவுக்கு உங்களுக்கு நான் உதவிபுரிகிறேன். இப்படியொரு நம்பமுடியாத நிலைக்குள் எவ்வாறு தள்ளப் பட்டீர்கள் என்றுதான் சொல்லுங்களேன்?

-அதாவது... சிலகாலங்களாக நான் இங்கு இல்லாமல் இருந்தேன். இரண்டு மூன்று வருடங்கள் பிரபஞ்சத்துக்குள் தஞ்சமடைந்திருந்தேன். உண்மையைச் சொல்லுவதானால் இக்காலப் பகுதியில் யுத்தம் முடிவடைந்திருக்கும் என்றுதான் எண்ணினேன். ஆகவே எனக்கு "இறத்தல் அனுமதிப்பத்திரம்" ஒன்று எனக்குப் பெற்றுத்தரமுடியுமா என்று சொல்லுங்கள். நான் உங்கள் மீது மிகவும் நன்றியுடையவனாக இருப்பேன் .

-ஏதாவது ஒரு ஏற்பாடு செய்யலாம்தான். எதற்கும் முதலில் உங்களிடம் ஒரு "இறத்தல் அனுமதிப்பத்திரம்" இருக்கவேண்டுமே. இப்பத்திரம் இல்லாத பட்சத்தில், எவ்வித நடவடிக்கையும் தோல்வியில்தான் முடிவடையும் . தற்காலிகமாக இப்பத்திரம் உங்களுக்கு வழங்கப்படுவதற்கு நான் எனது முகமனில் 127 ம் இலக்க அலுவலகத்திற்குச் சிபார்சு செய்கிறேன். ஆனால் இப்பத்திரத்தின் அவகாச எல்லை இரண்டு நாட்கள்தான்.

- ஓ !தாராளமாகப் போதுமே.

அவருடன் மீண்டும் கை குலுக்கினேன்.

-இன்னுமொருவிடயம்- தாழ்மையான குரலில் கேட்டேன்.

ஒரு கடைசிக்கேள்வி. எவ்வளவு மோசமான முறையில் நான் இவ்வுலகில் வாழ்கிறேன் என்று கற்பனை பண்ணிப்பார்க்கிறீர்களா?

- என்ன சொல்கிறீர்கள்... ?

-எல்லாவற்றிற்கும் முதலில், இவ்வாறான சூழ்நிலையில் வாழ்க்கை எவ்வாறு தொடரமுடியும் என்பதையறிய ஆவலாயுள்ளது. இப்படியொரு வாழ்வைச் சகிக்கும் நிலையில் ஒரு மனித ஜீவனாவது இருக்கமுடியுமா..... ?

-சாதாரண குடிமகன் என்றவகையில், அடையாள அட்டையோ, அல்லது வேறெந்தப் பத்திரங்களோ இல்லாத ஒரு பிரத்தியேகமான சிக்கலான நிலையில் நீங்கள் உள்ளீர்கள். இப்போது, இராணுவச்சிப்பாய்களையும் , அரசு உத்தியோகத்தர்களையும் தவிர்த்துப்பார்த்தால் சாதாரண குடிமக்கள் என்று நிறையப்பேரில்லை. வாழ்க்கையை இலகுவாக்குவதற்கு ஏதாவதொன்றில் இணைந்தவிட்டால் போதுமென்று பலர் எண்ணுகிறார்கள். அதமட்டுமல்லாது பலர் மகிழ்ச்சியாயும் இருக்கிறார்கள். சிறிது சிறிதாக வறுமைக்குப் பழக்கப்பட்டுவிட்டார்கள். நாளடைவில் உருளைக்கிழங்கு இல்லாமல் போக, மரத்தூளை அவித்துக்குடிக்கப் பழகிவிட்டார்கள். அத்துடன் சிறிதளவு தாரையும் சேர்த்துவிட்டால் சுவை மேலும் அதிகரிக்கின்றது. பலர் வாழ்க்கை சகிக்கமுடியாததாகிவிடும் என்று எண்ணினார்கள். எப்படியோ அதுவும் ஓடத்தான் செய்கின்றது. எல்லாமே இப்படித்தான்.

-புரிகின்றது நான் கூறினேன். இது ஆச்சரியத்திற்குரியதல்ல. இருப்பினும் இன்னுமொரு விடயம் புரியவில்லை. எதற்காக எல்லோரும் இவ்வளவு பெரிய முயற்சிகளை செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்? இத்தனை வறுமை, இத்தனை சட்டம், இத்தனையாயிரம் அலுவலகங்களும் அதற்கான வேலையாட்களும், சுத்தமாகக் கேட்பதானால், இவையெல்லாம் எதைப்பாதுகாப்பதற்காக? எதைக் கவனிப்பதற்காக?

திடுக்குற்றவர்போல் இம்மனிதர் என்னைப் பார்த்தார்.

-நன்றாகக் கேட்டீர்கள். இப்போது யுத்தம் நடப்பது உங்களுக்குப் புரிகிறதா?

உலகம் முழுவதும் யுத்தம். இதைத்தான் நாங்கள் தொடர்ந்து நடத்த விரும்புகிறோம். இதற்காகத்தான் சட்டங்கள் இயற்றுகிறோம். எல்லாம் யுத்தத்திற்காகவேதான். பிரமாண்டமான முயற்சிகளும், முழுமையான ஒழுங்குகளும் இல்லாவிட்டால் இராணுவம் ஒரு கிழமைக்குக்கூடத் தாக்கப் பிடிக்காது. பட்டினியால் இறந்துவிடும். மிகவும் சகிக்க முடியாதவொன்றல்லவா.

-உண்மைதான் அதையும் யோசிக்கத்தான் வேண்டும். - மெதுவாகக்கூறினேன்.

ஆகவே யுத்தம் என்பது இவ்வாறான தியாகங்களால் உறுதிப்படுத்தப்படுகின்றது. என்னதானிருப்பினும் இன்னுமோர் விசித்திரமான கேள்வியெழுதின்தது. ஏன் யுத்தத்தை இவ்வளவு பெரிதாக என்னுகிறீர்கள்? யுத்தம் என்பது என்ன ஒரு உயர்ந்த பண்பா? ஒரு பெறுமானமா?

நான் தன்னைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை என்பதை உணர்ந்தவர்போல், அதிகாரி தனது தோள்களை உயர்த்தினார்.

அன்புக்குரிய சிண்கிளார் இந்த உலகத்திற்கு நீங்கள் மிகவும் அந்நியராகி விட்டீர்கள். நமது வீதிகளில் ஏதாவதொன்றுக்குள் நுழைந்து ஏதாவதொரு மனிதரிடம் கதைத்துப் பாருங்கள். வடிவாகச் சிந்தித்து உங்களிடமே கேள்விகளைக் கேட்டுப்பாருங்கள். எங்களிடம் மிஞ்சியுள்ளதென்ன? எமது வாழ்க்கை எதனால் அமைந்துள்ளது? உடனடியாக நீங்களே பதிலளிப்பீர்கள்.

இன்னமும் எங்களிடம் மிகுதியாயிருப்பது யுத்தம் மட்டுமே. மகிழ்ச்சி சுய ஆதாயம், சமூக இலக்கு, பேரார்வம், அன்பு, ஆத்மவளர்ச்சி இவையெல்லாம் அற்றுப்போய்விட்டது. ஒரு உள்ளம், ஒரு சிந்தனை, ஒரு ஒழுங்கு என்பதுபோலெல்லாம் தோன்றுகின்ற ஒன்று இன்னமும் உலகிலுள்ள தென்றால், அது யுத்தத்தின் காரணமாகவேயன்றி வேறொன்றினால், இதை நீங்களாகவே புரிந்து கொள்ளும் சக்தி உங்களிடம் இல்லையா? ஆம். அவரை நான் புரிந்து கொண்டேன். மிகவும் நன்றியும் செலுத்தினேன். பின்னர் புறப்பட்டுவிட்டேன். இயந்திரவாக்கில் 127 ம் அலுவலகத்துக்குரிய சிபார்சுக்குறிப்பைச் சட்டைப்பைக்குள் வைத்தேன். அதை உபயோகப்படுத்தும் நோக்கம் என்னிடம் இருக்கவில்லை. வேறும் சில அதிகாரிகளையும் தொந்தரவு செய்யும் எண்ணத்தையும் கைவிட்டுவிட்டேன். மீண்டும் என்னை யாரும் கவனித்து, கேள்விகள் கேட்டு விசாரிக்கும் முன்பாக மாய மந்திரம் ஒன்றை என்னுள் உச்சரித்து இதயத்துடிப்பை நிறுத்தி, உடலை ஒரு பற்றையின் நிழலில் மறையப்படுத்தி, மீண்டும் திரும்பி வரவேண்டும் என்ற எண்ணமின்றி எனது யாத்திரையைத் தொடர்ந்தேன்.

தமிழில் : வாசுதேவன்

வயலின் சக்கரவர்த்தி எல். சுப்பிரமணியம்

பரில் மெத்ரோ விளம்பரப்பலகை களை அடிக்கடி அலங்கரிக்கும் ஓர் தமிழ்முகம் எல். சுப்பிரமணியம் அவர்களுடையது. மீரா நாயரின் புகழ்பெற்ற "சலாம் பொம்பே" "மிசி சிப்பி மசாலா" போன்ற உலகப்புகழ் பெற்றதிரையோவியங்களுக்கு இசையமைத்ததன் மூலம் எம்மில்சிலரது உதடுகளும் இவர்பெயரை உச்சரித்துக்கொண்டன. பாரிஸில் பல தடவைகள் கச்சேரி நடாத்தி பிரெஞ்சு மக்களின் பாராட்டுக்களைப்பெற்றவர். அண்மையில் 28. 12. 92 லும் இவரது கச்சேரி பாரிஸில் நடைபெற்றது.

- ஓசை -

- அருணாசலம் யோகநடராசா -

உலகிலுள்ள வயலின் விற்பனர்களில், மேல்நாட்டாராலும், கீழ்நாட்டாராலும் போற்றப்படும் ஒருவர் எல். சுப்பிரமணியம் அவர்கள். ஒரு ஐரோப்பிய, அமெரிக்க கலைஞர் கீழைத்தேசங்களில் புகழ்பெற்று விடலாம். ஆனால் ஒரு இந்தியர், அகில உலகிலும் புகழ்பெறுவது இலகுவல்ல. அதைச்சாதித்தவர் எல். சுப்பிரமணியம். அவர் ஒரு தமிழர் என்பதை எண்ணிப் பெருமிதம் அடையலாம். தொடர்ந்து பல அவர் கச்சேரிகளை நேரடியாகக் கேட்டும், இசைத்தட்டுக்களை ரசித்தும் அவர் வில் வீச்சிலும், விரல் பேச்சிலும் ஆட்கொள்ளப்பட்டவன் என்ற வகையில் இதை உங்களுடன் பகிர்கிறேன்.

தமிழ்நாட்டில் இருந்து வட்டுக்கோட்டை யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் இசையாசிரியராகப் பணிபுரிய வந்த திரு. லக்ஷ்மிநாராயண ஐயரின் புதல்வ

ராக 1947ல் எல். சுப்பிரமணியம் அவர்கள் (இலங்கையில்) பிறந்தார். தாயாரும் வீணை வித்துவாட்டி... கருவிலே திரு... தனது எட்டாவது வயதிலேயே முதல் கச்சேரி செய்து பின்பு தன் சகோதரர்கள் வைத்தியநாதன், சங்கருடன் சேர்ந்து "வயலின் சோலோ" கச்சேரிகள் செய்து புகழ் பெற்றார். இவருக்கு 15 வயதில் " வயலின் சக்கரவர்த்தி " என்ற பட்டம் சென்னைக் கவர்ணரால் அளித்துக் கௌரவிக்கப்பட்டது. பின்பு இந்திய அரசின் தேசிய விருதான " பத்மஸ்ரீ " பட்டமும் அளிக்கப்பட்டது.

இவர் சென்னை மருத்துவக்கல்லூரி மாணவனாகப் படித்துப் பட்டம் பெற்ற பொழுதும், இசையார்வத்தால் தொடர்ந்து தன்னை இசையில் ஈடுபடுத்தினார். பக்கவாத்தியமாக இருக்கும் வயலினுக்கு தனி மதிப்பை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்ற உந்தல் அப்பொழுதே அவர் உள்ளத்தில் தோன்றிவிட்டது. வயலினா? ரெதஸ்கோப்பா? என்ற நிலையில், அப்போ புகழ் படைத்த வித்துவான் செம்பை வைத்தியநாத ஐயர் அவர்கள் ... "இந்தியா உன்னைப்போல் பல டாக்டர்களைப் பெறலாம்... உன்னிடம் தெய்வீகக்கலை உள்ளது... உன்னைப்போல் ஒரு வயலின் வித்துவான் வரமுடியாது" எனவே இசையிலே கவனத்தைச் செலுத்து என்று கூற அவர் தன்னை முழுமையாக இசைத்துறைக்கே அர்ப்பணித்தார். பின்பு கலிபோர்னியா நுண்கலைப் பல்கலைக்கழகத்தில், மேற்கத்திய இசையில் பட்டம் பெற்று, 1976 வரை அந்தப் பல்கலைக்கழகத்திலேயே இந்திய இசைப்பிரிவின் தலைமையாளராகப் பணியாற்றியவர். அமெரிக்காவின் புகழ்பெற்ற இசை அறிஞர்கள் அனைவருடனும் பணியாற்றினார்... தென்னிந்திய இசைக்கு நம் கர்நாடக சங்கீத இசைக்கு -சர்வதேச அங்கீகாரத்தையே பெற்றுத் தந்தார். 1989 நவம்பர் 14, நேருவின் நூறாவது பிறந்ததினவிழாவை முன்னிட்டு, இவர் நிகழ்ச்சி ஐக்கியநாடுகள் சபையில் நடந்து பெரும் பாராட்டைப்பெற்றது. BOLSHI THEATRE, THE LINCOLN CENTRE, ROYAL ALBERT HALL, CHAMPS ELYSEES THEATRE போன்ற உலகப்புகழ் மண்டபங்கள் யாவற்றிலும், உலகின் பல பாசங்களிலும் இவர் நிகழ்ச்சி நடைபெற்றுள்ளது. இவர் செல்லாத பிரபல் நகரங்களே இல்லையெனலாம். "SIV YEHUDI MENUHIN, PAGANINI, STEPHANE GRAPPELLI போன்ற புகழ்பெற்ற மேற்கு நாட்டவர்களுக்கு நிகராகப் போற்றப்படுகிறார்.

1985ல் பாரிசில் நடைபெற்ற இந்திய விழாவில் "PETER BROOK" தயாரித்த தனித்த "மகாபாரதம்" நாட்டிய நாடகத்திற்கு இசையாலோசகராகவும் பணியாற்றியவர். "சலாம் பொம்பே" "மிகசிப்பி மசாலா" போன்ற சர்வதேசப் புகழ்பெற்ற படங்களுக்கு இசையமைத்ததன் மூலம் இவர் புகழ் மேலும் உயர்ந்தது. "இதுவரை கேட்ட இசையமைப்பாளர்களின் இசையில் சிறந்தது எல். சுப்பிரமணியம் இசையே" என "நியோர்க் ரைம்ஸ்" வர்ணித்துப் புகழ்ந்தது. இவர் சகோதரர் எல். வைத்தியநாதன் "ஏழாவது மனிதன், பேசும்படம், ஜனாதிபதி விருதுபெற்ற " மறுபக்கம்" போன்ற படங்களுக்கு இசையமைத்துப் பெயர் பெற்றவர்... இந்தியாவில் இரட்டை வயலின் (பத்துக்கம்பிகளுடன்) வாசிப்பதில் புகழ்பெற்றவர் இவர் இளைய சகோதரர் எல். சங்கர்... முழுக் குடும்பமுமே இசைப்பாரம்பரியமும் புகழும் மிக்கது... இப்போ இவர்... மகனும் இத்துறையில் வளர்ந்து வருகின்றார்.

இவருடைய கச்சேரி பாரிசில் பலவருடங்களாக நடைபெறுகிறது. கடந்த மூன்று தடவைகளாக பாரிஸ் மாநகரசபையால் இயக்கப்படும், "THEATRE DE LA VILLE " மண்டபத்தில் நடைபெற்றது. நுழைவுச்சீட்டுகள் மூன்று வாரங்க

ளுக்கு முன்பே விற்பனையாகி "L. SUBRAMANIAM COMPLETE" என்ற வாசகம் தான், பிந்துபவர்களை வரவேற்கும். நிகழ்ச்சி அன்று ஒரு நுழைவுச்சீட்டுக்கு மண்டப வாசலில் ஆலாய்ப் பறப்பார்கள் வெள்ளையர்கள்....., ஆனால் விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய நம்முகங்களையே அந்த எல்லையிலே காணலாம்.

மண்டபத்தில் சுமார் ஆயிரம் ஆசனத்திலும் மனிதத்தலையே... விளக்குகளின் வெளிச்சம் குறைய எப்படித்தான் சிறு சிறு சலசலப்புக்கூட மறைந்து, ஊசி விழுந்த சத்தமென்ன! இறகுவிழும் சத்தமே கேட்கும் அமைதி.... சந்நிதானத்தில் இருப்பதுபோன்ற உணர்வு. வேட்டி, கதர்சட்டை, வெறுங்காலுடன் வந்தமர்ந்து, அவர் வயலினுக்குச் சுருதி கூட்டுவதே ஒரு தனி அழகு.

ஒரு கலைஞன் நல்ல ரசிகனாக இருக்கவேண்டும்
அப்போதுதான் அவன் கலை அடுத்தவரால் ரசிக்கப்படும்.

"GOOD EVENING FRIENDS" என்று தொடங்கி தான் வாசிக்கப்போகும் ராகம், தாளம், சாகித்தியம், சாகித்தியகர்த்தா, ராகத்தின் தன்மை, பெருமை... தாளம் எப்படி போடவேண்டும்.... எத்தனையாம் ஆண்டில் சாகித்தியம் இயற்றப்பட்டது போன்ற விளக்கங்களைத் தெளிவுபடுத்தி.... வில்லை வயலினில் முத்தமிட்டால், தெறித்தெழுவதோ தேனிசைதான். இரசிகர்கள் கண்ணைமூடிச் சிலையாக இருப்பர்.... இவரில் உள்ள சிறப்பம்சமே நம் இசையை மேற்கத்தையாருக்குத் தகுந்த வகையில் புகட்டுவதே! இவர் இராக ஆலாபனையை நின்று நிதானமாகச் செய்வார். இரண்டு இராகங்கள் ஆக்ககூடியது, மிக வேண்டிக்கொண்டால் ஒரு தில்லானா. இதுவே இவர் கச்சேரியின் பாங்கு... ராக ஆலாபனை மயிலிறகால் வருடுவது போலிருக்கும்... அவ்வளவு மென்மை... ஆலாபனை, பல்லவி வாசித்து நிறைவு செய்யும் பாணி(FINISHING STYLE) அலாதியானது... அந்தத்துரிதம் எழுத்தில் புரியவைக்க முடியாது. கச்சேரி முடிந்ததும் "BROVO ENCORE" (..... இன்னும்) என்ற சத்தமும், கரகோசமும் அடங்க பல நிமிடங்களாகும்.... யாவரும் எழுந்து நின்றுதொடர்ந்து கைதட்டுவார்கள்... இந்த இருமணி நேரமும் எந்தத்துன்பமுமே நெருங்காது.... தமிழரென்ற வகையில் பெருமித உணவே நம்மை ஆட்கொள்ளும். "ஒரு கலைஞன் நல்ல ரசிகனாக இருக்கவேண்டும்." அப்போதே அவன் கலை அடுத்தவரால் ரசிக்கப்படும்... இதற்கு உதாரணம் எல். சுப்பிரமணியம்... அவர் வில், வயலினை முத்தமிட்டால், அவர் இமைகளும் ஒன்றையொன்று தழுவத்தொடங்கிவிடும்.... அப்படியே ஒன்றிவிடுவார். இவர் கச்சேரி கேட்கும் பலர், இவரைக் கேட்கும் முக்கியமான கேள்விகளுள் ஒன்று " உங்கள் வயலின் ஏன் ஒலிபெருக்கியுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளது." அவர் கூறுவார் "உங்களுக்கு நல்லதைத் தரவேண்டுமானால் அதை நான் ரசிக்கவேண்டும்.... அதற்கு உதவுவது இந்த ஒலிபெருக்கி... காரணம் எனக்குக் "காது கேட்பது குறைவு என்பார்....."

கச்சேரி முடிந்தால் ரசிகர்கள், கையெழுத்துப்பெற, கையைத்தொட்டுப் பார்க்க, ஒரு சில வார்த்தைகளாவது பேச எனச்சுழந்துவிடுவார்கள்..... - சென்ற 28-12-92 அன்று சுமார் 25வயது மதிக்கத்தக்கபிரெஞ்சுப் பெண் அவர் கைகளைப் பற்றிகொண்டு "உங்கள் இசையைக் கேட்டதில் எனக்குப் பேராணந்தம் -அந்த இசை உங்கள் ஆத்மாவில் இருந்து வருவதாக நினைக்கிறேன்... - என்றாள். பாரிசில் வெளிவரும் "TELE RAMA" இதழின் உதவி ஆசிரியர் தங்கள்

சஞ்சிகையின் சார்பில் இந்திய இசைக்கருவிகளான வீணை, ஜலதங்கம், கோட்டுவாத்தியம், பற்றி ஒரு ஒலிநாடா வெளியிடவுள்ளதாகவும் -கல்வித் தேவைக்காக-அதற்கு 2, 3நிமிடங்களுக்கு ஒரு முன்னுரை தரமுடியுமா? எனவும் கேட்டபோது அவர் முகத்தில் மகிழ்ச்சி கொப்பளித்தது. "SURE... WITH PLEASURE" என்றார். எப்போது எனக்கேட்டபோது தான் மீண்டும் மார்ச்சில் பாரிஸ் வருவேன் அப்போது என்றார். ஓர் அமெரிக்கர் "இன்றைய மாலையை இனியதாகவும், மறக்கமுடியாததாகவும் ஆக்கியதற்கு நன்றி. ஆண்டவன் அருள் கிட்டட்டும் அமெரிக்காவில் சந்திப்போம்" என்றார். பலருக்கோ ஆங்கிலம் தெரியாது. இவருக்கோ "பிரெஞ்சு" தெரியாது. அவர் கையைப் பற்றி நன்றி, நன்றி என்று பல தடவைகூறுவார்கள். இந்த ரசிகர்கள் ஈடு பாட்டை நான் ஒவ்வொரு தடவையும் கண்டேன். சலிப்பின்றி அத்தனை பேருடனும் அளவளாவுவார். நான் இலங்கையன் என்பதை அறிந்ததும், தான் இலங்கையில் வாழ்ந்ததையும் 1958 கலவரங்களின் பின்பு வெளியேறியதையும் மிகுந்த கவலையுடன் நினைவு கூர்ந்தார்.

தமிழ் இனித்தது.

பிரெஞ்சு படிப்பதற்கு பாடசாலைக்குப் போவதென்பது ஒரு தனித்துவமான உற்சாகம் தான். புதிய புதிய முகங்கள். புதிய புதிய தேசங்கள். ... பல்வேறு தேசிய இனக்கலாச்சாரங்களின் பரீட்சயங்கள், எல்லாமே புது அனுபவம்தான்.

1993 - வருடாந்த விழா எமது பாடசாலையில் (ADAP) நடந்து கொண்டிருந்தது. என்னுடன் நிறையவே தமிழ் மாணவர்கள்.

ஒவ்வொருவரும் தத்தம் மொழிகளில் தத்தம் கலாச்சாரப் பின்னணிகளுடன் நிகழ்ச்சிகள் சிலவற்றை வழங்கிக்கொண்டிருந்தனர்.

இடையில் ஒரு தமிழ்ச்சினிமாப்பாடல் "இஞ்சி. இடுப்பழகி" மிக இனிமையாக, ஒவ்வொரு சொல்லும் அப்படியே அச்சொட்டாக விழுந்துகொண்டிருந்தது. ஆச்சரியம்! பிரம்மிப்பாக இருந்தது எனக்கு. உணர்ச்சிப்பெருக்கில் கண்கள் முட்டிக்கொண்டன.

என்ன! சாதாரண விசயத்திற்குப்போய் இப்படியெல்லாம் என்கிறீர்களா?

உண்மை. சாதாரண ஒரு தமிழ் மாணவன் இதைப்பாடியிருந்தால் ஒன்றும் பெரிய விடயமில்லைத்தான். ஆனால் இதைப்பாடியது ஒரு ஈராக்கிய மாணவன். ஆம்! ஈராக் நாட்டைச்சேர்ந்த நண்பன் ஜோய்!

தகவல்: கமலேந்திரன்.

நினைவுகளில்...

ஒரு
ராப்பயணத்தின்
முடிவில்
குடாநாட்டில்
கால்பதித்து

குழந்தைத்தனமாய்
கதைகேட்டு
பனங்கூடல்களுக்குள்
பலநாளிருந்து.....

வானம் வெளுக்க
இருள்கலந்த
நிலாவொளி
இரவொன்றில்
கடல்தாண்டி
கரைசேர்ந்த
அந்தக்காலம்
இன்னமும் - என்
நெஞ்சில்
ஈரமாய்.....

அக்கினியாய்
நகர்ந்த
அந்த நாட்கள்
எம்மைவிட்டு
எப்படி அணையும்

வாழ்க்கையையே
நாம்
விளையாட்டாய் கருத
விடுதலையையே
விளையாட்டாய்
பொருந்திய
அந்த மனிதர்களையும்
இந்த நினைவுகளையும்
எப்படி
நான்
என்னிலிருந்து
இழப்பேன்.

ஓ...
என் ப்ரியமான
தோழர்களே..
சவுக்குகளுக்குள்
புதைந்தவர் போக
இதுவரை
சாகாமல்
மிஞ்சிய
நாம்
இன்று
எங்கெங்கோ....?

அந்த
புதுக்கோட்டை மலைகளும்
தஞ்சையின்
சவுக்கம் தோப்புக்களும்
எருமைகளும்
நாங்களும்
ஒன்றாய்
களைப்பாறி
ஓய்வெடுத்து
தாகம் தீர்த்த
கம்மாக்கரைகளும்....

என்றென்றும்
எங்களை
நினைவில்
வைத்திருக்கும்

நாங்கள்
மட்டும் - எங்களையும்
எங்கள்
நினைவுகளையுமிழந்து
ஒரு
தேசமில்லா மனிதர்களாய்..

P. ரவிவர்மன்

இலங்கை மாணவர் நம்பிக்கை நிதியம்

மாணவர் என்றதும் எங்கள் ஒவ்வொருவரதும் பள்ளிப்பருவங்கள் நினைவலையில் மீளும்... ஓடி விளையாடி குறும்புகள் செய்து களிப்புற்றிருந்த நாட்கள்.. ஒன்றாய்த்திரிந்த நண்பர்கள்.. நினைவுகள்... பிரிவுகள்.. நெஞ்சினை வருடும்...

இவற்றுக்கும் அப்பால்..

... மணி பன்னிரண்டு அடிக்கும். பாடஆசிரியரும் வகுப்பறையை விட்டுப் போயிருக்க மாட்டார். எங்கள் கைகளில் அவசரமவசரமாய்ப் பார்சல்கள் விரிய, தாம் கொணர்ந்த பார்சல்களை ஒழித்து ஒழித்துச்சிரமப்பட்டு அவிழ்க்கும் நண்பர்கள்... அதையும் கூட கொண்டுவர இயலாமல் தெருவில் எங்காவது ஓர் மூலையில் போய் நின்றுவிட்டு, வாடிய முகத்துடன் திரும்ப வந்து அமரும் நண்பர்கள்... வாரத்தில் ஒருநாளாவது வெள்ளைஉடுப்பு போடவேண்டும் என்ற பாடசாலைக்கட்டளைக்குப் பயந்து, அன்றைய தினம் பாடசாலைக்கே வராமல் வீட்டில் ஏக்கத்துடன் முடங்கிக்கிடக்கும் நண்பர்கள்... புத்தகம் கொப்பி வாங்குவதற்குப்பணம் இல்லாமல் ஆசிரியரிடம் ஏச்சும் சிலநேரங்களில் அடிகளும் வாங்கும் நண்பர்கள்... பாடசாலை வசதிக்கட்டணம் கட்ட வழிதெரியாது தந்தையையோ அல்லது தாயையோ கூட்டிவந்து அதிபர் முன் மன்றமும் நண்பர்கள்.. சிலவேளைகளில் பரீட்சையே எழுதமுடியாமலும் திறமையிருந்தும் படிப்பைத்தொடரமுடியாமலும் பாதியிலே விக்கித்து நிற்கும் நண்பர்கள்..

இவர்களெல்லாம் எங்களில் எத்தனை பேரின் நினைவுகளில் மீள்கின்றார்கள் ?

நாட்டின் சாதாரண சூழ்நிலையிலேயே இந்நிலையென்றால் இன்று விபரிக்கத் தேவையில்லை.

வடகிழக்கில் தொடரும் யுத்தத்தின் விளைவாய் பெற்றோரை இழந்த அல்லது குடும்ப மூலஉழைப்பாளி ஊனமாக்கப்பட்ட நிலையில் தம் படிப்பைத் தொடரமுடியாமல் வறுமையிற் தத்தளிக்கும் மாணவர்கள் ஏராளம்.

இம்மாணவர்களுக்கு பரந்த மனத்துடன் உதவிவருகிறது அவுஸ்திரேலியாவிலுள்ள இலங்கைமாணவர் நம்பிக்கை நிதியம். கடந்த நான்கு ஆண்டுகளாக 400 மாணவர்கள் வரை இந்நிதியத்தின் மூலம் உதவிபெற்று வருவது குறிப்பிடத்தக்கது.

மேலும் கோரலிலுள்ள மாணவர்களுக்கு உதவி வழங்க, வெளிநாட்டில் வாழும் தமிழ் அன்பர்களிடம் ஆதரவு வேண்டிநிற்கும் இந்நிதியத்திற்கு -எம் கடமைகளில் ஒன்றாகக்கருதி தாராள உதவிவழங்குமாறு "ஓசை" தன் வாசகர்களை உரிமையுடன் கேட்டுக்கொள்கிறது.

தொடர்புகட்கு :

C. S. T. F. A., P. O. BOX -317 BRUNSWICK, VICTORIA 3056, AUSTRALIA.

சிறுகதை

இன்றைய தமிழ்ச் சிறுகதை உலகில் குறிப்பிடத்தகுந்தவர்களுள் ஒருவர் தமிழ்ச் செல்வன். 'வெயிலோடு போய்' 'நெல்லுச்சோறு' போன்ற படைப்புக்களின் மூலம் இலக்கிய உலகின் கவனத்தை ஈர்ந்தவர். இவரது 'வெயிலோடு போய்' சிறுகதை தொகுப்பிலிருந்து இச் சிறுகதை நன்றியுடன் மறுபிரசுரமாகிறது.

வார்த்தை

தமிழ்ச்செல்வன்

இனேகமாய் எல்லாம் தயார் பண்ணியாச்சு. சோலையப்பனுக்கு ரொம்ப சந்தோசஷமும் திருப்தியும், இருப்பதில் நல்லதாக-குண்டிக்கு நேரே கிழியாததாக-இரண்டு டவுசரும், எல்லாப்பித்தானும் இருக்கிற ஒரு சட்டையும் துவைத்து, மடித்து -மடிப்பு நல்லா விழுவதற்காக 'டிரங்க்' குப் பெட்டிக்கு அடியில் வைத்தாயிற்று. டிரைவர் மாமா வீட்டிலிருந்து ஒரு சின்ன பிளாஸ்டிக் பையும் வாங்கி வந்து தூசியெல்லாம் தட்டி ஈரத்துணியால் துடைத்து ஒட்டியிருந்த அழக்கெல்லாம் நீக்கியாச்சு-இனி போவதற்கு முதல் நாள் இந்தப் பையைக் கொஞ்சம் எண்ணெயில் முக்கிய துணியால் துடைத்துவிட்டால் போதும், புதுசு மாதிரியாகி விடும்.

இதில் கொஞ்சம் அவனுக்கு மனக்குறைதான். தோளில் தொங்கப் போடுகிற மாதிரி பளபளன்னு ஒரு 'ஏர் பேக்' டிரைவர் மாமா வீட்டில் இருக்கத்தான் செய்கிறது. தூசி படாமலிருக்க அதை துணியால் சுற்றி வீட்டில் குறுக்கு விட்டத்தில் ஒரு கம்பியில் தொங்கவிட்டுத்தான் வைத்திருக்கிறார். ஆனால் அதை அவர் தரவில்லை. இவன் கேட்டுக் கூடப் பார்த்துவிட்டான். 'ச்சே அதத்தரப்படும்? இன்னைக்கு ஒனக்கு குடுத்தம்னா நாளைக்கு ஆள் ஆளுக்கு கேக்க ஆரம்பிச்சுடுவாக. நீ சும்மா இதவே கொண்டுபோ... ' என்று சொல்லி பரண்மேலே ஏறி தேடி எடுத்து இந்தப் பையைக் கொடுத்துவிட்டார். அதில் இவனுக்கு அவர் மேலே வருத்தம் தான். அவர் இந்தப் பையைக் கொடுத்ததும் அவனுக்கு லேசாய் அழகை கூட வந்து விட்டது.

அப்புறம் ஒரு பழைய மண்டையடித் தைல பாட்டிலையும் கழுவித் துடைத்து துப்பரவு பண்ணி வைத்துக் கொண்டான். அது தேங்காய் எண்ணெய் கொண்டு போக. எண்ணெய் தேய்க்காவிட்டால் அவனுக்கு மேலெல்லாம் சொங்குவத்திப் போய் சொறி சொறியாய்த் தெரியும். அதுதான், கண்ணாடியும் சீப்பும், போகிற இடத்தில் இவனுக்கும் தருவதாக செவன்த் 'பி' மாரிச் சாமி உறுதியளித்திருக்கிறான். அது போதும். கணக்கு வாத்தியார் வீட்டுக்கப் போய் 'நியூஸ் பேப்பர்' மூன்று வாங்கி வந்துவிட்டான்-கட்டுச் சொறு கட்ட. ஆறு பொட்டணம் போடனுமே, ரெண்டு நாளைக்கில்ல வேணும்.

இந்தப்பை ஆறு பொட்டணமும் சட்டை, டவுசரும் வைக்கப் போதுமா என்றொரு சந்தேகம் இவனுக்கு வந்து கொண்டேயிருந்தது. பத்துத்தடைவையாவது ஆத்தாளிடம் கேட்டிருப்பான். அவளென்னமோ கொஞ்சங்கூட சந்தேகமேயில்லாமல் 'ஏ...யப்பா...இதுவ வைக்கலாமே எம்புட்டுச் சாமான்' என்று ரொம்ப உறுதியாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

இப்போது நாலெந்து தரமாக, காலேஜ் படித்துவிட்டு சும்மாயிருக்கிற முருகேசு அண்ணன் வீட்டுக்கு நடையாக நடந்து கொண்டிருந்தான். அந்த அண்ணனிடம் 'சூலிங் கிளாஸ்' இருக்கு. அதுக்காகத்தான். தாரேன்னுதான் சொல்லியிருக்கு. இருந்தாலும் கையிலே வாங்குகிற வரைக்கம் மனசு நிக்குமா. இந்தத் தடவை 'ஏய்...சத்தியமா தாரேம்பா-போற அண்ணைக்கு காலையிலேயே வேணுமின்னாலும் வாங்கிக்கோ' என்று இவன் தலையிலே அடித்துச் சொல்லாவிட்டாலும் ரொம்பத்

திருப்தியுடன் திரும்பினான் சோலை. முருகேசு அண்ணன் ரெம்ப நல்ல குணம். அவனுக்கு அப்பப்போ இங்கிலீஷ், கணக்கு சொல்லித் தருவதும் அதுதான். அதுகிட்ட படிக்கிறதுனாலே தான் இப்ப இவன் ஒவ்வொரு மாசமும் எல்லாப் பாடத்திலேயும் பாஸ் பண்ணி விடுவதோடு ஆறு அல்லது ஏழாவது ரேங்கிலேயே இருந்து கொண்டிருக்கிறான். ரொம்ப முக்கியமாக அந்த குருநாதனை 'பீட்' பண்ணிவிட்டான்.

டவுனில் தீப்பெட்டி வேலைக்குப் போன பிள்ளைகளை திருப்பிக் கொண்டு வந்து விடுகிற 'தீப்பெட்டி ஆபிஸ் கார்' வருகிற வரைக்கும் சிம்னி விளக்கின் முன்னால் காலை மடித்து வாகாய் உட்கார்ந்து கொண்டு தெருப்பூரா கேட்கும்படியாக சத்தம் போட்டு ஒவ்வொரு பாடமாக படிக்கிற அவனுடைய குரல் இன்றைக்குக் கேட்கவில்லை. புஸ்தகம் விரித்திருக்க பார்வை அதில் நிலைத்திருக்க நினைவு மட்டும் எங்கெங்கோ சுற்றிக் கொண்டிருந்தது. கொஞ்ச நேரத்தில் புத்தகத்தை மூடிவிட்டு விளக்கையும் அணைத்துவிட்டு வெளித் திண்டில் காற்றாட படுத்திருந்த அய்யாவோடு சேர்ந்து ஒட்டிப் படுத்துக் கொண்டான். ஆனால் தூக்கமும் வரவில்லை.

'கன்னியாகுமரியிலே வேறே என்ன சார் இருக்கு -?'

'காந்தி மண்டபம் இருக்கு. அது மேலே ஏறி நின்று பார்த்தா மூணு கடலும் சங்கமமாகிறது தெரியும். மண்டபத்துக்குள்ளே காந்தி நினை இடம் ஒரு பீடம் மாதிரி இருக்கும். காந்தி ஜெயந்தி யன்னிக்கு மாத்திரம் அதுமேலே தூரிய ஒளி விழுகும்.'

'அது அப்பிடித்தாம்லே மூதி...சரி சரி பாடத்தைப் கவனி. மிச்சமெல்லாம்

நாளளக்கி. . .

சோலையப்பன் கண்களைத் திறந்தபடியே கணவு கண்டு கொண்டிருந்தான். பள்ளிக்கூடத்தில் ஒரு வாரமாக இதே பேச்சுத்தான். பள்ளிக்கூடத்தில் மட்டுமில்லை, ஊருக்கு வந்தும் பலபேரிடம் பலமுறை திரும்பத் திரும்ப இதே பேச்சுத்தான். கன்னியாகுமரி, திருவணந்தபுரம், கொல்லம், புனலூர், குற்றாலம் என்று.

இன்னும் ஒரே ஒரு நாள் தான் இடையில் இருக்கிறது. யப்பா! நினைத்தாலே சோலைக்கு 'எப்படியோ' இருந்தது. நாளைக்கழிச்சு இந்நேரம் உல்லாசப்பயணம். நாளைக்கழிச்சு சாயந்தரமே சாப்பிட்டுட்டு சாப்பாடு, துணிமணியோடு பள்ளிக்கூடத்திலே போய்படுத்துக்கிறணுமாம். ஒரு மணிக் குள்ள பஸ் வந்திரும். உடனே கிளம்பி அதிகாலை தூரிய உதயம் பாக்க கன்னியாகுமரி போயிறணுமாம். பிறகு அங்கே எல்லாம் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு சுசீந்திரம் போய் விட்டு திருவணந்தபுரம். அங்கே மிருகக்காட்சிசாலை, மீன்காட்சி மூசியம், கோவளம், பத்மநாபசாமி கோயில் எல்லாம் பார்க்கணுமாம். சட்டை போடாட்ட மேலே இருக்கிற சொங்கும் சொறியும் வெளியே தெரியுமே என்று சோலை கவலைப்பட்டுக் கொண்டான். அதற்கென்ன உள்ளே போகாமல் இருந்துவிட்டுப் போகிறது என்று சமாதானமும் சொல்லிக் கொண்டான்.

சோலை இதுவரை கடல் பார்த்ததில்லை. அதை நினைக்கும் போதே கற்பனையிலேயே பிரம்மிப்பாக இருந்தது. அய்யாவிடம் நூறுவாட்டமாவது கேட்டிருப்பான். கையை விரித்து விரித்துக்காட்டி இவ்வளவு பெரிசா இருக்குமா இவ்வளவு பெரிசா இருக்குமா என்று.

அப்புறம் கேரளாவிலே மலையாளம் தானே பேசுவார்களாம். அங்கே யாரிடமாவது பேசவேண்டி வந்தால் என்ன சொல் தென்று யோசித்து பலமுறை மனசுக்குள் பலவிதமாக இங்கிலீஷில் பேசிப் பார்த்துக்கொண்டான். 'வாட் இஸ் யுவர் நேம்? வாட் ஆர் யூ டூயிங் ? ' மை நேம் இஸ் எல். - சோலையப்பன். சிக்ஸ்த் ஸ்டான் டர்டு 'ஏ. 'கவர்ன்மெண்ட் ஹைஸ்கூல் மேட்டுப்பட்டி. மை நேடிப் ப்ளேஸ் இஸ் சிவந்தியாபுரம். இட் இஸ் எப் யூட்டிபுல் வில்லேஜ். மை பாதர் இஸ் ஏ ஓர்க்கர் '

இது மட்டுமல்லாமல் முருகேச அண்ணனிடம் கேட்டு விசாரித்து 'வேர் இஸ் ஓட்டல்? ' 'வாட் ப்ரேஸ் இஸ் திஸ் ' 'எண்ட்பேரு சோலையப்பன்'. என்பது மாதிரி சில புது விஷயங்களையும் மனசில் தயார் பண்ணிக்கொண்டான்.

அப்புறம் திடீரென்று- கொண்டு போகவேண்டிய சாமான்கள் எல்லாம் தயாராகிவிட்டதா என்று மனசில் சரி பார்க்க ஆரம்பித்து விட்டான். பல்பொடி தாளில் மடித்து வைக்கணும். மறந்துவிடக் கூடாது. ஐயாவிடம் துண்டை வாங்கி துவைத்து விடணும் - நாளை. சோறு கட்டுவதற்கு இலை அய்யா வாங்கிட்டு வந்திருவார். கட்டு சோற்றை நினைத்தால் இப்பவே நாக்கில் எச்சில் ஊறி 'கிளுகிளுப்பாய்' இருந்தது.

காலையின் ஏறுவெயிலில் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து தன் ஊரை நோக்கி 'லொங்கு லொங்கு' என்று தலை தெறிக்க ஓடிவந்து கொண்டிருந்தான் சோலை. முதல் பிரியுதான் முடிந்திருந்தது. வந்த உடனேயே 'கிளால் டீச்சர்' சொல்லி விட்டார்.

' உல்லாசப் பயணத்துக்கு இன்னும் ருவா குடுக்காதவனெல்

லாம் எந்திரி. இன்னைக்கு மத்தியானம் ஒரு மணிக்குள் எல்லாம் ரூவாயை பீ.கே. கிட்ட குடுத்திறணும். அப்பிடிக்குடுக்காதவன் சாயந்திரம் ஓர் கிளம்பையில் வரவேண்டியதில்லை. "

ரூபாய் கொடுக்காத மற்ற ஏழெட்டுப் பையன்களைப் போல சோலையும் ஊரைப் பார்த்து ஓடிக்கொண்டிருந்தான். சோலை பத்து ரூபாய் ஏற்கனவே கொடுத்துவிட்டான். இன்னும் முப்பது ரூபாய் தரவேண்டும். ராத்திரி கிளம்புமுன்னே கொடுத்துவிடலாம் என்று அய்யா சொல்லியிருந்தார். வேர்க்க விறுவிறுக்க மேல்முச்சு கீழ்முச்சு வாங்க ஓடிவந்து "யாத் தோவ்..." என்று கத்தியபடி வீட்டுப்படி ஏறினான். வீடு நாராங்கி போட்டுப் பூட்டியிருந்தது. கதவை ஒரு எத்து எத்திவிட்டு தெருவில் இறங்கி ஓடினான். செல்லையா நாயக்கரின் ஓடைப்பிஞ்சைக்கு களையேடுக்க அவள் போயிருப்பதாக முத்துப்பாட்டி சொன்னதும் விழுந்தடித்துக் கொண்டு ஓடினான் ஓடைப் பிஞ்சைக்கு.

இவன் ஓடிவருவதைக் கண்டதும் ஆத்தாள் வேலையைவிட்டு எழுந்து எதிர்கொண்டு "என்னையா வந்துட்டே..." என்று கேட்டாள். ஆத்தானைக் கண்டதும் முதலில் அவனுக்கு அழுகைதான் உடைத்துக் கொண்டு வந்தது. ஆத்தா அவளை இழுத்து ஆதரவாக அணைத்துக்கொண்டு "ஏனையா... எதுக்குய்யா... அழுவதே...? என்று கேட்டாள். அழுகையினூடே விக்கி விக்கி, மத்தியானத்துக்குள் ரூபாய் கொடுக்கவேண்டிய விஷயத்தைச் சொன்னான். ஆத்தாள் அவளை அணைத்தபடியே முதுகைத் தடவிக்கொடுத்து "சரி அதுக்காக அழுகாதய்யா... ராசால்ல. மத்தியானத்துக்குள்ள மொதலாளி நாயக்கரிட்டேயிருந்து ரூவா வாங்

கிட்டு வந்துருதேன்னு அய்யா சொல்லிட்டு போயிருக்காக... அழுவாதேய்யா..." என்று அவனைத் தேற்றினாள்.

சற்று நேரத்தில் அழுகையை அவன் நிறுத்திவிட்டாலும் "இப்பவே வந்து ரூபா வாங்கிக் கொடு" என்று அவளை அணைத்த ஆரம்பித்துவிட்டான். அவளோ கொஞ்சம் கூட இது இல்லாமல் இவனை வரப்பு மேட்டில் இருத்திவிட்டு வேகமாய் களை எடுக்க ஆரம்பித்துவிட்டான். தன் நிரையை வேகமாக முடித்துவிட்டு மத்தியானத்துக்குள்ளே மகனோடு கிளம்பினாள். மொதலாளி நாயக்கர் வீட்டுக்கு. அங்கேதான் அய்யா கூலிக்கு நிற்கிறார்.

போன நேரத்தில் அய்யாவும் அங்கே இல்லை. நாயக்கரும் இல்லை. நெல அறைக்க வண்டியைப்போட்டு அவனை டவுனுக்கு அனுப்பியிருப்பதாகவும், ரூபாய் விஷயமெல்லாம் தனக் கொண்டும் தெரியாதென்றும் அதெல்லாம் நாயக்கரிடம்தான் கேட்கவேண்டுமென்றும் நாயக்கரம்மா சொன்னபோது ஆத்தாளின் சேலையைப் பிடித்தபடி அவள் பின்னால் நின்று கொண்டிருந்த சோலை மறுபடியும் விக்கி விக்கி அழ ஆரம்பித்துவிட்டான். அவன் அழுவதைப் பார்த்து இரக்கப்பட்டு நாயக்கரம்மா அவனுக்கு குடிப்பதற்கு ஒரு தம்ளர் மோர் கொடுத்தது. வீடு திரும்பியதும் ஆத்தா தெரிந்த வீடுகளிலெல்லாம் ஏறி இறங்கிக் கொண்டிருந்தாள். அவ்வளவு பெரிய தொகையை அவளால் எங்கிருந்து புரட்ட முடியும்? முடியவில்லை. வீட்டு வாசலில் உட்கார்ந்து உடைந்து உடைந்து சோலை ஏற்கனவே அழ ஆரம்பித்திருந்தான். ஆத்தாளும் தவியாத் தவித்தாள். இருந்தாலும் அவளால் என்ன செய்துவிடமுடியும்?

நேரம் ஆக ஆக அழுகை

பெரிதாகி ராத்திரி உல்லாசப்பயணம் போகிற பயல்களெல்லாம் "டேய் சோலை வல்லியாடா..." என்று கேட்டுப் போனதும் வெடித்துக் கதறினான். கண்ணெல்லாம் வீங்கி தொண்டை கட்டிப் போன பிறகும் கூட அவன் விகம்பிக் கொண்டான் இருந்தான்.

ஆத்தாளும் முதலில் பலவாறு அவனைத் தேற்றிப் பார்த்து விட்டு என் ராசா அழுவாதய்யா இங்கரு... கண்ணெல்லாம் வீங்கிப் போச்சு பாரு... வேண்டாமையா... நம்ம விசாகத்திருவிழாவுக்கு திருச்செந்தூர் போவமில்ல... என்ன அழுவாதே... என்று தேற்றிப் பார்த்து முடியாமல் கொஞ்ச நேரத்தில் அவளுக்கு அழுகை உடைத்துக் கொண்டு வந்தது. அவனை இழுத்து தன் வயிற்றோடு கட்டிக் கொண்டு விசும்பி விசும்பி சத்தமில்லாமல் அழுதாள். சாப்பிடாமலே ரெண்டு பேரும் ராத்திரி படுத்துவிட்டனர். தூங்குகிற அவனை அணைத்தபடி அவள் அழுது கொண்டிருந்தாள்.

ராத்திரி வீட்டுக்கு வராமல் நாயக்கமார் தெருமடத்திலேயே

அய்யா படுத்துக் கொண்டான். எல்லா வேலையும் முடித்த பிறகு சாயந்திரமாக " இப்ப இவ்வளவு தான் இருக்கப்பா இது வச்சி சமாளிச்சிக்க... இன்னும் ரெண்டு நாள் கழிச்சி பாப்பம்" என்று மொதலாளி நாயக்கர் அவனிடம் ஒரு பத்து ரூபாயை மட்டும் கொடுத்திருந்தார். பழைய பாக்கியையும் அவர் ரூபகப்படுத்தினார். இத்தோடு வருகிற வழியிலேயே சோலை அழுது புரளுவதைக் கேள்விப்பட்டு வீட்டுக்குப் போகாமல் அப்படியே திரும்பி அவனும் பலபேரிடம் கேட்டுப் பார்த்தான். எல்லோரும் கையை விரித்தார்கள். அல்லது 'நானைத் தாரேன்' என்றார்கள்.

எப்படி சோலையின் மூஞ்சியைப் போய்ப் பார்ப்பது என்று மனம் வெதும்பி மடத்தில் முடங்கிக் கிடந்தான். வயிறு பசித்தது. இருந்தாலும் சோலையின் முகத்தைப் பார்க்கிற தைரியத்தையும் பார்த்ததும் சமாதானமாகச் சொல்வதற்கு ஒரு வார்த்தையையும் கண்டு பிடித்த பிறகுதான் அவன் வீட்டுக்குத் திரும்ப முடியும்.

வறிய நாடுகளின்

சனத்தொகைப்பெருக்கம் !

பூமி திணறுகிறது.. ?

"உலகம் எவ்வளவு மக்களைத்தாங்கமுடியுமோ அந்த எல்லையை அடைந்துவிட்டது" என்ற கூற்றினை உண்மை என்று நாம் ஏற்றுக்கொள்வதற்கு முன், நின்று நிதானித்து நாம் இன்னொரு கேள்வியை எழுப்பலாம்.

இந்த உலகம் யாரைத்தாங்கமுடியாமற் தவிக்கிறது ?

வறுமையிலும் போஷாக்கில்லாமலும் வாடும் வறிய மக்களையா ?

அல்லது

மிகையாக உலகின் செல்வங்களை நுகர்ந்து கொண்டிருக்கும் செல்வர்களையா ?

- சுமதி நாயர்

நன்றி: "அஆஇ" நெதர்லாந்து

எனது பூமி மீண்டும் துளிர்க்கும்

என் கூந்தலை மட்டும்
வருடிச் செல்லும்
இளந் தென்றல்
அன்று காதருகே
சற்றே தாமதித்தது
எனது பூமி
இழக்கப்பட்டதாம்
தென்றல் சொன்னது

கூந்தலின் வெம்மையில்
கருகின பூக்கள்
விழிகளின் செம்மையில்
எரிந்திடும் வானம்
சேதியின் வெட்பத்தில்
உடலே எரிந்தது

கையில் இருந்த
புத்தகம் நழுவி
தரையில் விழுந்து
வாய் பிளந்தது
இனியஎன் பூமியின்
இழப்பை ஏற்காமல்
இதயம் அழுத்தது

மனதை வெல்ல
கால்கள் எண்ணி
விரைந்து சென்றன
என் பூமியை நோக்கி.

அதோ என் பூமி
எரிந்து கொண்டிருக்கிறது
அணைப்பாரின்றி
குருதி ஆறு காலைத் தழுவு
ஆற்றைக் கிழித்து
விரைந்து நடந்து....

எனது பூமி
தொடர்ந்து எரிகிறது
என் மக்களையும்
ஒன்றாய்ச் சேர்த்து
எனது என்று துயரைத் தவிர
எல்லாம் போச்சு

எனது பூமியில்
கால்கள் பதிந்தன
எரிந்து அணைந்த
சாம்பர் மேடு
தொடர்ந்து விரைந்தேன்
எல்லை வரைக்கும்

எனது பூமி
மீண்டும் துளிர்க்கும்
விதைத்த விதைகள்
வீரியமானவை.
எனது பூமி
மீண்டும் மலரும்
காத்துக் கிடந்து
பின் காவலிருப்பேன்.

கௌசல்யா
கோப்பாய்

நன்றி :
Cent dessins pour
la liberté
காரெல் சாபெக்

வெளியீடு : கலைஇலக்கிய வாசகர் வட்டம் - பரிஸ்